

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZABETH DEAR

STORM ON THE GATES

A KNIGHT'S REVENGE

HOLYWELL

1

ACADEMY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAPILARA SALDIRIN

BİR ŞÖVALYENİN İNTİKAMI

BİRİNCİ KİTAP

ELIZABETH DEAR

İÇİNDEKİLER

[Sinopsis](#)

[Memorial J. Knight Emo Çalma](#)

[Listesi Yazardan Bir Not](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Holywell Akademisi Hoş Geldiniz](#)

[Mektubu Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Elizabeth Dear'dan da](#)

[Teşekkür](#)

Yazar Hakkında

Telif Hakkı© 2022 Elizabeth Dear Publishing LLC

Düzenleme Hot Tree Editing tarafından yapılmıştır

Kapak Cherie Foxley tarafından

Elizabeth Dear ve Stephanie Osu tarafından

biçimlendirilmiştir, PA Tüm Hakları Saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap, Mave Fortune karakterini seven ama bir yerine üç erkek arkadaşı olmasının daha havalı olacağını düşünen herkese adanmıştır.

SİNOPSİS

Saint Gabriel Şehri'nde Dört Aile ve onlara ait olanlar var.

Spencer'lar, Hargrave'ler, Ferrero'lar ve Şövalyeler fahiş servetleri ve kimsenin meydan okumaya cesaret edemediği demir yumruklarıyla Şehri birlikte yönetiyorlar.

Her Ailenin bir Varisi vardır ve bir gün kendi imparatorluklarının kontrolünü ele geçirmek üzere birlikte yetiştirilirler, önlerine çıkan herkesi ölçülemez güçlerinin altında ezmek üzere eğitilirler. En azından, Dört Aile *vardı* ve dört Varis vardı-

Ta ki üç aile bir araya gelip Şövalyeleri bir yaz gecesi soğukkanlılıkla öldürene kadar.

Kızları sadece on bir .

Ve diğer mirasçılar -üç oğul- en iyi arkadaşlarının ruhsuz bej bir konferans salonunun zemininde ailesinin yanında ölmesini izlediklerinde sadece on iki yaşındaydılar.

Yedi yıl sonra, geriye kalan Varisler, Şehrin seçkinlerinin yüce oğullarla dirsek temasında bulunarak Ailelerin krallığında imrenilen bir yer edinmek için çabaladığı ultra seçkin Holywell Akademisi'ndeki yerlerini aldılar.

Bennett Spencer, Noah Hargraves ve Zach Ferrero'nun bilmediği tek şey -Ailelerin bunca yıl sonra fark edemediği şey- Jolie Knight'ın o gece ölmediğidir.

O küçük kız nehrin hemen karşısında, burunlarının dibinde saklanıyordu.

küçük kız artık büyüdü ve Akademi'nin en yeni burslu öğrencisi oldu.

O küçük kız benim ve bu şehri yerle bir edeceğim.

*Bu bir Yeni Yetişkin, üniversite çağında karanlık akademi romantizmidir. Bir üçlemenin ilk kitabıdır ve **bir uçurumla biter.** Kahramanımızın birden fazla aşk ilgisi olacak ve serinin sonunda HEA'sına ulaşmak için aralarında seçim yapmak zorunda kalmayacak. Her zaman olduğu gibi, bu seri **18** yaşından büyükler içindir ve bir sürü küfürlü dil, çok buharlı sahneler ve şiddet temaları içerir. Eğer bu sizin macera tarzınıza benziyorsa, o zaman içeri gelin.*

ANMA J. KNIGHT EMO ÇALMA LİSTESİ

[Spotify](#)'da mevcut .

Girl's Not Grey - AFI
Set Phasers to Stun - Taking Back Sunday
The Taste of Ink - The Used
Pretty Girl (The Way) - Sugarcult
A Favor House Atlantic - Coheed & Cambria
What It Is To Burn - Finch
Dancing's Not a Crime - Panic at the Disco
Thks fr th Mmrs - Fall Out Boy
Headfirst Slide Into Cooperstown on a Bad Bet - Fall Out Boy
The Boys of Summer - The Ataris
To the End - My Chemical Romance
Paralyzed - The Used
Top of the World - The All-American Rejects
99 Kırmızı Balon - Goldfinger
Kendini Kısa Satmanın Bilimi - Less Than Jake
Bir Headrush için Soundtrack - Emmanuel
Ruthless - Kurumsal Bir Şey
I Woke Up in a Car - Something Corporate
Ambulanstaki Sanatçı - Thrice
Grand Theft Autumn/Where Is Your Boy - Fall Out Boy
Time to Dance - Panic at the Disco
Dear Maria, Count Me In - All Time Low

Give It Up - Midtown
Ohio Aşıklar İçin - Hawthorn Heights
Kimsenin Bilmediği Sessiz Şeyler - Yepyeni

YAZARDAN BİR NOT

Selamlar! Bu kitabı aldığınız için teşekkür ederim. Başlamadan önce hepimizin aynı sayfada olduğundan ve okuma deneyiminin sizin için olabileceğinin en iyisi olduğundan emin olmak için birkaç not, Sevgili okuyucum (anladın mı?).

Öncelikle, bu bir **WhyChoose Romance**. Başrolümüzün üç aşk ilgisi olacak ve serinin sonunda *hepsiyle* sonsuza dek mutlu olacak. Eğer bu size göre değilse, gücenmeyin. Onun yerine [Blackstone Akademisi](#) serime göz atabilirsiniz!

İkincisi, bu planlanmış bir üçlemenin 1. Kitabı, yani **bir uçurumla bitiyor.** Bu kitapları oldukça sıkı bir programla yayınlamak niyetindeyim, bu yüzden çok fazla bekleme olmamalı!

Son olarak, bunu gerçek bir ***karanlık*** romantizm olarak görmesem de, her ihtimale karşı tüm olası tetikleyicileri kapsadığımdan emin olmak istiyorum. Blackstone Akademisi serime aşınaysanız, bu biraz daha karanlık olacak - yani, bu kitapta insanlar gerçekten ölecek.

Seri şunları içerecek: şiddet temaları, ebeveyn ölümü, cinsel saldırı tehditleri (ancak ne sayfada ne de herhangi bir karakterin geçmişinde gerçek bir cinsel saldırı olmayacak), bir sürü küfürlü dil ve (sonunda) grup seks de dahil olmak üzere açık seks sahneleri - ama biraz yavaş yanmak için bekleyin, millet.

Beni Blackstone serisinden tanıyanlar M/M romantizm yazmayı sevdiğimi bilirler, ancak bu seride erkeklerimiz sadece kadın kahramanımızla birlikte olacaklar. Kesinlikle tüm cinsel durumlar rızaya dayalıdır ve tüm katılımcılar on sekiz yaşın üzerindedir.

Bu çağdaş bir seri (yani, paranormal unsurlar yok), ancak yine de ortamın tamamen kurgusal olduğu ve kuralların çok fazla güce sahip olanların söylediği gibi olduğu fantastik bir havaya sahip olmasını istedim. Teknoloji, kurumsal işlemler, insan vücudunun sınırları ve Saint Gabriel Şehri'nde var olmayan gerçek dünyanın diğer normları gibi şeylerle ilgili özgürlükler alınıyor.

Bu kitabı alıp denediğiniz için tekrar teşekkür ederim.

- *Elizabeth*

PROLOGUE

BENNETT - YAŞ 12

I Banyo aynamın önünde dikiliyor, duruşumu düzeltmeye çalışıyor ve parlak mavi kravatımla oynuyordum. Takım elbise giymeye yabancı değildim ama bu -en sevdiğim koyu griydi-

Sonunda büyüme atağı geçirdiğim için bana neredeyse çok küçük geliyordu.

Artık neredeyse babam kadar uzundum ve yakında onu geçeceğimi, böylece benimle konuşurken artık bana tepeden bakamayacağını umuyordum.

Yansımamdaki çocuk bana bakıyordu, iri yeşil gözleri ciddiydi ve bu geceyle ilgili gerginliği yüzünden okunuyordu. Babamın bu Ailedeki rolüm konusunda ne kadar ciddi olduğumu görmesi için kendimi kontrol altına almam gerekiyordu.

Daha fazla sorumluluk almaya ve Spencer Varisi olmanın ne demek olduğunu öğrenmeye ne kadar hazır olduğumu görmesine ihtiyacım vardı.

Babam bu sabah kahvaltıda, bu gece Ailelerin tam resmi toplantısı için ona katılacağımı duyurmuştu - ebeveynlerimiz Aile işlerini yürütürken diğer Varislerle "oynamaya" gönderilmek yerine ilk kez katılıyordum. Babam her zamanki sade kahvesi ve tostı eşliğinde bana emirlerini verirken bir kez bile telefonundan başını kaldırmamış ve ayrıntıya girmemişti. Saat tam onda hazır olacaktım ve Spencer Kulesi'nden ayrılacaktık.

Bana hitap ettiğinde çiğnemekte olduğum bir ağız dolusu yumurtayı yuttuktan sonra tek yapabildiğim "Evet efendim" diye mırıldanmak oldu.

hiçbir yerden. Soru sormamam gerektiğini biliyordum. Eğer daha fazlasını bilmemi isteseydi, bana daha fazlasını söylerdi.

Banyo kapım sert bir şekilde çalındı. "Bennett!
Biz gidiyoruz."

Kravatımı son bir kez daha sıktım, her ihtimale karşı on beş dakika erken hazır olmaya karar verdiğim için şükrettim. "Geliyorum!" Seslendim.

Kapıyı hızlıca çekerek açtım ve çatı katımızın loş koridoruna adım attığımda babamın çoktan ortadan kaybolduğunu ve muhtemelen her zamanki gibi sabırsız bir şekilde aşağıda beni beklediğini gördüm. Annemi rahatsız etmemek için koridorda sessiz adımlarla ilerledim, her ne kadar haplarını çoktan almışsa bir bizon sürüsünün onu uyandırabileceğinden şüphelensem de.

Aceleyle birkaç kat merdiven inip çatı katımızın geniş ve açık fuayesine ve babamı asansör kapılarının önünde beklerken buldum, soğuk kahverengi gözleri ben ona yaklaşırken her adımımı inceliyordu.

"Dik dur," diye bağırdı asansörü çağırmak için düğmeye basmadan önce. "Spencer'lar *kimsenin* önünde kambur durmaz ya da sinmez."

Olduğumdan daha dik durmaya çalışır gibi yaptım, sinirlerim beni bir tahta gibi sertleştirdi. "Evet, efendim."

"Güzel. Beni takip et ve gecenin geri kalanında kendinle konuşulmadığı sürece konuşma. Anladınız mı?"

"Evet, efendim."

Spencer Tower'ın altmış beşinci katındaki gergin yolculuktan sonra, babamın her zamanki gibi kaldırımında duran ve onu her yere götürmesine izin verilen tek adam olan Rick'in kullandığı şık siyah şehir arabasına doluştuk.

Araba, Pazartesi günü gecenin bu saatinde sessiz olan Şehrin sokaklarında yavaşça ilerledi ve Hargraves Kulesi'ne giden yolu hemen tanıdım - kulemizin dört blok kuzeyinde, nehir kıyısından uzaklaşıyordu.

Rick bizi ön girişe bıraktı ve ben de babamı asansöre kadar takip ettim. Yirmi dördüncü kattan çıktık ve kendimizi kullanılmayan bir ofis alanına benzeyen bir yerde bulduk; yeni tadilattan geçmişti ve tahminimce bir sonraki Hargraves şirketinin buraya yerleşmesini bekliyordu.

Babam beni büyük bir konferans salonuna götürdü; salonda bej renkli düz bir halıdan başka bir şey yoktu ve hepsi de iş için giyinmiş birkaç kişi odanın etrafında duruyordu.

En iyi arkadaşlarım Zach ve Noah'ı fark ettim. Aceleyle konferans salonunun uzak tarafındaki çıplak duvara yaslandıkları yere gittim. Üzerlerinde takım elbiseleri vardı ve ikisi de burada olmaktan heyecan duyuyor gibi görünmüyordu.

"Hey," diye fısıldadım Zach'in yanındaki yerime geçerken. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musunuz? Babam bana hiçbir şey söylemedi."

"Hayır," diye yanıtladı Zach, "p" harfini patlatarak. "Annem yarım saat kadar önce Ramon'u beni PS4'ümden uzaklaştırması için gönderdi. Beni bu aptal maymun kostümünün içine soktu ve şimdi burada, görünüşe göre gerçek bir varis işi yapıyorum." Kırmızı kravatını çekiştirdi ve elini, görünüşe göre annesinin korumasının onu taramaya zorlamadığı vahşi siyah saçlarında gezdirdi.

"Şşşt," diye tısladım, kaburgalarına dirsek attım. "duymalarına izin verme. Bu büyük bir . Eğer resmi bir Aile toplantısına katılacaksak sonunda bize Mirasçılar gibi davranmaya başlayacaklar."

"Ben de hiçbir şey bilmiyorum," diye ekledi Noah sessiz bir iç çekişle Zach'in diğer tarafından. açık gri takım elbisesi vardı, büyüme dönemini en son o olduğu için hala üzerine eldiven gibi oturuyordu.

Jolie dışında, ama o bizden bir yaş küçüktü ve bir kızdı - bu yüzden küçük olması gerekiyordu.

Noah devam etti. "Babam beni daha önce oturttu ve bu gece güçlü olduğumu ve Ailelere bağlı olduğumu göstermem gerektiğini söyledi. Bu gece çok önemliydi." Yuvarlak tel çerçeveli gözlüklerini parmağıyla burnunun üzerine itti ve ardından sarı saçlarının dağınık tellerini yüzüne savurdu - klasik Noah kıpırdanmaları.

Onun sözleriyle sinirlerim gerildi ama bu gece ne olsun Spencer Varisi olmak için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlamaya kararlıyım. Odanın etrafına dikkatle baktım ama neler olup bittiğine dair bana ipucu verecek hiçbir şey bulamadım.

Babam odanın ortasında duruyordu, yüz hatları her zamanki soğuk ve hesapçıydı. Pahalı gözlüklerinden birini takmıştı.

İsmarlama takım elbiseler giyiyordu ve silahlarını ceketinin altına mı taktığını merak ediyordum. Benimkiyle aynı çikolata tonundaki kahverengi saçlarının şakaklarına yeni yeni ak düşmeye başlamıştı. Birkaç ay önce kırkıncı yaş gününü kutlamıştı ve bunu çok iyi hatırlıyordum çünkü dördümüz gizlice aşağı inmiş ve benim medya odamda aptalca sarhoş olmadan önce onun süslü partisinden iki şişe şampanya çalmıştık. Bir yığın uyku tulumunun içinde sızmış ve ertesi sabah uyandığımızda kendimizi tam bir bok gibi hissetmiştik.

Babam, Zach'in annesi Andrea Ferrero'yla kısık sesle konuştu; Andrea Ferrero botokslu ve aşırı makyajlı yüzüne yapışmış korkunç bir gülümsemeyle onu dinliyordu. Kan kırmızısı keskin bir pantolon giymişti ve sivri siyah topuklu ayakkabıları muhtemelen annemin arabası kadardı. O bir engerek yılanıydı ve hepimiz ondan korkuyorduk, tabii ki Zach hariç, çünkü o onun sevgili oğluydu.

Noah'nın babası Peter onların yanında duruyordu ve bir yandan babamın Andrea'ya söylediklerini yarı yarıya dinliyor, bir yandan da gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Üçü arasında birazcık bile tedirgin görünen tek kişi oydu ama yine de diğerleri gibi dik ve gururlu durmayı başarıyordu. Kül sarısı saçları Nuh'un altın sarısından biraz farklıydı ve dar lacivert takım elbisesi sıska vücudunu vurguluyordu. Burada bulunan üç kişi arasında en az korkutucu olan oydu; Zach ve benim kendi ebeveynlerimizden alışık olduğumuz baskıcı kontrolü uygulamak yerine Noah'a uzaktan kibarca ebeveynlik yapmayı tercih ediyordu.

"Jolie ve babası nerede?" Üçümüz orada garip bir şekilde durmaya devam ederken Noah mırıldandı. "Sanırım toplantı başlamadan önce onları bekliyoruz?"

Zach kıkırdarak, "Bunun için ona bir elbise giydirmeye çalışsalardı, muhtemelen birini yumruklardı," diye cevap verdi.

Odanın ağır havasına rağmen bu görüntü beni gülümsetti. En iyi arkadaşımız ve dördüncü ve son Varis olarak Jolie üçümüzle çok fazla zaman geçirirdi, bu yüzden tanıdığım en az kız gibi olan kızdı. Umarım yakında buraya gelirdi; dördümüz birlikteyken kendimi her zaman çok rahat hissedirdim ve diğer ikisinin de aynı şeyi hissettiğini biliyordum.

Jolie ayrıca ona bir imparatorluğu yönetmeye mahkum duygusuz bir robot gibi değil de normal bir çocuk gibi davranan ebeveynlerin lüksüne sahipti, bu yüzden babası ona tüm bunların amacının ne olduğunu söylemiş olabilir. Sonunda buraya geldiğinde bize *bir şeyler* söyleyebilir.

Birden konferans odasının kapısı çarparak açıldı ve siyah taktik üniformalarının üzerinde Ferrero Ailesi'nin yılan armasını taşıyan üç infazcı odaya girdi.

Tiz bir kadın sesi, "Çekin ellerinizi kızımın üzerinden, sizi domuzlar!" diye bağırdı.

İnfazcıların yanlarında üç kişiyi sürüklediklerini fark ettiğimde bir nefesi bastırdım ve silahlarını doğrudan *tutsaklarımıza* doğrultarak en yakın duvarın önünde hazır ola geçmeden önce onları ailemizin ayaklarının dibine yere fırlattılar.

"Aman Tanrım." Noah'nın sessiz çığlığı zar zor duyuluyordu ve Zach'in kaskatı kesildiğini hissettim.

Birkaç sert nefes daha aldım ve kıpırdamadan durmak için kendimi zorladım çünkü her şeyin altında *panikliyordum*.

James Spencer'ın, Andrea Ferrero'nun ve Peter Hargraves'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, çırpınan, kanayan, elleri bağlı insanlar Jeffrey ve Kerstin Knight'tı.

Babasının yanında bir yığın halinde yatan küçük, hareketsiz beden, beyaz-sarı saçlarını boyayan koyu kırmızı kan, Jolie'ydi. En sevdiği Fall Out Boy tişörtünü ve kırmızı puantiyeli şortunu giydiğini söyleyebilirdim; geçen yılki yatıya kalmalarımızın çoğunda giydiği pijamaların aynısını.

Onu yatağından almışlar ve kafasını ! Ona baktım, hiç bilmediğim bir korku tüm bedenimi sarmıştı, Nefes almasını, hareket etmesini, bazı yaşam belirtileri göstermesini diledim ama kanlı beyaz saç perdesinin arkasında hiçbir şey göremiyordum.

"Bunun anlamı ne James?" Bay Knight, ellerini önünde ve ayaklarını arkasında bağlayan fermuarlara karşı mücadele ederken babama tükürdü. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Siktir git Andrea," diye homurdandı Kerstin, Zach'in annesine dişlerini sıkarak, kendi beyaz-sarı saçları kanla keçeleşmiş halde. "Seni o iğrenç ayakkabılarla bıçaklayarak öldürmeden önce köpeklerini geri çağır."

Andrea sadece kıkırdadı. " bakalım, sürtük. Artık kahvaltıda senden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda olmadığım için mutluyum."

"Yeter!" Babam sanki bu toplantıyı bir düzene sokuyormuş gibi havladı. "İkiniz için de bu kadarı yeterli. Sanırım buraya neden bu şekilde getirildiğinizi biliyorsunuz."

"Öyle bir şey bilmiyorum," diye çıkıştı Jeffrey. "Bu *dünyada* aileme yaptıklarını haklı çıkaracak hiçbir neden yok."

Babam Bay Knight'ı hiç duymamış gibi devam etti. "Bu odadaki herkes Ailelerin nasıl çalıştığını anlıyor. Nasıl birlikte var olduğumuzu ve bu Şehirde sahip olduğumuz ölçülemez gücü nasıl elimizde tuttuğumuzu. Bu nedenle, Ailelerden herhangi birine bir başkası tarafından ihanet edilmesinin en sert cezalarla karşılık bulacağını kurallarımıza yerleştirdik."

İhanet mi? Ne be?

"Gerçekten de," diye devam etti Andrea. "Siz ikiniz neyin peşinde olduğunuzu bizden saklayabileceğinizi sandınız. Ne yazık ki yanlış düşünmüşsünüz."

"Tanrı aşkına sen neden bahsediyorsun?" Jeffrey kükredi. Jolie'nin hareketsiz bedenine uzanmaya çalıştı ama babası ceketinin altından silahını çıkarıp doğruca Bay Knight'ın kafasına doğrultunca donup kaldı.

"Gerçekten bilmiyor musun, eski dostum?" Babam tabancasını kaldırırken sesinden küçümseme damlıyordu. Eğildi ve duvara yaslanmış felçli gibi durduğum yerden ancak seçebildiğim sözler fısıldadı. "Bizi *gömecektin*."

Bay Knight için bir şeyler tıklanmış olmalı, çünkü yüzündeki vahşi öfke ve şaşkınlık kayboldu. Onun yerine soğuk, acı bir öfke ifadesi belirdi ve sanki neler olup bittiğini tam olarak anlamış gibiydi. "Bunun için cehennemde yanacaksınız, sizi aşağılık sosyopatlar," diye kükredi.

Babam basitçe, "Önce sen," dedi ve sonra tetiği çekti.

"Hayır!" Kurşun tam şakağına isabet ettiğinde kocasının başı yana savrulurken Kerstin çığlık attı ve yere yığıldı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye sessizce küfretti Zach yanımda, vücudu omuzlarımızın birleştiği yerde benimkine karşı titriyordu.

"Aman Tanrım, aman *Tanrım*," diye tekrar inledi Noah, titrek fısıltısında acı ve korku açıkça görülüyordu.

"biliyorsun Kerstin," diye mırıldandı Andrea. "Bitti, tatlım."

Kerstin gözyaşlarıyla dolu gözlerini kocasının yattığı yerden ayırdı, başından akan koyu kan etrafındaki çirkin halıya sızıyordu. "Siktir git, seni kötü kaltak. Her birinizin canı cehenneme."

Aniden babasının silahına doğru hamle yaptı ve kendini babasıyla Jolie'nin arasına attı. Kızın çırpınan elleri yüzünden bir an için dengesini kaybetti ama Andrea'nın yılan derisi çantasından küçük tabancasını çıkarıp Kerstin'in kafasına bir el ateş etmesi sadece bir saniye sürdü.

Yere düştü, anında öldü, vücudu Jolie'nin hâlâ kıpırtısız yattığı yerin önüne yığıldı.

Babam Jolie'yi de mi vuracaktı? Ses çıkarmamaya çalışarak panikle daha fazla nefes aldım.

Noah'nın babası bize döndü, yüzünde akşamki olaylardan dolayı hayal kırıklığına uğramış gibi ciddi bir ifade vardı.

"İyi iş çıkardınız çocuklar," dedi bize. "Bunu izlemenin çok zor olduğunu biliyorum. Tanrı biliyor ya, en yakın ve en eski dostlarımdan biri olan Jeffrey'nin hepimize karşı bu kadar sadakatsiz olduğunu duymak için çok zordu. Ancak üçünüzün bu gece burada olması, bizim için Aileler olmanın ne anlama geldiğini anlamamız açısından önemlidir. Ya *birlikte* yönetiriz ya da yönetmeyiz. Herhangi bir sapma tahtadan silinir. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye hepimiz bir ağızdan mırıldanmayı başardık.

Bize parlak bir gülümseme verdi ve tıpkı Nuh'un gülümsemesine benziyordu, ancak Nuh böyle bir zamanda *asla* gülümseyemezdi.

"Evet, mükemmel iş çıkardınız, siz üçünüz," dedi Andrea bize bakarak. "Beni çok gururlandıracağını biliyorum, Zachary."

Başını salladı ve annesine gülümsemeye zorladı.

"Bu sizin gerçek eğitiminizin başlangıcı çocuklar," diye ekledi Peder, soğuk bakışlarını üzerinde gezdirerek. "Ne öğreneceksiniz

bir Varis olmak ve bir gün Ailenizin imparatorluğunu kontrol etmek için gerçekten gerekir. Hazır olmanızı bekliyoruz." Sonra da bu dehşet gösterisi sona erdiği için silahlarını indirmek dışında kollarını bile kıpırdatmayan Ferrero İnfazcılarına döndü. "Kurtulun şunlardan," diye bağırdı ve Peter ve Andrea'yla görüşmek üzere uzaklaşmadan önce Şövalyelere küçümseyici bir el salladı.

Zach, Noah ve ben İnfazcıların Bay ve Bayan Knight'ın cesetlerini sürükleyerek odadan çıkarmalarını izledik. Sonuncusu Jolie'yi bir patates çuvalı gibi omzuna aldı, başı sallanıyordu ve solgun yüzü heykel gibi durduğumuz yere dönüktü ve sonra itaatkâr bir şekilde diğerlerinin arkasından çıkışa doğru yürüdü.

Onlar kaybolmadan önce gördüğüm son şey Jolie'nin gözlerinin çırpınarak açılmasıydı; çarpıcı akuamarin rengi bakışları bir saniyeliğine benimkilerle buluştu ve kapıdan çıkıp sonsuza dek hayatımızdan çıkarken göz kapakları tekrar kapanmadan önce *ruhumun* derinliklerine işledi.

BİRİNCİ BÖLÜM

JOLIE - GÜNÜMÜZ

Tolde Town'ın tanınmış sokaklarından Kayıkhane'ye doğru ilerlerken güneş Obsidian Nehri'nin karanlık suları üzerinde yeni yükseliyordu. Hava daha şimdiden bunaltıcıydı.

Saat henüz altısı bile olmamasına rağmen, Orta Atlantik yazının bataklık sıcağı devam ediyor ve ekşi ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Arnavut kaldırımlı eski sokaklarda ilerlerken göğüslerimin arasından damlayan ter damlaları ve siyah spor sütyenimin giderek nemlenmesinden rahatsız olarak iç çektim. On sekizinci yüzyıldan kalma renkli evlerin bulunduğu blokların yanından geçtim; eski sıra evler, kaldırım kenarlarında garip açılarla birbirine çarpmış pahalı, modern arabalarla tam bir tezat oluşturuyordu çünkü zenginler paralel park etme konusunda güney yakasında yaşayan bizlerden çok daha kötüydü.

Yirmi dakikalık gezintim sona erdiğinde Kayıkhane'ye ulaştım; Obsidian Nehri'nin doğuda Olde Town ile sınır oluşturduğu yerde, iskele üzerine inşa edilmiş iki katlı ahşap bir canavar. Eğimli çatısı binanın her iki yanından birkaç metre dışarı taşıyor, iskelenin kenarları boyunca uzun, üstü kapalı bir yürüyüş yolu oluşturuyordu. Lacivert kapılar hava çok sıcak olmasına rağmen açıktı ve büyük, beyaz çerçeveli pencereler sabah ışığını olabildiğince içeri alıyordu - ki bu iyi bir şeydi, çünkü Bruce yüzünün on beş santim önünü görebildiği sürece ışıkları açmayan cimri biriydi.

"Hey, Bruce," diye seslendim ön kapıdan içeri girerken.

Resepsiyondaki her zamanki yerindeydi, yaşlı bir vatandaş gibi bir gazetenin üzerine eğilmişti, uzun gri saçları gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve okuma gözlükleri yüzünde değil kafasındaydı.

"Hey, Jojo," diye cevap verdi, gözlerini bulmacasından ya da daldığı şeyden ayırmadan. "Yediye kadar dönmen gerek. Yedi buçukta başlayacak bir ortaokul ekibim var."

"Anladım," diye cevap verdim koridora dalıp yedek bir dolaba el koyarken. Eski püskü sırt çantamı ittim, kulaklarımda zaten olan kulaklıkları ve kürek pantolonumun cebine soktuğum telefonumu taktım.

Arka kapıya yöneldim, rıhtımdaki askıdan en sevdiğim küreği almak niyetindeydim ki Bruce bana tekrar seslendi. "Yani gerçekten yarın mı gidiyorsun?"

Duraksadım ve döndüğümde onu kaşlarını çatmış bana bakarken buldum. Yumuşak mavi gözleri endişeyle doluydu ve gezegende beni gerçekten önemseyen çok az sayıdaki insan arasında olduğu gerçeğini takdir etsem de, şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Şüphe.

"Evet," diye cevap verdim, ses tonum sertti, onun mavi gözleriyle benimkileri buluştururken - bugün seçtiğim renkli kontakt lensler yüzünden menekşe rengindeydi. "Max yarın Akademi yurtlarına taşınmama yardım edecek. Pazartesi günü derslere başlıyorum."

İçini çekti, benim alınganlığımı hiç şaşmadan anlıyordu. Bruce beni on bir yaşımdayken boğulmuş bir fare gibi kapısına dayandığımdan beri tanıyordu ve on dört yaşımdan beri onun için çalışıyordum. "Yapman gerekenin bu olduğunu biliyorum Jojo. Misyonuna inanmasaydım adını burs için oradaki ekip koçuna vermezdim. Ben sadece.... Umarım dikkatli davranıyorsundur, hepsi bu."

"Elbette öyleyim," dedim, ölümcül bir ciddiyetle. "Hazırlanmak için yıllarım vardı Bruce. Bu işi etmeyeceğim."

"Doğru. Sana inanıyorum. Ben sadece.... Yine de buralarda olmanı özleyeceğim, biliyor musun? Tekneleri senin gibi temizleyemeyecek kadar yaşılanıyorum."

Ortamı yumuşatmak için zorla bir kahkaha attım. "Çok uzağa gitmiyorum ki. Şehre on dakikalık bir tren yolculuğu. Ve tabii ki kış tatilinde erglerinizi kullanmak için burada olacağım. Tanrı biliyor ki Dom hala dairemize bir tane sığdırmama izin vermiyor."

Kıkırdadı. "Amcanı rahat bırak. O küçük daireyi çok seviyor."

Ben de çok seviyordum ve bu dünyada hiçbir şeyi özlemeyecek kadar çok özleyecektim.

"Tamam, ben çıkıyorum," dedim ve kapıya döndüm. "Yediden önce küreğimi geri alacağım."

"Ya da sen iyi ve hazır olduğunda," diye mırıldandığını duydum.

On dakika sonra, kendimi en merkezde hissettiğim yerdeydim - Obsidian Nehri'nin kilometrelerce genişliğindeki alanının ortasında tek başıma kürek çekiyordum.

Burada rahatlayabilmem için yıllarca çalışmam gerekti ama Dom ve Bruce, travmamı atlatmamın bir parçası olarak beni nehir korkumu yenmeye itti. Bruce bana kürek çekmeyi öğretti ve ben de bu lanet suya *sahip olabilmek* için canımı dişime takarak çalıştım. Bu işte o kadar iyi olmuştum ki, bu benim ülkenin en seçkin üniversitesine giriş biletim olmuştu.

Holywell Akademisi.

Bu aynı zamanda Ailelerin tüm sırlarını sakladıkları karanlık köşelere girmem için de bir bilet olacaktı.

Kayıkhaneden uzaklaşıp doğuya doğru kürek çekerken nehirdeki yerimden Akademi'yi seçebiliyordum. Ana akademik binanın taş kuleleri ve en büyük yatakhane'nin en üst katları, kampüsün geri kalanını gözden gizleyen yemyeşil ağaçların ve tuğla duvarların hemen üzerinden görülebiliyordu. Saint Gabriel Şehri'nin gelişen metropolünün hemen batısındaki bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve bu cehennem çukurunda herhangi biri olan ya da herhangi biri olmayı uman herkesin okula gittiği yerd - ailelerinin içeri girmelerini satın alabildiklerini varsayarsak.

Ya da benim gibiyseniz ve az sayıdaki imrenilen burslarından birini kazanabiliyorsanız.

Uzan, çek, uzan, çek.

Küreğimi güneye çevirdim ve daha sert çekmeye başladım. Akıntıya karşı kürek çekerken artık doğrudan Şehrin kendisi olan zenginliğe bakıyordum. Şehir merkezi bir tür devasa yarımada üzerinde yer alıyordu; Obsidian'ın geniş uzantısı sınırlarının etrafında Y şeklinde çatallanıyor, çok sayıda parlak modern gökdelen sabah ışığında parlıyordu.

Ufuk çizgisi steroidli Manhattan gibiydi ve en kötü suçlular Dört Aile'ye ait dört kule idi. Diğerlerinin üzerinde yükseliyorlardı; Şehri nesillerdir yöneten insanların evleri için uygun bir konum.

Her kulenin tepesinde çatı katı ve Aile üyeleri için yaşam alanları bulunuyordu. Altlarında ise Ailenin sahip olduğu ve kendi kulesinde yer alacak kadar önemli gördüğü çeşitli ticari işletmeler yer alıyordu. Diğer Aile işletmeleri Şehrin dört bir yanına yayılmıştı.

Şehrin katı hiyerarşik tabakasındaki Dört Ailenin altında, "Birinci Kademe" aileler olarak adlandırdığımız en zengin vatandaşlar yer ; bunların aşırı zenginlikleri ve ticari başarıları Ailelerin ve birbirlerinin gözüne girmelerine bağlıydı. Onların parası aşağıya doğru zengin ama Birinci Kademe olmayan (tahmin ettiğiniz gibi "İkinci Kademe" olarak adlandırılan) ailelere akıyordu. Bu insanlar ve geniş iş ağıları, evlerini Şehrin etrafındaki ve daha zengin banliyölerindeki diğer lüks binalarda yaptılar.

Şehir, batı yarımküredeki en büyük zenginlik merkezi olarak kabul ediliyordu. En yeni İkinci Kademe aileler bile yedi ya da sekiz haneli rakamlara ulaşabiliyordu; tabii ki bu rakamlara ancak Ailelerin kutsaması ve nüfuzuyla ulaşılabilirdi.

Menekşe rengi bakışlarımı, nehir kıyısından sadece bir blok ötede, şehrin silüetinin tam ortasında yer alan, Spencer'ın üç çatallı armasını taşıyan asimetrik bir üçgenle taçlandırılmış parlak gümüş gökdelen Spencer Tower'ın üzerinde gezdirdim. Spencer beyaz yakalıların imparatorluğu; bankaları, hedge fonları, yatırım brokerlerini, kredi

şirketleri ve James Spencer, Esquire'ın yönetici ortak olduğu şehrin en büyük hukuk firmasıdır.

Kamuoyunun Spencer Ailesi hakkında bilmediği şey, pek çok yasal olmayan faaliyetleriydi. Dolandırıcılık, kara para aklama, kumar ve içeriden bilgi sızdırma gibi her türlü işe karıştıklarından şüpheleniyorduk.

Siyah camlı Ferrero Kulesi, Spencer Kulesi'nin birkaç blok kuzeyinde yer alıyordu ve geceleri kırmızı renkte parlayan çatısındaki açık kare yapı sayesinde kolayca tanınabiliyordu. Ferrero eğlence sektörünü kontrol ediyordu; barlar, oteller, restoranlar, konser mekânları ve her türden kulüpler.

Ferrero'nun *diğer* girişimleri daha az biliniyordu, yasadışı kavgalar, silah kaçakçılığı ve zengin alıcılar için müzeye ait paha biçilmez eserler gibi her türlü çalıntı eşyayı tedarik etmeyi içeriyordu.

Ferrero'nun birkaç blok kuzeyinde, her zaman sola doğru eğilmiş gibi görünecek şekilde tasarlanmış soğuk gri bir yapı olan Hargraves Kulesi vardı. Hargraves imparatorluğu sağlık sektöründeydi - hastaneler, sigorta şirketleri, tıbbi teknoloji, sağlıklı yaşam merkezleri, hatta spor salonları. Şehirde bir yara bandına bir dolar bile harcasanız seksen senti Hargraves'in cebine giriyordu.

Ve tabii ki, Dört Aileden birinin zenginliği ve gücü, suçla ilgili kazançlı bir yan iş olmadan sürdürülemeyeceği için, Hargraves'in uyuşturucu ticaretinde eli varmış gibi görünüyordu. Reçeteli haplar, kokain, eroin, aklınıza ne gelirse - eğer bu Şehirde satılıyor ya da tüketiliyorsa, Hargraves bundan kâr sağlıyordu.

Uzan, çek, uzan, çek.

Nefesimi içime çektim ve sonunda hâlâ Şövalye Kulesi olarak anılan binaya bakmaya cesaret edebildim. Şehrin doğu kıyısında yer alıyordu, beyaz camları şık ve sade bir tasarım oluşturunuyordu. Babamın işi, yani Knight imparatorluğu teknolojiydi. Batı Yakası'nda Silikon Vadisi vardı. Doğu Yakası'nda ise Knight vardı.

Knight, bilgisayarlar, telefonlar, yazılımlar, uygulamalar, hatta elektrikli arabalar gibi düzinelerce gelişen teknoloji şirketinin sahibiydi ya da bu şirketlerde hissesi vardı. Genel olarak Knight'ın, ailemin "tatildayken bir uçak kazasında trajik ölümünden" önce olduğu gibi hala faaliyet gösterdiği anlaşıyordu

Ama şimdi Knight imparatorluğu Spencer, Ferrero ve Hargraves arasında paylaşılmıştı - babamın çok geç olana kadar savaştığını bilmediği bir savaşın ganimetleri.

Bir zamanlar evim olan güzel binaya bakarken kanımın kaynadığını hissettim, sonra derin bir nefes aldım ve tanıdık uyusukluğun beni tüketmesine izin verdim - yedi yıl sonra mükemmelleştirdiğim bir egzersiz.

Uzan, çek, uzan, çek.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe ve açıkta kalan tenimi kavurdukça bolca terliyordum. Bol beyaz atletim sırtıma yapışmıştı ve şu anda neredeyse siyah görünecek kadar koyu kahverengiye boyanmış uzun saçlarımı at kuyruğu yerine topuz yapmadığıma pişman olmuştum, çünkü artık terli ensemeye yapışıyordu.

Kulaklıklarımın çalan şarkı Thrice'in "The Artist in the Ambulance" şarkısına geçiş yaptı ve en sevdiğim eski emo şarkılarından biri kulağıma her çarptığında hissettiğim acıyı görmezden geldim.

Babam bu tür şeylere bayılırdı ve ben küçük bir çocukken oturma odamızda birlikte rock yaptığımız ya da ofisinde Warped Tour çalma listesi tekrar tekrar çalarken üzerinde çalıştığı bilgisayar ya da teknolojik şeyle uğraştığı pek çok anım vardı.

Onu kendi çalma listelerimle canlı tuttum ve artık Max bile din değiştirdi.

Uzan, çek.

Sonunda küreğimi geri çevirdim, Şehre hak ettiği gibi sırtımı verdim ve Kayıkhane'ye doğru çekmeye başladım. Batıya doğru kürek çektim, nehrin doğu sınırı artık görüş alanımdaydı. Doğuda sadece harap depolar ve nakliye konteynırlarından oluşan, hepimizin Sanayi Şehri olarak adlandırdığı, yarı boş bir arazi vardı - her ne kadar buna "şehir" demek biraz abartılı olsa da. Obsidian'ın Y şeklini çevreleyen mükemmel Şehir estetiği üzerindeki tek lekeydi. Oradan trenler bile geçmiyordu, ancak Max ve ben bir keresinde daha yakından bakmak için geniş nehrin karşısına kadar kayıkla gitmiştik.

Bruce daha sonra bize kızmıştı, ama çok heyecan verici değildi, bu yüzden asla geri dönmedik.

Eve dönerken, "ev "in benim için bir daha asla Şehir olamayacak bir yer olduğunu bir kez daha hatırladım. O gecedan beri geri dönmemiştim.

Ve hepsinin yanışını izlemek için sabırsızlanıyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

I Teknemi iki dakika kala Bruce'a teslim ettim ve ben aceleyle ön kapıdan çıkarken bana bilmiş bir bakış atıp başını salladı. ondan almak için.

AFI'nın "Girl's Not Grey" şarkısı kulaklarımda çınlarken, dükkan ve restoran sahiplerinin yoğun bir gün için vitrinlerini hazırladıkları Cumartesi sabahı koşuşturmasını izleyerek Ana Cadde'ye doğru yol aldım.

Ana Cadde doğudan batıya uzanır ve nehrin batı sınırında yer alan Şehrin tarihi bir banliyösü olan Olde Town'ı Kuzey Yakası ve Güney Yakası olarak ikiye ayırırdı. Kuzey Yakası, Olde Town'ın ilginç ve daha sakin yaşam temposunu arzulayan varlıklı ve aile bağları olan sakinlerin yaşadığı yerdı. Eski kolonyal sıra evler yenilenerek milyon dolarlık evlere dönüştürülmüştü. Süslü modern şehir evleri boşlukları dolduruyordu. El değmemiş parklar, pahalı restoranlar, gurme kafeler ve marketler sokaklarda sıralanıyordu.

Güney Yakası çok ama çok daha büyüktü ve Main'in hemen güneyindeki bölgeyi oluşturan küçük ama bakımlı tarihi evlerden oluşan mahallelerden, eskimiş apartman binaları ve kalabalık toplu konutların yanı sıra paslanan çitler ve büyümüş çimlerle dolu sıkıcı orta yüzyıl evlerinden oluşan blok ve bloklara yayılıyordu. Ana yollar boyunca şerit alışveriş merkezleri açıldı ve yemek seçenekleri çoğunlukla fast food ya da arada bir salaş ama lezzetli anne ve pop restoranıydı.

Şehrin işçi sınıfının çoğunluğu burada yaşıyordu; birçoğu Aile imparatorluklarında çalışmak için her gün trene binip Şehre gelirken, diğerleri evlerine daha yakın yerlerde kalıyordu; hepsi de Şehrin yönetici sınıfı onları kurutmadan önce geçimlerini bir şekilde sağlamaya çalışıyordu.

Ana Cadde, şehrin nadir orta sınıf vatandaşlarını görebileceğimiz bir yerdi. Burada, bir mucize eseri, aileden herhangi biriyle bağlantısı ya da yatırımı olmadan düzgün bir şekilde geçimini sağlayan bazı küçük işletme sahipleri bile vardı.

Amcam Dom gibi.

Güneye döndüm ve son iki blok yürüyerek ailemin kitapçı dükkânına geldim. Beni mutlu turkuaz tuğlalar karşıladı ve halam Laura'ya el salladım, kendisi köşedeki büyük vitrinde oturmuş sonbahar kitaplarını sergiliyordu. Dükkânın arkasındaki arka sokağa daldım ve özel girişimizden içeri girerek dükkânın ikinci katındaki iki yatak odalı küçük dairemize çıkan dar merdivenlerden yukarı çıktım.

"Selam tatlım," dedi Dom küçük mutfağımızda ona katıldığımızda. siyah antrenman şortu ve sahibi olduğu MMA spor salonunun kaplan logolu tişörtü vardı ve ocağın üzerine eğilmiş, dikkatle bir omleti katlıyordu. "İyi bir sabah antrenmanı yaptın mı?"

"Evet," diye cevap verdim, bar taburelerinden birine oturarak. "Bruce bana endişeli bir yüz ifadesi takındı ama vedalaşırken beni fazla rahatsız etmedi."

Dom mükemmel omletini tabağa yerleştirdi ve sonra dönüp "endişeli baba" yüz ifadesiyle bana baktı. "Bruce kendini senin için sorumlu hissediyor, en az Laura ve kadar. Onu biraz rahat bırak. Yaptığın şey -yaptığımız şey- çok riskli."

"Ve çok önemli," diye ekledim, ikna etmeye ihtiyacı olduğundan değil. Dom benim en büyük şampiyonumdu. Tehlikenin farkındaydı ama bunu başarabileceğime de .

"Bu kadar önemli olan ne?" Max uyku sersemi ve tembel bir halde mutfağa doğru yürürken mırıldandı.

"Ah, bilemiyorum, Max, kız kardeşinin üstlenmek üzere olduğu ve Saint Gabriel Şehri'nin tüm güçlü Ailelerinin yok olmasına neden olacak küçük proje mi?" Dom oğluna ters ters baktı.

Max bir kutu Cheerios alırken başını salladı. "Evet, öyle. Harika olacak." Oturma odasına doğru yürüdü, yolda durup başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve sonra kendini yıpranmış deri koltuğa atıp kutudan çıkardığı mısır gevreğini yemeye başladı.

Dom koyu kahverengi gözlerini Max'e doğru çevirdi, sonra tekrar bana çevirdi ve derin bir şefkatle yumuşayan gözlerini bana dikerek, "Belki de şartlar ne olursa olsun üniversiteye gitmene hazır değilimdir," dedi.

"Seni yaşlı yumuşak," diye takıldım. "Akademi buradan beş mil falan uzakta. Ve içimden bir ses seni yine de göreceğimi söylüyor."

Kıkırdadı. "Sanırım haklısın."

Amcama, yani üvey babama duyduğum sevgiyle gülümsedim, çünkü onu da özleyecektim. O, Laura ve Max'in bir şekilde kalbimi yeniden sevgiyi hissedebileceğim kadar bir araya getirebilmiş olmaları gerçek bir mucizeydi.

Yedi yıl önce o gece annemi ve babamı gözetmeyen tanrı her neyse, görünüşe göre on bir yaşındaki beni rahat bırakmaya karar vermiş ve Obsidian'ın karanlık derinliklerinde boğulmama izin vermek yerine mucizevi bir şekilde beni Dom'a teslim etmişti.

O geceye dair anılarım bulanıktı - acımasız bir kafa yarası küçük bir çocuğa bunu yapar - ama ailemin en yakın arkadaşları ve müttefikleri olduğunu düşündüğüm insanların onları soğukkanlılıkla öldürmelerini dinlemek için tam zamanında bilincimi geri kazanacak kadar şanssız olduğumu hatırlıyordum. Şok ve dehşet içinde donup kalmıştım, ölü taklidi yapmaya devam etmeye karar vermiştim ve sonra bu psikopatların onlara bir ders vermek için on iki yaşındaki üç çocuğun önünde cinayet işlediklerini öğrenmiştim.

Ve hala *nedenini* bilmiyordum.

Ama emindim.

Şansıma, Ailelerin sosyopat liderleri bile bir çocuğu kendi elleriyle öldürmeyi akıl edememiş gibi görünüyordu, çünkü o odadan zar zor da olsa sağ çıkabilmiştim. İki İnfazcı'nın kimin öldürüleceği konusunda tartıştıklarını hayal meyal hatırlıyorum.

"bilinçsiz" bedenim arka koltuğa atılmış halde zırhlı ciplerinden birini nehir kıyısı boyunca sürerken onurlandırdılar.

İçime bir şey doğmuştu -yaşama arzusunun, ailemi hayal edilebilecek en kötü şekilde kaybetmenin ezici çaresizliğine galip geldiği bir an- ve cipten fırlayıp doğruca korkulukların üzerinden nehre atlamıştım.

Yapabildiğim kadar uzun süre su altında kalmıştım ve kendimi şaşırmış ve boğulmama izin verip vermeme konusunda kararsız kaldığımı hatırlıyorum. Boğulduğumu varsaymış olmalılar çünkü sonunda bir iskelenin altından yüzeye çıktığımda, İnfazcılardan ya da Jeep'ten hiçbir iz yoktu.

Ve sonra yüzdüm. Zengin ailem beni yürümeye başlar başlamaz diğer Mirasçılarla birlikte derslere soktuğundan beri iyi bir yüzücüydüm, ama lanet olası kafamı , bu yüzden tam olarak formda değildim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Bruce sabahın beşinde Kayıkhane'yi açmaya geldiğinde beni iskelesinin yanındaki nehir kıyısında bir odun parçasına tutunmuş halde bulduğunu söyledi. Görünüşe göre kendimi koruma duygum kalmamıştı, bu yüzden beni bir havluya sarıp titreyen küçük bedenimi içeri taşıırken tüm korkunç hikayeyi ona .

Sessiz kalmam için muhtemelen yüklü bir ödeme yapmaları için beni Ailelere teslim etmek yerine, arkadaşı Dominic Miller'ı aramıştı - ordudaki Özel Kuvvetler'den yeni emekli olmuştu ve Bruce'un bildiği gibi Ailelere karşı hiçbir sevgisi yoktu.

O zamanlar da, bugün de, çok sıkı kontrol edilen durumlar haricinde Mirasçıların görüntülerini medyadan uzak tutmak Ailelerin katı bir politikasıydı, ancak Dom ve Bruce'un benim iddia ettiğim kişi olduğum konusunda hiçbir şüpheleri yoktu. Akuamarin göz rengim ve beyaz-sarı saçlarım tıpkı anneme benziyordu ve annem Şehir'deki en tanınmış yüzlerden biriydi.

Bruce beni sudan çıkardıktan sonra anılarım çok zayıftı ama bir noktada, kafamda dikişler ve yerde uyku tulumunun içinde uyuklayan on yaşında bir çocukla küçük bir yatak odasında ikiz yatakta uyanmıştım. Kısa bir süre sonra uyandığında, mutlu bir şekilde bana kardeşim olacağını ve kendimi daha iyi hissetmek için ihtiyacım olduğu sürece yatağını alabileceğimi söyledi.

O küçücük odada hâlâ ranzalarda yatıyorduk ve ben buna bayılıyordum. "Jojoooo," diye sızlandı Max, ranzanın üzerine yayıldığı yerden.

Kanepe, beni hafıza şeridindeki yolculuğumdan çekip aldı. "Başım ağrıyor."

Dom'un benim için hazırladığı yumurtaları bitirmiştım, bu yüzden Max'e kanepede katıldım, başını kucağıma yerleştirdim ve parmaklarımı ipeksi siyah saçlarında gezdirdim. Genelde saçlarını kafasının arkasında dağınık bir şekilde topuz yapardı ama uyandığında kafa masajı için bana mızızlanacağını bildiğinden ve buna göre plan yaptığından şüpheleniyordum.

"Acınacak haldesin," dedim ona. "Seni ne kadar özleyeceğim konusunda duygusal hissettiğim için şanslısın, yoksa pervasız davranışlarını ödüllendirmezdim."

"Dikkatsiz değildim," diye homurdandı. "Dün gece kazandığım için kafam iyiydi, bu yüzden çocuklarla bunu kutlamamız gerekiyordu."

"Belki bir dahaki sefere yarısı kadar kutlarız!" Dom mutfaktan .

"Her neyse! Gurur duymuyormuş gibi davranma!" Max karşılık verdi.

Dom sırtıttı, ben de gözlerimi devirdim. Dom'un spor salonundaki Cuma Dövüş Geceleri Güney Yakası'nda efsaneydi ve Max yirmi bir yaş altı grubun en iyileri arasındaydı.

Ben de beceriksiz değildim ama son zamanlarda çok meşguldüm ve bir süredir Dövüş Gecesi yapmamıştım.

Dom ikimizle de son derece gurur duyuyordu ve dinleyen herkese oğlunun ve yeğeninin kafesteki hünelerleriyle övünüyordu.

Dış dünyaya göre ben Dom'un evlilik yoluyla yeğeniydim, Max ise kuzenimdi. Dom ve Max çarpıcı esmer görünümüleriyle Dom'un Koreli annesini tercih ediyorlardı ama Laura'nın bal sarısı, mavi gözlü bir Ortabatı güzeli olması bizim şansımızdı. Laura'nın "kız kardeşi" bir araba kazasında öldükten ve geride bir kız çocuğu bıraktıktan sonra benim gelişimi ve beni evlat edinmelerini kabul ettirmek kolay oldu.

Dom'un Gölgeledeki bağlantıları -Ailelerin varlığından haberdar olsalardı uzun zaman önce yok edecekleri bir örgüt- benim için sahte bir kimlik hazırladı ve ben de

yedi uzun yıldır Joanna Miller'dı. Kağıt üzerinde bir yeğen, ama artık kalplerinde bir kız ve bir kız kardeş.

Eğer onlar olmasaydı, Bruce beni bulduğunda hâlâ travma geçirmiş bir insan kabuğu olurum.

Ölmüş bile olabilirim.

Max kucağımda kıpırdandı ve babasınıninkiyle aynı koyu renk gözlerle bana baktı. "Hâlâ moru sallıyorsun, ha? Seçtiğimiz renk bu mu yoksa yarın seni taşımadan önce değiştirecek misin?"

"*Menekşe rengi* ve evet, sanırım bu görünümü koruyacağım," diye cevap verdim. "Bir şeyleri değiştirmekle uğraşamayacağım kadar çok işim var. En azından önümüzdeki yıl için kontakt lens ve saç boyası stokum tamamen dolu."

Yedi yıl önce Dom, Max'in günlerdir yatıp kalktığım yatağının ucuna oturmuş ve bana kimliğimi gizli tutmak için çok dikkatli ve titiz bir şekilde çalışmam gerektiğini, çünkü Ailelerin gerçekten öldüğüme inanıp inanmadıklarını bilmediğimizi nazikçe açıklamıştı.

James Spencer'ın Knight Tower'ın merdivenlerinde dünyanın en sahte hüznü basın toplantısını düzenleyerek ailemin yaz tatilimiz sırasında bir uçak kazasında öldüğünü duyurmasından sonra halk kesinlikle öyle olduğumu düşündü.

Bağırsaklarımı kusmak için tuvalete koşmadan önce James'in konuşmasını yaklaşık iki dakika dinlemeyi başarmıştım.

Daha sonra kazayı sahnelemek için gerçek bir uçak düşürdüklerini öğrendik, ancak enkazda hangi zavallı ruhların cesetlerini yaktıklarını asla anlayamadık.

Bu yüzden, ailemle birlikte öldüğüm yalanını sürdürmek için, göz rengimi gizlemek amacıyla lens takarak ayırt edici özelliklerimi gizlemeyi öğrenmiştim. Sıkılıp daha heyecan verici bir rotasyona başlayana kadar yıllarca kahverengi gözlerim vardı. Ayrıca saçlarımı sarı olmayan herhangi bir renge boyadım - genellikle kahverenginin bir tonu, ancak iğrenç genç erkeklerden yeterince "halı perdelerle eşleşiyor mu" şakası yaptığımı karar vermeden önce birkaç yıl kızıl saçlı olarak geçirdim ve kahverengiye geri döndüm. Ayrıca uzun boy genini almış olmam da iyi bir .

Babamdan ayrıldım ve artık 1.80 boyundaydım, yani artık "öldüğümde" olduğum gibi küçük bir kız değildim.

İstihbaratımıza göre, kimse bir şeyden şüphelenmiyordu ve o gecedan beri Jolie Knight'ın kayıt dışı arandığına dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Max bana sıırttı. "Umarım bir başkası kafeste sana yine mor gözlü ucube demeye karar verir. Sinirlendiğinde çok acımasız oluyorsun."

Güldüm. Tüm Şehir'in bunun ne kadar doğru olduğunu öğrenmesi uzun sürmeyecekti.

HOLYWELL ACADEMY

HOŞGELDİNİZ MEKTUBU

Sevgili Bayan Miller,

Ülkedeki en seçkin üniversite akademisine kabul edildiğiniz için tebrikler. Holywell Academy, şehrin en başarılı liderlerinden ve yenilikçilerinden bazılarını yetiştirmiştir. Akademi size başarı için gerekli araçları sunacaktır ve bu prestijli kuruma kabul edilmenizin size sağladığı fırsata saygı duymanızı ve değer vermenizi bekliyoruz.

Öğrencilerimizden en az 3.0 not ortalaması tutturmalarını ve dönem başına en az 12.0 kredi saatine devam etmelerini bekliyoruz. Şehrimizin gelecekteki liderlerinin uzmanlık eğitimine göre uyarlanmış bir dizi temel zorunlu ders bulunmaktadır.

Tüm öğrenciler, Akademi'nin yönergelerine ve öğrencinin ailesinin mezuniyet durumuna uygun olarak tahsis edilen öğrenci konutlarında kampüste yaşamak zorundadır.

Sizler yetişkinsiniz ve size bu şekilde davranacağız, bu nedenle okul üniforması yok. Ancak, bu şehrin liderleri olarak geleceğinize hazırlandığınız ve akranlarınız ve gelecekteki potansiyel meslektaşlarınızla ağ kurduğunuz için profesyonel kıyafet giymenizi şiddetle tavsiye ediyoruz.

Akademi sizi sadece akademik olarak değil, aynı zamanda gerçek dünya senaryolarıyla da hazırlamak için çaba göstermektedir. Öğrenciler, kendi aralarındaki anlaşmazlıkları Akademi'nin öğretim üyeleri veya personelinin müdahalesi olmadan adil ve hakkaniyetli bir şekilde çözmeye teşvik edilir.

Akademi'nin davranış kurallarına uyulmamasının okuldan atılmayla sonuçlanacağını lütfen unutmayın. Unutmayın, hiçbir yol olamaz

*Holywell eğitimi almadan Saint Gabriel City'de gerçek başarıya ulaşamazsınız.
Saygılarımla,
Dekan Amara Jansen*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Honey, bu konuda hâlâ emin misin? Fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Laura kitapçada dolaşıyordu, bebeği ona bırakılmıştı.

Büyükannesi tarafından ve merhametli bir şekilde herhangi bir Aile bağlantısından arınmış ve temizlenmişti - ve belli ki gittiğim gerçeğini düşünmek zorunda kalmamak için kendini meşgul tutmaya çalışıyordu. Max ve ben ona veda etmek için aşağıya inmiştik ve üzölmüyormuş gibi davranmaya çalışmasını takdir etmiştik.

"Anne, sakin ol," dedi Max boş bir vitrinin üzerine tünediğı yerden, uzun bacaklarını sarkıtarak. "Babam onu bizimle olduğı süre boyunca bunun için eğitti. Biraz inançlı ol."

Laura derin bir iç çekerek, "Bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Ben sadece.... Keşke başka bir yolu olsaydı."

Öyle bir şey yoktu. "Akademi benim giriş yolum Laura," dedim. "Ailelerin liderlerinden herhangi birine yaklaşmanın iyi bir yolu yok ama Varislerin okulun duvarları içinde yalnız bırakıldığını biliyoruz. İhtiyacım olanı elde etmek için tek şansım bu."

Kaşlarını çattı. "O çocukların seni tanımayacağından emin misin? Hayatının büyük bölümünde onlarla çok yakındın."

"Yapmayacaklar," dedim, her şeyden emin olduğum kadar bundan da emindim.

Ve o geceden beri ailelerinin *onları* şekillendirdiğı hallerinden sonra onları gerçekten tanısaydım ben de şok olurdum. Bir zamanlar paylaştığımız bağla ilişkili duygular öyle bir şeydi ki

Şimdi uzak bir anı, bir zamanlar gördüğüm hoş bir rüyanın kâbusa dönüşmesi gibi.

Artık yakın arkadaşlarım yoktu. Max vardı. Teyzem ve amcam vardı. Huysuz bir pislik olmadığı zamanlarda Bruce vardı.

Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

"Sık sık kontrol edeceğim," diye ekledim, onu rahatlatmaya çalışarak. "Ve tüm bunlar sona erdiğinde, mirasımı alıp bir adaya gideceğiz ve günlerimizin geri kalanında sahilde uzanıp Mai Tais içmekten başka bir şey yapmayacağız."

"Aynen öyle," diye cıvıldadı Max.

Sonunda gülümsedi ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı.

"Sabırsızlanıyorum. Eve çabuk gel, tamam mı?"

"Yapacağım," dedim ona tekrar sarılırken, yapacağımdan emin da.

İçeri girdikten sonra hiçbir şey odağımı planlarımdan uzaklaştıramayacaktı.

"Dün gece spor salonunda herkesle son bir kez daha eğlenmek istemediğine inanamıyorum," diye çıktı Max bana.

Trende oturuyorduk, her birimiz yanımızdaki koltuğa benim önemsiz eşyalarımı içeren büyük bir spor çanta koymuştuk ve Kuzey Yakası'na doğru yolculuğa yeni başlamıştık. Birkaç durak sonra köprüyü geçip şehre girecektik.

"Tekrar söylüyorum, geri dönmeyecek değilim," diye karşılık verdim. "Tatillerde kafese geri döneceğimden eminim - bilirsiniz, örümcek ağlarının tozunu almak için."

"Herkes seni soruyordu. *Özellikle* Jennings." Kaşlarını bana doğru salladı, bir pislik gibi.

"Ugh, hayır teşekkürler. Aklına fikirler gelecektir."

Max, Dom'un spor salonundaki erkeklerin arasında bıraktığımı iddia ettiği "kırık kalplerin izinden" her zaman keyif alarak kıkırdadı. Bu çok , çünkü o "iz" iki erkekten ibaretti, Max'in baştan savma ikincilerini istemiyorsam seçeneklerim oldukça sınırlıydı - ki istemiyordum.

Max, birlikte olduğu kişinin cinsiyetine göre ayırım yapmazdı ve ergenliğe girdiğinden beri o spor salonunda ve okulda kalp kıran oydu.

Bana  yle geliyordu ki, Dom'a sık sık gelen spor salonu arkadaşları arasında ortalamanın üzerinde sayıda ikili uyanış yaşamıştık, ama ben ne biliyordum ki?

Max kaslı kolunu omzuma attı. "Bir dahaki görüşmemizde onu nazikçe indireceğim."

"Belki de benimle geçirdiği cansız bir gecenin onda sıklere karşı bir ilgi uyandırıp uyandırmadığına bakmalısın," diye karşılık verdim ve kaburgalarına dirsek attım.

"İsterdim ama o senin hakkında kendini kaybetmiş küçük bir küçük yavrusu gibi. Yine de sevimli bir tane."

İ   ektim. İlişkiler beni ilgilendirmiyordu. Ailemden olmayan biri için ne kafamda ne de kırık kalbimde yeterince yer vardı. Ayrıca, *saklanmamla* ilgili tüm o şeyler *de* vardı. Yeni biriyle yakınlaşmak asla risk almaya değmezdi.

"Evet, ama-" Dondum kaldım, tanıdık bir ses dikkatimi şık tren vagonlarının duvarlarına monte edilmiş küçük düz ekran televizyonlara çekti, bir durak duyurusu sürece sürekli olarak yerel haber kanalına ayarlanmışlardı.

Podyumun arkasındaki adam kendinden emin bir g l msemiye takınmaya çalışarak kekeleydi: "şövalye endüstrileri elbette hızla büyüyor," dedi. "Ailemi bizden alan trajediden sonra bile büyümeye devam ettiğimiz için çok şanslıyız. Yardım olmasaydı... diğer ailelerin rehberliği ve desteği olmasaydı bu mümkün olmazdı.    nc   eyreğimizin şimdiye kadarki en iyi dönem olmasını bekliyorum."

Adam sahneden aceleyle ayrılmadan önce basın mensuplarının birkaç hafif sorusunu yanıtladı.

"Daha zayıf görünüyor," dedi Max. "Ve otuz beş yaşından çok daha yaşlı."

"Evet," diye mırıldandım, ailemden geriye kalanlarla yüz yüze geldiğimde beni her zaman ele geçiren sersemliğe düştüm. "James Spencer'ın nefesi ensesinde olmadan sı abileceğinden şüpheliyim. Umarım en azından bir Xanax reçetesi almasına izin verirler."

Bu adam benim amcamdı - gerçek amcam - Anders Nilsson. Annemin çok daha küçük kardeşiydi ve ben onu tanıımıyordum.

Genç ve şapşal haliyle arada bir katımıza uğrar, sonra da maceradan maceraya atılırdı. Bazen ziyarete geldiğinde bana seyahatlerinden bir hediye getirirdi.

Ailem öldürülmeden ve Aile imparatorluğumuz çalınmadan birkaç ay önce bir süreliğine yerleşik hayata geçmeye ve Knight'ta "gerçek bir iş" bulmaya karar vermesi onun şanssızlığıydı. Babam Anders'i eğitmesi için özel ekibine yeni almıştı, bu yüzden her şey boka sardığında dünyanın dört bir yanında gezip tozmak yerine burada kapana kısılmıştı.

Yedi yıl boyunca Şövalye'nin sallantılı figüranıydı, gözlerimizin önünde yavaş yavaş çözülürken, hala dört farklı imparatorluk olduğu kurgusuna bir meşruiyet çekirdeği eklemek için kullanıldı

-Yine de asla Ailenin başı olamazdı çünkü o bir Şövalye değildi. O sadece ipleri James Spencer, Andrea Ferrero ve Peter Hargraves tarafından çekilen bir kuklaydı.

Yaşayan tek kan bağım olan onun için üzülyordum ama hayatta olduğumu haber vermek için ona ulaşmak çok riskli olurdu. Artık Aileler'in kontrolü altındaydı.

Tren köprüyü geçmeden önceki son durağına yanaştığında, kendimi boynumdaki uzun zincire takılı, genellikle göğüslerimin arasında güvenle sakladığım tılsıma dalgınca dokunurken buldum. Bu, babamın ölmeden sadece birkaç ay önce bana doğum günü hediyesi olarak verdiği pembe altın bir kiraz çiçeğiydi ve Dom'un nehri geçerken kana bulanmış kıyafetleri yakmasından beri eski hayatımdan kalan tek eşyamdı.

Neredeyse ranzamin altında tuttuğum küçük kasada kilitli , ama onu yanıma almanın en iyisi olacağına karar verdim, en *neden* Akademi'de olduğumu hatırlatması için kalbime yakın tuttum.

" geldi, anne ve baba," diye fısıldadım.

Max bana daha sıkı sarıldı.

Şehir merkezinde tren değiştirdik ve Akademi'ye giden direkt hatta atladık. Trenlerin Şehir içinde yeraltından gittiğine şükreliyordum, böylece lanet olası Spencer Kulesi'nin gölgesi altında bir saniye bile istasyondan çıkmak zorunda kalmadım, bunun yerine Şehrin en batı yakasındaki Holywell Akademisi'nin ön kapısından bir blok ötede yeniden gün ışığına çıktım.

Kapıya yaklaştığımızda Max alçak bir ısılıkla, "Lanet olsun," dedi. "Artık Southside'da değiliz, Dorothy."

"Hey," diye homurdandım, ona dirsek attım. "Bir yerlere gitmiş gibi davran."

En azından önceki hayatımda bu tür yerlere gitmiştim ama ben bile Holywell Akademisi'ne bakarken ferforje kapıda durup bir dakika aval aval bakmak zorunda kaldım.

Görkemli ağaçlarla kaplı kırmızı tuğlalı bir kaldırım, 1897'de inşa edildiğinde tüm okul bir zamanlar burada yer aldığı için yaratıcı bir şekilde Holywell Hall olarak adlandırılan ana akademik binaya götürüyordu. Bir futbol sahası kadar uzun ve beş kat yüksekliğindeki bina, eski gri taşlardan yapılmış ve birkaç kat daha yükseğe çıkan kulelerle çevrelenmişti. Kemerli pencere camları her katı süslüyordu ve çatı boyunca tünemiş çörlenler vardı.

Holywell Hall'un solunda daha modern yurt binaları kümesini görebiliyordum, sağda ise şu anda kütüphaneye ev sahipliği yapan gotik katedral vardı. Ana kampüsün ötesinde bir yerde atletizm tesisleri vardı ve Akademi'nin kayıkhanesi batı sınırı boyunca nehir kıyısında yer alacaktı.

"İsim?" Sıkılmış kapı görevlisi ikimize de bakmadan elini uzattı.

Geçen hafta postayla gelen Akademi kimliğini ona uzattım. "Joanna Miller. Kuzenim Max Miller, bana eşlik edecekler listesinde olmalı."

Şık siyah tabletini telaşsızca kaydırdı, eldivenli elinin arkasından Knight'ın beyaz at logosu görünüyordu, sonra droneladı, "C Dorm'dasınız, oda 302. Kimliğiniz kampüs kapılarından, Akademi binalarından ve yurt odanızdan geçebilmeniz için aktif hale getirilecek. Okul tabletiniz odanızda olacak. Yarın dersler başlamadan önce lütfen hoş geldiniz paketini inceleyin."

"İndirme başarılı," diye cıvıladı Max ona.

Küçük nöbetçi kulübesinin içinde bir yerde bir düğmeye basmadan önce bize alaycı bir bakış attı ve kapı yavaşça açılmaya başladı, menteşeleri yüksek sesle gıcırdıyordu.

Uzun kaldırımdan aşağı indik ve Holywell Hall'un sol tarafından yurtların bulunduğu kampüsün batı tarafına doğru ilerledik. Dışarıda birkaç kişi vardı, kusursuz giyimli ebeveynleriyle arazide dolaşan parlak gözlü birinci sınıf öğrencilerine benziyordu, ama bunun dışında Akademi'de sakin bir Pazar günüydü.

Mevcut öğrenci yurtlarının en büyüğü ve en lüksü olan ve Şehrin sunduğu lüks konut kulelerinin herhangi birinde bulunabilecek türden pahalı apartman dairelerinden oluşan A Dorm'u geçtik. Burası Birinci Kademe öğrencilerin kalacağı yerdı ve söylentilere göre en üst kat geçen yıldan önce yeniden düzenlenmişti, böylece Varisler burada geçirecekleri dört yıl boyunca yaşayacakları büyük bir çatı katına sahip olabileceklerdi.

B Yatakhaneı biraz daha küçük ve biraz daha eskiydi ama yine de o tarihi üniversite cazibesine sahipti. İkinci Kademe öğrencilerinin yanı sıra, aileleri onları Saint Gabriel Şehri'nin ünlü Aileleriyle dirsek teması kurmaları için Akademi'ye gönderen zengin yabancılar da burada kalıyordu. Baş İnfazcılar veya Özel Sekreterler gibi Aileler içindeki diğer önemli oyuncuların oğulları ve kızlarının da B Koğuşu'na gelebileceğinden şüpheleniyordum.

Sonunda, yurtlar üçgeninin en arkasında ve ana kampüs binalarından en uzakta bulunan, burslu öğrencilerin ve daha iyi yurtlara para ödeyemeyen herkesin kalacağı C Yurdu'na vardık.

"Buralarda kast sistemi yokmuş gibi davranmaya bile çalışmıyorlar, değil mi?" Max beyaz tuğlalı basit binaya bakarken homurdandı. "Beş dolarına bahse girerim ki burada bir asansör bile yok."

"Sanki hâlâ Şehir'de olduğumuzu unutmuş gibisin," diye cevap verdim kimliğimi ağır siyah kapının yanındaki tarayıcıya bastırırken. "Elbette bir kast sistemi var."

Kilit yüksek bir sesle açıldı ve içeri girdik. Temiz ama sade küçük bir lobi, eski bir resepsiyona açılıyordu

o anda insansızdı. Merdivenleri (Max haklıydı) masanın hemen ötesinde bulmak yeterince kolaydı ve çantamı üç kat yukarı çıkardıktan sonra bizi 302 numaralı odaya soktum.

"Bu..." diye başladı Max, gözleri odanın içinde geziniyordu. "Harika," diye onun yerine ben bitirdim. Çünkü öyleydi.

Bir kraliçe yatak (bir *kraliçe* yatak!), bol çekmeceli ahşap bir masa, bir sandalye ve uyumlu bir şifonyer vardı ve açık dolap kapısı bana içeride gerçekten yürüyebilecek kadar yer olduğunu söyledi. Koyu renkli parke zemin krem rengi sade bir halıyla kaplıydı. En-suite banyosu bile vardı.

En iyisi, odam güneybatıya bakıyordu, bu yüzden nehir manzaram vardı ve hatta Olde Town-Northside'ı bile görebiliyordum, ama yine de. Geceleri yatağa girip her sabah Aile Kuleleri'ne ve şehrin silüetine bakarak uyanmak zorunda kalmayacaktım.

Eşyalarımı yerleştirmeye başladık ve bir saat içinde yatağımı hazırlamış, giysilerimi yerleştirmiş ve banyomu doldurmuştum. Max yatağıma uzanmış, masamda hazır ve beni bekleyen tableti karıştırıyordu.

Dolabımı karıştırırken "Bu broşürü okudun mu?" diye sordu. "Çılgınca."

"Evet," diye cevap verdim. "Burası her şeyden önce Aile yalakaları yetiştirmeye adanmış bir yer. Tipik bir üniversite deneyimi olmayacak."

"Kıyafet yönetmeliğine uygun şekilde bavul hazırladığınızı da sanmıyorum."

Başımı dolaptan çıkarıp ona eğlenceli bir sırıtış attım. "Biliyorum."

"Babam ortama uyum sağlamanı söyledi." "Benim için endişelenme-"
Kapı çalındı.

Bana soru soran bir kaşını kaldırdı, ben de omuz silktim. Burada kimseyi tanıımıyordum ama muhtemelen komşularımdan biri dostça davranmaya çalışıyordu.

Max'e her ihtimale karşı hazır olmasını işaret ettim. Ayağa kalktı, yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve tek bir hareketle botundan bıçağını çıkardı.

Kapıyı açtığımda yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyeyle duran bir kızla karşılaştım. Yaklaşık benim boyumdaydı, ancak birkaç santim daha uzun bir topuklu tasarım spor ayakkabı giydiğini hemen fark ettim. Pileli pembe eteği kalçasının ortasına kadar iniyor, ipeksi beyaz bluzu kıvrımlarını ustaca örtüyordu. Kusursuz kahverengi teni ve uzun koyu bukleleri vardı, sanki yurt odasına taşınmak yerine şehre inecekmiş gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

"Merhaba," dedi neşeye. "Koridorun karşısındaki 301 numaradayım. Sadece gelip merhaba demek istedim."

Samimi ve kötü hislerden tamamen yoksun görünüyordu, ben de onu odaya davet ettim.

"Joanna Miller," dedim elimi uzatarak. "Birinci sınıf öğrencisi, ekip için burslu olarak burada."

Açık kahverengi gözleri beni ilgiyle süzdü, muhtemelen garip göz rengimi, ucuz kot şortumu, yıpranmış spor tişörtümü ve çıplak ayaklarımı fark etti. "Ben Mari Anzaldua. İkinci sınıf öğrencisiyim."

"Anzaldua mı?" Ağzımdan kaçırıldım. "C Koğuşu'nda ne halt ediyorsun?"

Anzaldualar birkaç lüks otel zincirinin sahibi olan Birinci Kademe bir aileydi. Andrea'nın azınlık hissedarı olduğu Ferrero'ya bağlıydılar, ancak işi onlar yürütüyor ve tüm Birinci Kademe ailelerin yapabildiği gibi kârın çoğunu ceplerine indiriyorlardı.

Gözlerini devirerek iç çekti. "Biliyorum. Ailem tarafından . Kız arkadaşşımdan ayrılmayı reddettiğim için mutsuzlar. Onunla Madrid'de yatılı okuldayken tanıştım. Uzun mesafeliyiz ama Instagram'ımda bu konuda oldukça açık konuşuyorum."

"Oh," diye cevap verdim, kafam karışmıştı. "Neden umursasınlar ki?"

Dört Aile kurumunun yol açtığı tüm kötülükler arasında homofobi aslında listede yer almıyordu. Şehrin en tanınmış, en zengin vatandaşlarından bazıları eşcinseldi.

Yatağıma doğru koştu ve yatağın üzerine dramatik bir şekilde yığıldı, Max'in hala orada oturup ona eğlenerek bakmasına ve bıçağını parmaklarının arasında döndürmesine aldırmadı. "Lezbiyen olmama rağmen geleneksel bir evlilik yoluyla bir varis doğurmamı isteyecek kadar eski kafalılar. Eğer bunu kabul edersem, yanımda kadınlarla görüşmem umurlarında değil." Gözlerini kıstı. "Kabul etmeyeceğim."

"Aferin sana," dedi Max, dönüp yatağa bağdaş kurarak oturdu ve sinsi bir sırıtışla ona baktı. "Ama fikrini değiştirirsen, ben müsaitim."

"Max!" Tersledim. "*Lezbiyenliğin* neresini anlamadın? Kendine gel."

Mari rahatsız olmamıştı, sanki orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini Max'e kaydırdı ve ben de onun köşeli elmacık kemiklerini, mükemmel tenini, Kore mirasının ona bahşettiği kalın kuzguni saçlarını ustaca dağınık bir topuzla bağlayışını ve bu sabah uzak durması için onunla dalga geçtiğim kadar dar olan beyaz V yakalı tişörtünü incelemesini izledim.

"Oh, çok güzelsin," dedi ona ve o da buna sevindi. "Ama sık durumu diskalifiye edici, *lo siento*."

"Mari, bu kuzenim Max," dedim, kıcımlı masama yaslayıp kollarımı kavuşturarak Max'e bir uyarı bakışı daha attım. "Kendisi son derece panseksüel ve umutsuz bir flörtçüdür. Lütfen onu mazur görün."

Max ayağa kalkmadan önce ona son bir kez göz kırptı. "Zaten eve dönmem gerekiyor. Umarım ikiniz de Güney Yakası'nda lisenin son yılında kapana kısılmışken beni düşüncelerinizde ve dualarınızda tutarsınız."

Mari burnunu kırıştırdı. "Siz Güney Yakası'ndan mısınız? Bu yüzden mi bıçağınız var? Burada buna ihtiyacınız yok, biliyorsunuz. Tüm Şehir'deki en güvenli yer Akademi'nin duvarlarının içi, özellikle de Varisler buradayken."

Ben bundan şüpheliydim, Max de öyle. Gözlerime bakıp başıyla hızlıca selam verdi ve odamdan çıktığında ne yapacağını biliyordum.

Kollarını bana doladı ve ben de onu sıktım. "Seni daha sonra kontrol edeceğim," diye kulağıma fısıldadı. "İyi ol. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," fısıldadım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Mari!" diye seslendi ona kapıdan çıkarken, Akademi kimliğimin birebir kopyası ve artık aktif hale gelmiş barkoduyla birlikte, eve dönmek için trene atlamadan önce Akademi'nin olabildiğince çok yerini araştırmak üzere yola koyuldu.

Mari'ye döndüm ve Max'in kaybının acısını biraz olsun için gerek, bir yabancıнын benim alanımda olmasının beni normalde olduğu kadar rahatsız etmediğini fark ettim. "İlk günü atlatmak için bir tavsiyen var mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Varislerle burada işler biraz... *gergin*. Ve özellikle burslu öğrenciler için hiç de *iyi* değil. Ama sen... sert görünüyorsun?"

Kıkırdadım. Bruce beni Obsidian'dan çıkardığı anda bir zamanlar sahip olduğum tüm ince derim dökülmüştü.

Ve burası zaten onarılamayacak kadar bozulmuş bir şeyi bozamazdı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O azartesi sabahı erkenden uyandım, üzerime bir şeyler giydim ve kahvaltı için yemekhaneye doğru yola çıktım. Bursum üç öğün yemek sağlayan bir yemek planıyla birlikte geliyordu

Dom ve Laura kendi başlarının çaresine bakarken, ben onların parasını harcamak zorunda olmadığım halde harcamaktan bıkmıştım.

Mari beni koridorda yakaladı ve peşime takıldı, çoğu öğrencinin yemek yediğini söyledi, hatta yurt odalarında mutfakları ve ebeveynlerinin siyah kartlarına bağlı bir yemek dağıtım uygulaması bile. Görünüşe göre Akademi yemekleri mükemmeldi.

"İlk gününde bunu giymek istediğine emin misin?" Mari dar siyah kotuma, yumuşak V yakalı tişörtüme ve eski püskü Vans ayakkabılarıma bakarak sordu. "El kitabında kıyafet *zorunluluğu* olmadığını biliyorum ama...."

"Herkes etkilemek için mi giyiniyor?" Onun yerine ben bitirdim.

"Evet. Yani, göreceksiniz. Ben olsam kızların giydiklerine 'profesyonel' demezdim, 'sürtük *Dedikoducu Kız*' derdim ama bu daha çok etiketin üzerindeki fiyat etiketiyle ilgili."

Bu bilgiyi ilk kez öğreniyormuşum gibi düşünceli bir şekilde başımı salladım. Biraz daha uyum sağlamaya çalışmanın iyi bir fikir olacağını bilsem de, daha iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

tamamen reddedildi ve Şövalye Varisi'nden beklenenden mümkün olduğunca uzak olmaya çalışıldı.

Ben kesinlikle hiç kimseyim.

Mari'nin yüksek belli, orta boy ekose eteği ve yakasını zarif bir fiyonkla süsleyen kremi beyaz yakalı bluzuyla çok şık görüldüğünü kabul etmek zorundaydım. Ayrıca opak siyah tayt ve kalın Mary Jane topuklu ayakkabı giymişti.

Tüm kıyafet muhtemelen iki bin dolara mal olmuştur.

"Harika görünüyorsun," dedim ona. Umarım bu sabah kız arkadaşına bir fotoğraf göndermiştir. "Ama daha sonra hava iyice bunaltıcı olduğunda o taytın içinde kavrulacaksın."

"Joder, biliyorum. Yaptığımız fedakarlıklar."

Holywell Hall' merdivenlerine ulaştık ve birinci katın doğu kanadının tamamını kaplayan yemekhaneye giden öğrencilerin arasına karıştık. Binanın içinde ilerlerken bazı *bakışlara* maruz kalıyordum, çoğunlukla giydiğim şeyi küçümseyen *bakışlar* ve bazı iğrenç pisliklerden gelen birkaç *bakış*.

Mari'nin hakkını yemeyelim, benimle görülmekten dolayı telaşlanmış ya da gibi görünmüyordu ve hatta ikimize de öpücük işareti yapan bir adama İspanyolca çok agresif bir şeyler söyledi. Takılmaya devam edersek daha fazla İspanyolca küfür öğrenmeyi dört gözle bekliyordum.

Sonunda yemek salonuna girdiğimizde salonu dolu ve kalabalık bulduk; gülüşmelerin ve sohbetlerin yüksek sesli uğultusu mağaramsı mekânda yankılanıyordu. Devasa odanın tavanları otuz ayaktı ve bir düzine antika avize odanın her tarafına alçak bir şekilde asılmıştı. Salonun her iki yanında büfe sıraları vardı ve büyük ahşap ziyafet masaları alanın geri kalanını dolduruyordu, ortadaki uzun bir koridorla iki bölüme ayrılmıştı.

Mari kulağımın dibinde, "Gidip bize tabak getireyim," dedi. "Garsonlardan biri yoga eğitmenimin oğlu, o yüzden sıraya girmeme izin veriyor."

Çantamı en yakındaki boş koltuğa bırakırken "Harika," diye cevap verdim. "Burada olacağım."

Etrafımı kataloglamam bir dakikamı aldı. Erkeklerin hepsinin üzerinde takım elbise ya da pantolon vardı; bazılarının ceketi ve kravatı vardı, bazılarının ise yoktu. Kızlar etek ya da keskin elbiseler giymişlerdi.

etek boyları tam olarak "profesyonel" diyebileceğim türden değildi. İpek bluzlar, kaşmir kazaklar ve bir sürü tasarım ayakkabı gördüm. Bol miktarda pastel ve ekose vardı ve bu gözlerimi acıttı.

Tam Max'i kontrol etmek için telefonumu çıkarmıştım ki salondaki konuşmalar birdenbire kesildi ve kapıların etrafında birikmiş olan kalabalık sanki bu hareket prova edilmiş gibi dağıldı.

Üç oğlan salona adımlarını rahat ve kendinden emin bir şekilde attılar ve etraflarına bakmadan orta koridorda ilerlediler. Salonun ön tarafında, gerçek bir kürsünün üzerine tünemiş küçük, özel bir masada yerlerini aldılar.

Salona girdikleri anda midem altüst olmuş ve adrenalinim yükselmışti. Diğer öğrencilerin saygılı davranışları, bakmama bile gerek kalmadan bunların benim işaretlerim söylüyordu.

Varisler. Bennett Spencer, Zach Ferrero, ve Noah Hargraves. Eski en iyi arkadaşlarım.

Onları yedi yıl sonra ilk kez ne hissetmeyi beklediğimden emin değildim, ancak kürsüde kendilerine hayranlık duyan halkla yüzleşmek için döndüklerinde ve onlara gerçekten *bakabildiğim*de, sanki biri yumruğunu göğsümün tam ortasına koymuş gibiydi.

Onlarla ilgili anılarım uzun süre gömülü kaldıktan sonra aniden beynimin yüzeyine fırladı ve beni tamamen boğmakla tehdit etti. Bir zamanlar tanıdığım çocukları hâlâ yüzlerinden seçebiliyordum ama artık kesinlikle yetişkin birer adam olmuşlardı. Bennett yirmi yaşına yeni , diğer ikisi ise on dokuz yaşındaydı ve görünüşe göre üçü de artık çok *güzeldi*.

Bir anlık felç sıyrıldım, onları görmek bile içimdeki heyecanı söndürdüğü son derece sinirlenmiştim. Hayranları ve kızları bir rock konserindeki hayranlar gibi masalarına hücum etmeye başlayınca kendimi toparladım ve kitleler arasında rastgele bir masadaki göze çarpmayan yerimden onları inceleyerek işe koyuldum.

Bennett ortada oturmuş, soğukkanlı ve sıkılmış bir deneklerini incelerken duruşu dimdikti. Üçü arasında birkaç santim farkla en uzun boylu olan oydu ve 1.80'e yakın bir boydaydı. Çikolata kahverengisi saçlarının tepesi ustalıkla şekillendirilmiş, yanları ise ustalıkla solmuştu. Anılarımdaki bebek yüzü, keskin elmacık kemikleri ve yontulmuş bir çeneyle sertleşmişti. Geniş göğsüne ve omuzlarına mükemmel bir şekilde oturan koyu gri bir takım elbise giymişti ve oturduğum yerden gözlerini göremesem de yosun yeşili kravatının neredeyse mükemmel bir uyum sağladığını biliyordum. Hatırladığım kadar ciddiydi, her zamanki gibi küçük çetenin lideriydi.

Zach solunda oturuyordu, tembel kamburu Bennett'in sertliğiyle tam bir tezat oluşturuyordu ve masalarına yaklaşan ve şimdi onunla hararetli bir şekilde konuşan erkek öğrencilerden birine doğru sırtıyordu. Lacivert kravatı boynundan sarkıyordu ve takım elbise ceketi giymeyi tercih etmemişti. Grubun en kaslısı oydu; gömlek kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı *dövmeli* ön kolları tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Siyah saçları Bennett'inkine benzer şekilde kesilmişti ama tepesi çok daha dağınıktı, dağınık teller alına düşüyordu. Bulunduğum noktadan kesin bir şey söylemek zordu ama Bennett'e sinsi bir gülümsemeyle bir şeyler söylemek için eğildiğinde alt dudağının etrafında bir miktar gümüş parıltısı gördüğümü sandım, yani dudağında bir yüzük olabilirdi.

Görünüşe göre Zach, Akademi'de denetimsiz bir şekilde dolaşırken tasmaından kurtulmuştu çünkü *sadece* ön kollarında görebildiğim piercinglerin ve çok sayıda dövmenin Aileler tarafından onaylandığını hayal bile edemiyordum. Bir rock yıldızının bir CEO'dan bebeği olmuş gibi görünüyordu.

Sonunda bakışlarım Noah'ya kaydı. Nazik gülümsemesi pek değişmemişti ve hâlâ gözlük takıyordu ama biz çocukken yüzüne biraz büyük ince çerçevelerin yerini şık, kalın çerçeveli, koyu renk gözlükler almıştı. Hatırladığım kadarıyla gözleri koyu mavi renkteydi ve şu anda karşısındaki kızla kibarca sohbet ederken ona odaklanmış durumdaydılar. Masanın üzerine müstehcen bir şekilde eğildi, göğüs dekoltesi tam olarak ortaya çıktı ve Noah'ın gözleri, çok açık bir şekilde ona göğüslerini sallamaya çalışmasına rağmen bir şekilde yüzünde kaldı. Onun

Altın sarısı saçları hâlâ biraz dağınıktı, ancak yıllar içinde onu evcilleştirmeyi öğrenmiş gibi görünüyordu çünkü şimdi sadece ustalıkla karıştırılmış görünüyordu. Üçü arasında en zayıf olan oydu ama kesinlikle sıska değildi, ince lacivert takım elbisesi uzun bacaklarını vurguluyordu. Kravat takmamayı tercih etmişti, asiydi ve hayranlarına bronzlaşmış göğsüne küçük bir bakış sunuyordu. Üçü arasında en cana yakın ve davetkâr hava ondaydı ve bunun ne kadarının gerçek olduğunu merak ediyordum.

"Buyurun," dedi Mari yanımda belirirken. Pastırma, yumurta ve meyve dolu bir tabağı önüme koydu, hatta ikimiz için birer fincan kahve bile hazırlamıştı. Salonun ön üstünkörü bir bakış attıktan sonra kahvaltısına gömüldü, belli ki oradaki hareketlilikle ilgilenmiyordu. "Yemek zamanları hep böyle olur. Kademeliler iç çember statüsü için yarışıyor. Bekâr kızlar onların dikkatini çekmeye çalışır. Aynı bok, yeni yıl."

"Mmm," diye homurdandım bir ağız dolusu pastırmanın etrafında. "Sizi uyarmam gereken bir şey var-" "Selamlar, Holywell Akademisi'nin yeni öğrencileri!"

Hayran çocuklardan biri salonun ön tarafındaki bir masanın üzerine atlamıştı ve şimdi tüm salonun dikkatini üzerine çekiyordu. Bu Chad Hendrickson'dı, ikinci sınıf öğrencisi ve Şehirdeki en büyük hedge fonlarından birinin sahibinin oğluydu. Hendrickson Birinci Kademe'deydi - yani net servetleri sekiz ila dokuz haneli rakamlar arasındaydı - ve finans sektörünün devleri olarak Spencer'a bağlıydılar.

"Chad Hendrickson, Birinci Kademe ikinci sınıf öğrencisi," diye fısıldadı Mari kulağıma. "Kendini yakın çevrede görüyor."

"Oh, tamam," diye cevap verdim, sanki bu benim için yeni bir şeymiş gibi.

"Yine o zaman geldi!" Chad etli kolunu odanın içinde sallayarak bağırdı. Aynı özel ilkokula gittiğimiz zamanlarda tıknaz bir çocuktı ve büyüdüğünde komik derecede kalın bir boynu ve küt kesimi olan iri, tıknaz bir adam olmuştu. Konuşmaya devam etti. "Holywell'de yeni bir yıl ve hepimiz, nesiller boyunca güzel Şehrimizin inanılmaz refahından sorumlu olan Dört Ailenin *Varisleriyle* birlikte okula gidebildiğimiz için *eşsiz bir şekilde* kutsandık!"

Birkaç tezahürat ve kibar alkışlar duyuldu. Yumurtalarımın tadı birden kül gibi geldi ve tabağımyı sert bir hareketle kendimden uzaklaştırdım.

Chad'in bok yiyen sırtışı daha da genişledi. "Ve Mirasçılar Akademi'de olduğu için çok şanslı olduğumuzdan, bazılarımız burada *burslu* olarak bulunan sizler için bunun harika bir fırsat olduğunu düşündü," diye tükürdü, sanki ayıp bir kelimeymiş gibi, "Ailelere, sizin konumunuzdaki birine bu Şehrin yeni nesil liderleriyle aynı koridorlarda yürürken ülkedeki en iyi eğitimi alma gibi nadir bir fırsat sağladıkları için *şahsen* teşekkür edebilmek."

Sonra kıs kıs gülüşmeler başladı. Masamın diğer ucunda oturan bir grup iyi giyimli kız yüksek sesle kıkırdadı. Karşı tarafa baktım ve büyük olasılıkla diğer burslu öğrencilerden oluşan büyük bir grubu çabucak buldum. Kıyafetleri yüksek moda çığlıkları atmak yerine normaldi ve yüzlerinde ya isteksiz bir teslimiyet ya da geniş gözlü bir panik ifadesi vardı.

"Oh, bizi böyle mi uyutmayı seçtiler?" Kahvemden bir yudum alarak Mari'ye hafifçe sordum.

"Ah, biliyorum, üzgünüm," diye inledi nefesinin altında. "Sadece acı çek ve sonra unut, tamam mı?"

Ona şaşkınlıkla omuz silktim.

Varisler bu gösteriyi sadece hafif bir ilgiyle izliyor, bir noktada sihirli bir şekilde önlerinde beliren tabaklardan gelişigüzel yemek yiyor ve ara sıra kendi aralarında konuşuyorlardı.

Chad sözlerine şöyle devam etti: "Ve böylece, siz şanslı bursiyerlerimiz için geçen yıl başlattığımız geleneği devam ettireceğiz! İsminizi söylediğimde yukarı gelin!" Telefonunu cebinden çıkarmak için durakladı ve okumak için yüzüne doğru kaldırdı. "Shannon Andersen!"

Sade bir haki etek ve üzerine tam oturmayan bir polo tişört giyen uzun boylu, kızıl saçlı bir kız bursiyer masasından kalktı. Darağacına götürülüyormuş gibi yavaşça koridorda ilerledi, siyah babetleriyle sessizce yürüyordu. Varislerin masasının önünde durdu, onlara bakmaya cesaret edemedi ve bunun yerine ayaklarına baktı.

"Ah, ah, ah, Shannon," diye alay etti Chad, kare yüzü heyecandan kızarmıştı. Masa üstünden zıpladı ve ona doğru yürüdü. "*Diz çök*," diye emretti.

Kırmızıyı gördüm. Yüzümü boş tuttum, bu benim özel bir yeteneğimdir, ama çatalımı öyle bir sıkıyordum ki, ikiye ayrılmadığı için şanslıydım.

Shannon'ın yüzü kızardı ama söyleneni yaptı.

"Benden sonra tekrar et lütfen Shannon: Bay Spencer, Bay Ferrero ve Bay Hargraves, bana hayatımın fırsatını sunan ailelerinizin *yardımsever cömertliği* için teşekkür . Bana verilen bu hediye hak ettiğimi kanıtlamak için çabalayacağım ve bu duvarlar içindeki yerimi bileceğim, yoksa memnuniyetle geldiğim gecekonduda geri döneceğim."

Hahaha-oh, *lanet* .

Zavallı Shannon'ın yüzü pancar gibi kızarmıştı, elleri hafifçe titriyordu ama yine de kendisine emredileni yaptı. Chad onu kovdu ve Shannon arkasına bile bakmadan, yüzü hâlâ alev alev yanarken yerine geri döndü.

Ve devam etti. Bazı öğrenciler açıkça uyarılmış ve kendilerini hazırlamışlardı, aşağılayıcı ritüeli bir tür uyuşuklukla geçirdiler, ancak diğerleri kekeleydikleri veya gözyaşlarını tuttukları için bu cehennem çukurunda onları neyin beklediğini açıkça söylememişlerdi.

Bu saçmalık devam ederken Varisleri inceledim. Sanki gözlerinin önünde hiç de ilginç bir şey olmuyormuş gibiydi. Noah'nın duruşu sertleşmişti, kendisinden yayılan bir sıkıntı vardı ama Bennett ve Zach sadece sıkılmış görünüyorlardı, kendi aralarında sohbet etmeye devam ediyor ve sadece ara sıra ayaklarının dibinde secde etmekte zavallı çocuğa bakıyorlardı.

benim numaram geldi. "Joanna Miller!"

Hareket etmedim.

"Burada Joanna Miller diye biri var mı? Birinci sınıf burslu öğrenci, mürettebat takımı, Southside Lisesi mezunu..."

"Ciddi misin? Şimdi de Southside'in çöplerini mi içeri alıyorlar?" diye bağırdı Mirasçıların masasına en yakın yerde toplanmış olan kız grubundan gelen genizden gelen bir ses ve etrafındakilerin şamatalı kahkahalarına yol açtı.

"Joanna, git ve şu işi hallet," dedi Mari ısrarla, dirseğiyle beni dürterek.

Yolun aşağısında oturan kızlardan biri onu duymuş olmalı ki anlatmaya karar verdi.

"O burada, Chad!" Parlak pembe manikürünü bana doğru salladı.

Tüm oda bize doğru bakmaya başladı.

"Oh, seni gördüm, Southside," diye seslendi Chad, beni gördüğünde yüzünde hain bir gülümseme belirdi - tişörtüm, dağınık at kuyruğum ve kaşlarımı çatmam muhtemelen beni ele veriyordu.

"bakalım. Varislerin bütün günü yok."

"Hayır, teşekkürler," diye karşılık verdim ve Mari irkilerek nefesini içine çekti.

Chad'ın gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. Artık tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissederek ona baktım.

Varisler de dahil.

"Yanlış cevap, Southside," diye bağırdı Chad. "Buraya gel ve dizlerinin üzerine çök, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Ayağa kalktım, sırt çantamı omzuma attım ve kulaklıklarımı kulağıma takmadan önce kahvemi aldım. Mari'nin omzuna özür dileyen bir şaplak attıktan sonra koridora doğru ilerledim. Ters yöne dönüp çıkışa yöneldim, sonra durup omzumun üzerinden geriye doğru hızlıca bir göz attım.

"Kıçına sok onu Chad," dedim ve sonra salondan çıktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Y Ne yaptın?"

Max hayatımı daha da zorlaştırmaya karar verdiğinden beri Dom'un kalın sesi kulaklıklarımın geliyordu. hoparlörü açıyorum.

"*Dikkat* çekmemenin hangi kısmını anlamadın?" Dom devam etti. O konuşurken mutfaktaki gürültü patırtıyı duyabiliyordum.

"Dom, Varislerin ve onların yalaka sürüsünün önünde bu şekilde diz çökmektense Obsidian'da boğulmayı tercih ederim."

"Aynen öyle," diye karıştı Max. "İşte bizim kızımız." "Max! Hiç yardımcı olmuyorsun," diye çıkıştı Dom.

"Bak," dedim konuyu değiştirerek. "Dünkü çevre kontrolü hakkında bilmem gereken bir şey var mı Max?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi, ağzı okula gitmeden önce kahvaltıda ne yiyorsa onunla doluydu. "Şüphelendiğimiz gibi, kapılara dönüşümlü olarak Aile İnfazcıları eklediler ama Varisler kampüsteyken yakından izlenmiyorlar. Kişisel korumaları yok. Yurtlarının çatı katındaki güvenlik sistemi son teknoloji ama daha önce görmediğimiz bir şey değil."

"A Dorm'a mı girdin? Barkodum seni oraya sokmaz."

Kıkırdadı. "Oraya giderken hoş bir kızla tanıştım. Banyosunu kullanmama izin verdi ve şimdi onun yüksek çözünürlüklü bir resmine sahibim."

KIMLIK. A Koşu'suna erişim sağlayan kopyanızı hazırlar hazırlamaz size ulaştıracağım."

Stellar. Dom, Max'in Gölgelele gibi bir örgüte bu kadar genç yaşta katılmasına izin vermekte tereddüt etmişti ama Max her geçen gün kendini kanıtlıyordu.

"Sen en iyisisin," diye cevap verdim. "Pekâlâ, derse gitmem gerekiyor. Birkaç haftamı tanımakla geçireceğim. Bu arada bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Yapacağım. Hoşça kal, Jojo."

The Used'ın "The Taste of Ink" şarkısını dinleyerek ilk dersime doğru yürümeye başladım ve ne yazık ki Holywell Hall'a geri döndüm. Dışarı çıkıp Max'i ararken yaslanabileceğim özel bir ağaç bulmuştum ve ayrıca kendimi tekrar uyuşturmak ve Chad Hendrickson'ın suratını yumruğumla dağıtma isteğimi bastırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Genel nüfusun burslu öğrencilere kötü muamele etmesini bekliyordum, ancak bu özel deney benim için eve biraz fazla yakındı.

Hiçbir şeyden pişmanlık duymadım.

Dünya Tarihi II dersimin olduğu küçük amfiyi bulduğumda herkesi görmezden gelerek odanın arka tarafındaki sığ basamakları tırmandım ve boş bir koltuk kaptım. Tabletini çıkarıp ders programına bakmaya niyetlenmişim ki Mari yanımdaki koltuğa çöktü.

Ona sorgulayan bir bakış attım, biraz da şaşırmıştım. "Bundan emin misin?"

Omuz silktili. "Ben bu insanların arasında büyümedim. Ailem eğitimimin büyük bir kısmını yurtdışında yatılı okulda tamamlamamı sağladı, sonra da beni buraya geri getirerek Holywell diploması almamı ve böylece şehir sosyetesinde söz sahibi olmamı sağladılar." Durakladı, az önce odaya dalıp ikimize de ters ters bakan ve birkaç sıra önümüzde yerlerini alan Birinci Kademe kız grubuna gözlerini diktili. "Geçen yıl buradaki herkesten nefret ettiğimi öğrendim. Ne düşündükleri gerçekten umurumda değil."

"Sen öyle diyorsan," diye cevap verdim. Çok yakınlaşmasına izin veremezdim ama Mari'den hoşlanıyordum ve etrafta takılmak istemesi umurumda değildi. "Peki, ben gittikten sonra ne oldu?"

Fısıldamadan önce yüzünü buruşturdu. "Chad ve birkaç arkadaşı senin peşine düşmek üzereydi, ama sonra Bennett sakin ve korkutucu bir şekilde '*Hendrickson, bırak onu*' dedi."

"Huh." . Küçük gösterisinden sonra Chad'in kışını tekmelemekten ne kadar hoşlansam da, bu işleri karmaşıktıracaktı.

Görünüşe göre Mari de bunu aşmıştı. "İkinci sınıf Tarih dersinde ne işin var senin?" diye sordu.

Ona alaycı bir bakış attım. "Biz Güneyliler bile ileri düzey yerleştirme sınavlarına girebiliyoruz."

Ne de olsa hedeflerim ikinci sınıf öğrencisiydi.

Sınıfın kapısı tekrar açıldı ve Zach içeri girdiğinde, aralarında Dane Jefferson olarak tanıdığım bir adamın da bulunduğu birkaç hayranı tarafından takip edilen sohbet vızıltısı anında yoğunlaştı. Tier One ailesi son derece popüler butik fitness stüdyoları zincirine sahipti ve Hargraves'e bağlıydı.

Odanın ortasındaki boş koltuklara yerleştiler. Zach tembel bir kral gibi sandalyesine yayılmıştı ve ben de önümdeki kız grubunun onun her hareketini takip edişini izliyordum.

Ferrero'ya bağlı bar ve gece kulübü varisi Lisa Aviano arkadaşlarına, "Kahvaltıdan sonra Zach'le konuştum," diye seslendi. Kalın siyah kirpiklerinin arasından ona bakarken gür siyah saçlarını parmağının etrafında döndürdü. "Anlaşmayı tamamlamak için onu yatağıma almaya çok yaklaştım. Annem Andrea'nın *en iyi* arkadaşı sayılır."

Bir zamanlar Knight şemsiyesi altındaki teknoloji girişim sermayedarlarının kızı olan Hannah Langford ona homurdandı. "Mirasçıların sadece Kulüp'te seviştiğini biliyorsun tatlım, orada şehrin en ateşli profesyonelleri ve demir kaplı Gizlilik Sözleşmeleri var. Ama sana iyi şanslar."

Euphoria Kulübü-Andrea Ferrero'nun gururu ve neşesi. Alt katta şık bir burlesk kulübü, üst katta profesyonel seks işçileri, hepsi de şehrin en zengin ve en seçkin müşterilerine hizmet veriyordu. Ayrıca ilgimi çeken gizli bir bodrumu vardı.

Lisa suratını asarken, eski en iyi arkadaşlarımın şehrin en çok talep gören, en yüksek maaşlı seks işçilerini becerdiği fikrinin midemde yarattığı sarsıntıyı görmezden geldim.

"Ama Noah'nın geçen yıl bir kız arkadaşı vardı," diye sızlandı.

"Ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz," diye Hannah.

Profesör sonunda boğazını temizledi ve dersine başladı, böylece kulak misafirliğim de sona ermiş oldu.

Sınıf olaysızdı ve derslerin idare edilebilir olduğunu düşünüyordum. Tüm gelişim yıllarımı Southside'da geçirmiş olsaydım kendimi geride bulabilirdim, ancak on bir yıl boyunca paranın satın alabileceği en iyi eğitimi ve özel öğretmenleri almıştım.

Profesör derse son verdiğinde Mari ve ben dışarı çıkmaya başladık; ben birinci sınıf Edebiyat dersime, o da Ekonomi dersine gidiyordu. Merdivenlerden inerken arkamdan biri bana çarptı.

"Kımılda, pislik," diye kadınsı bir ses bana bağırdı, arkadaşlarından birkaç kıkırdama çıkardı ve beni son merdivenden tökezlememe neden olacak kadar sert vurdu.

Sert bir vücuda çarptım ve güçlü eller beni yakalayarak ayakta tuttu. Derin bir ses mırıldandı, "Yavaş ol."

Başımı kaldırdım ve Zach Ferrero'nun tanıdık koyu çikolata bakışlarıyla karşılaştım. Her iki pazumu da sıkıca kavrayıp beni yerinde tutarak bana , yüzünde on iki yaşındaki Zach'e *benzeyen* ama aynı zamanda *benzemeyen* bir gülümseme oluştu. "Hey, bakın kimi buldum. Güney Yakası Prensesi."

Doğrudum, bana tutunduğu yere baktım ve sonra tekrar yüzüne baktım. "Yakaladığın için teşekkürler Ferrero. Şimdi o lanet ellerini üzerimden çek."

Kaşları bir an için havaya kalktı, ama sonra bana külotunu erittiğinden şüphelendiğim bir gülümseme verdi. "Ben de benim için diz çökmeye hazır olduğunu düşünmüştüm."

İç göz devirme. Neden bütün erkekler aynıydı?

Ona bir kaşımı kaldırdım ve eğilerek kulağına fısıldadım, "Öyle mi? Varoşlarda takılmak gibi bir mu var zengin çocuk?"

Kıkırdadı ve sesi seks gibi geliyordu. "Bu sabahtan önce yapmadım."

Sinirlerim tepeme çıkmıştı. *Çok yakın, Jolie. O çok yakın.*

Hızlı bir sarsıntıyla kollarımı döndürdüm ve tuttuğu yerden çektim, ardından taş gibi sert göğsüne sert bir hamle yaparak onu kişisel alanımdan uzaklaştırdım. "Siktir git. Ellerini de kendine sakla."

Kapıdan çıkıp, koridorda beni bekleyen gözleri fal taşı gibi açılmış Mari'ye doğru ilerlerken, arkamdan Dane'in kıkırdadığını duydum.

"Bu konuda size çok iş düşüyor. Sabırsızlanıyorum."

Birinci sınıf edebiyat dersim neyse ki son derece olaysız geçti. Kimse benimle konuşmuyordu ve ben de bundan memnundum.

Yemekhanedeki öğle yemeği de aynı şekilde geçmişti ama ben hep tetikteydim. Varisler her zamanki masalarında yemek yiyor ve hemen hemen herkesi görmezden geliyorlardı ve hem Chad'in hem de Lisa'nın ekibi tarafından bana birkaç alay fırlatılmış olsa da herkes uslu duruyordu.

Tam olarak güvenmiyordum ama şikayet etmezdim.

Pazartesi ve Çarşamba günleri öğleden sonraki dersim, tüm öğrencilerin mezun olabilmesi için zorunlu olan Teknoloji Becerileri semineriydi. Holywell Hall'un en üst katındaki bilgisayar laboratuvarına girdim ve şu anda piyasada bulunan en yüksek kalibreli Knight PC'lerin sıraları arasında bir koltuk buldum.

Lisa'nın Birinci Kademe ekibinin bir üyesi ve özel hastane imparatorluğunun varisi olan Annie Ling önümdeki sıraya oturduğunda, diğer öğrenciler beni görmezden geldiler. Hermes çantasını dramatik bir şekilde bilgisayarının yanındaki masanın üzerine bıraktı, ardından Hannah Langford ve ailesi Hargraves'in sağlıklı bir dozda para ve katılımıyla gelecek vaat eden bir bütünsel sağlık klinikleri zinciri işleten İkinci Kademe öğrencisi Nick Ruiz ile sohbet etmeye başladı.

Saatın başında, hamile profesörümüz paytak paytak içeri girdi. Hemen arkasından Noah girdi.

Sınıf çılgına döndü ve profesör kıkırdayarak herkesin sakinleşmesini işaret etti.

"Hepinizin görebileceği gibi," dedi karnını ovuşturarak, "her doğum iznine çıkabilirim. Asistanıma sordum, Mr.

Hargraves, ben yokken derse girecek. Sizi temin ederim ki kendisi her türlü teknoloji becerisi konusunda son derece yetkin ve aklınıza gelebilecek her türlü soruyu yanıtlayabilecektir."

Noah sınıfa sıcak bir şekilde gülümsedi, profesör masasının arkasındaki yerini almadan önce gözleri herkesten yarım dakika daha uzun süre benim üzerimde kaldı. Şık siyah dizüstü bilgisayarını masaüstüne koydu ve açtı, ekranının arkasındaki beyaz at odanın önünden benimle alay ediyordu.

Noah'nın bir tür teknoloji dehası olması beni şaşırtmadı. Küçükken bilgisayarlara hep ilgi duymuştu ve ne zaman çocuklar bizim çatı katına gelse babama sorular sorduğunu, hatta onunla birlikte küçük projeler üzerinde çalıştığını hatırlıyorum. İlk sorduğunda babam ona zaman ayırdığı için ne kadar hatırlıyordum.

Ağzım birden kurudu ve sertçe yutkundum. Burada Ailemin eserleriyle çevrili bir şekilde oturmaktan kaçınırdım, özellikle de mezuniyet için zorunlu olmasaydı, Noah'ın bu lanet dersi vereceğini bilseydim. Babamı düşünmemenin zor olacağını tahmin etmiştim ama bu *işkence* olacaktı.

"Sağ olun Profesör Moore," dedi Noah ve paytak paytak kapıdan çıkarken ona el salladı, belli ki bu dersi vermekten çoktan vazgeçmişti. Devam etti, "Hepinizin kim olduğumu bildiğinizi biliyorum ve lütfen bana Noah deyin. Veri gizliliği ünitemize bir değerlendirme testiyle başlayacağız, böylece herkesin nerede olduğunu görebileceğim, lütfen teste erişmek için bilgisayarlarınızda oturum açın."

Hepimiz bize söyleneni yaptık. Ben soruların yaklaşık yarısını yanlış yaptığımdan emin olarak kendi sınavım üzerinde çalıştım ve Noah odada dolaşmaya, öğrencilerin ilerlemesini kontrol etmeye ve soruları yanıtlamaya başladı.

"Ağzının suyu akıyor," diye söylendiğini duydum Hannah'nın, gözleri bilgisayarında değil de odanın neresine giderse gitsin Noah'ya dikilmiş olan Annie'ye.

Annie ona, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. "Sadece bir varisin ilgisine sahip olmadığın için kıskanıyorsun. Ailem onun birkaç varisiyle yemek yedi.

Yaz boyunca defalarca görüştük ve inanın bana aramızdaki kimya *inanılmaz*."

"Hı-hı," diye mırıldandı Hannah, hâlâ testini çözmeye çalışıyordu. "Elbette."

"Bitirdin mi?" dedi yumuşak bir ses kulağımın dibinde ve beni kulak misafirliğimden uyandırdı.

Noah'yı yanımdaki boş istasyona kayarken buldum, acı verici derecede güzel yüzünde meraklı bir ifade vardı. Yakından bakınca gözlerinin hatırladığım koyu mavi olduğunu görebiliyordum ve dikdörtgen çerçevelerinin koyu kahverengisi onları daha da belirginleştiriyordu.

"Sadece bir sürü rastgele tahmin," diye omuz silkerek cevap verdim, gözlerimi onun yüzünden ayırıp ekranıma kilitledim. "Southside Lisesi'ndeki *teknoloji* müfredatımız Holywell standartlarına pek uygun değildi."

"Anlıyorum," dedi bir öğretmen sabrıyla. "Peki, merak etmeyin. Sizi kısa sürede hızlandıracamız."

"Hmm." Parmaklarımın arasında bir kalem evirip çeviriyor, yüzümün yan tarafındaki bakışlarının yoğunluğu altında kıvrınmamaya çalışıyordum. Bugün kendimi beklenmedik bir şekilde hem Zach hem de onunla yakın ve kişisel olarak bulduktan sonra, soluk tenimi biraz daha bronzlaştıran ve burnumda ve yanaklarımda her zaman sahip olduğum hafif çil tozunu gizleyen renkli fondöten kullanmaya karar verdiğim için mutluydum. "Buradan kurtulmam için beni desteklemen gerekmiyor mu? Ne de olsa *burası* beni oldukça aşıyor."

"Hayır," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Benim işim size öğretmek. Ve burada burslu olarak bulunanlarla kişisel olarak bir sorunum yok."

. "Ah, senin *iyi* biri olduğunu duymuştum."

O daha cevap vermeden Annie koltuğunda dönmeye başladı. "Noah," diye sızlandı, "sanırım bu sorulardan birinin *iki* doğru yanıtı var. Yanlış olanı seçersem bunun aleyhime sayılmasını istemiyorum."

"Not için değil, Annie. Sadece hangisinin en doğru olduğunu düşünüyorsan onu seç."

Uzun kirpiklerini ona doğru kırptırdı, ipeksi bluzunun düğmelerini incilerinin altından göğüs dekoltesini belli edecek kadar açmıştı ve sandalyesinde daha da döndü. Fısıldadı, hepsi

"Dersten sonra seninle konuşabileceğimi umuyordum. Sanırım zaten çok şey bildiğimi göreceksiniz ve çok *teşvik edici bir* tartışma yapabiliriz."

İğrenç.

"Öyle mi?" Noah kıkırdarak sordu.

Hannah neyse ki bunu aşmıştı. "Annie, geçen yıl Christine'e ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Annie'nin kulağına alçak sesle konuşmaya çalışır gibi eğildi ama yine de ne dediğini anlayabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Noah'la altı ay çıktıktan sonra, babasıyla birlikte kurmak istedikleri yeni şirkete yatırım yapmak için onunla ve babasıyla bir görüşme ayarlamaya çalıştı. Noah onun bu isteğini reddetmekle kalmamış, ondan ayrılmış, babasını iflas ettirmiş, Hargraves'in tüm fonlarını mevcut işlerinden çekmiş ve tüm aileyi şehirden kovmuş. Sadece söylüyorum... Bir Varis bulmaya çalışmak buna değmez."

Lanet olsun.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi silmeye çalıştım ama Noah benim için çok hızlıydı.

"Görüyorsun ya," dedi eğilip kulağımın dibinde usulca konuşarak. "Ben her zaman *iyi* biri değilim."

Sonra ayağa kalktı ve başka bir öğrenci sırasına doğru yürüdü, beni Noah Hargraves'e tam olarak ne olduğunu düşünmeye bıraktı.

ALTINCI BÖLÜM

"S hh! Geliyor, !"
 "Çok gürültü yapıyorsun, Zach!"
 "Hayır, sen çok gürültü
 yapıyorsun, Jojo!"

"İkiniz de gürültücüsünüz!" Noah annemin devasa dolabının kapısına doğru sürünmeden önce bize gözlerini devirdi ve Bennett'i fark edip edemeyeceğini görmek için kapının altındaki küçük ışık aralığından bakmaya çalışarak yere uzandı.

Saklanmak için çok yaratıcı bir yer seçmemiştik ama çatı katı o kadar büyüktü ki Bennett'in bizi bulması uzun zaman alabilirdi.

"Bırak beni Zach! Benim alanımdasın," diye sızlandım. "Bebek gibi davranma. Sana dokunmuyorum bile."

Çoraplı ayağı beni iki kez dürttü ve ben de ona "Kes şunu, Zach!" diye bağırdım.

"Geliyor!" Noah fısıldayarak bağırdı, çok pahalı elbiselerin arkasına saklandığımız yere doğru koştu ve kendini aramıza attı.

Dolabın kapısı patlayarak açıldı ve banyonun sert ışığı artık doğrudan saklandığımız yere vuruyordu.

"Bu işte çok kötüsünüz," diye homurdandı Bennett, elbiseleri açarak ve sanki bizden çok daha akıllıymış gibi bize bakarak.

"Evet, ama sen bir enayisin!" Zach bağırdı, sonra Bennett'in bacaklarına çarparak onu yere düşürdü.

"Argh!" Bennett düşerken bağırdı ve sonra Noah ve ben yığının üzerine atladık.

Bennett sonunda bizi atmayı başarana kadar bağırdık ve güldük. Sonra annem muhtemelen öğle yemeği hazır olduğu için bizi çağırdı ve onun banyoya girdiğini duydum.

Nuh'un sırtından yuvarlandım ve gözlerim annemin dolabın girişinde durduğu yere takıldı.

Yüzü kan içindeydi, kalın kırmızı sıvı boynundan aşağıya ve beyaz kazağına damlıyordu. Kafatasının büyük bir kısmı yoktu. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Anne!" Çığlık attım.

Sarsılarak uyandım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi ve terden sıırılsıklam olmuştu.

"Siktir. Siktir," diye nefes nefese kaldım, nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Yıllardır ailemle ilgili bir kâbus görmemiştim. Genellikle bu seferki gibi başarlardı - çok gerçek bir anı, daha sonra ailemin kanayan ya da ölü bedenlerini içeren korkunç bir sahneye dönüşürdü.

Tekrar Mirasçılar'ın etrafında olmak kafamı karıştırıyordu.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve kâbus terimden kurtulmak için dünyanın en hızlı düşunu aldım. Üzerime yırtık beyaz bir kot pantolon, lacivert bir atlet ve Vans pantolonumu geçirdim. Koyu renk saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaptım ve renkli fondötenimi yüzüme sürdüm. Sarı kirpiklerimi koyulaştırmak için hızlıca bir kat maskara sürdükten sonra, her zaman hazır olan sırt çantamla kapıdan çıktım.

Yemekhaneye gidip bir şeyler gerekiyordu, yoksa öğrencilerin birinci ya da ikinci sınıfta almak zorunda oldukları ilk Liderlik Semineri dersime geç kalacaktım. Ders programına ve dün gecedен gelen hatırlatma e-postasına göre, bu sabah ilk iş olarak notumuzun üçte birini oluşturacak bir sınıf içi kompozisyon yazacaktık.

Something Corporate'ın "Ruthless" şarkısı kulaklarımda çınlarken aceleyle Holywell Hall'a gittim. Yemekhanenin kapısından hızla girdim, kahve kremasının önünde durduğumda bir simit ve kahve almaya odaklanmışım.

"Günaydın, Southside," diye mırıldandı Chad, kişisel alanımda bir sivrisinek gibi belirerek. "Buraya itaatsiz davranışını düşünmek için yirmi dört saat geçirdikten sonra akıllanıp akıllanmadığını sormak için geldim. Varisler sizi salonun önünde bekliyor ve diz çökmeyi reddettiğiniz sürece işler sizin için daha da kötüye gidecek."

Kahvemi karıştırdım ve simit istasyonuna doğru dönmeden önce kapağı yerine oturttum.

"Hey, varoş süprüntüsü, sana söylüyorum," diye havladı Chad, beni takip ederek.

Orada olduğunu yeni fark etmişim gibi omzumun üzerinden bir bakış fırlattım. "Ah, pardon, sik suratlı!" Hâlâ kulaklarımda olan kulaklıklarımı işaret ederek yüksek sesle söyledim. "Seni duyamıyorum!" Simidimi aldım ve masadan uzaklaşırken ona iki orta parmağımı gösterip gülümsedim, sonra dönüp Dom'u kontrol etmek için dışarı çıktım.

On dakika sonra Liderlik Semineri'nin yapıldığı büyük amfinin kapısına ulaştım. Dersin başlamasına daha beş dakika vardı ama sınav saatinden önce yerimi almak için aceleyle yerime geçmeyi planlıyordum.

Ama kolu çevirdiğimde kapı kilitliydi.

Kapıya yerleştirilmiş ince cam bölmede Chad'in aptal suratı belirdi. Yanında bir kız duruyordu, aynı derecede kendinden memnun bir gülümseme takınmıştı ve onu anında tanıdım.

Harper Jansen, birinci sınıf öğrencisi ve Spencer'la çok yakından bağlantılı uzun bir Birinci Kademe banka sahiplerinin kızı. Annesi aynı zamanda Holywell'in lanet *Dekanıydı*. Harper, Lisa, Annie ve kendilerini çemberin içinde sanan bir grup üst düzey kızla birlikte koşturup duruyordu.

Chad saatine dokundu ve neden hâlâ kapının önünde durduğumu anlamamış gibi omuz silkti. Profesör her kimse, onun da "öğrencilerin işine karışmayacağını" biliyordum, yani sıçmıştım.

Hayal kırıklığıyla yumruğumu cama vurdum ve Max'i ararken koridorda sinsice ilerlemeye başladım.

"Naber Jojo?"

"Hey, bu şerefsizler az önce beni sınava girmek için beş dakikadan kısa bir süre içinde odaya girmezsem kalacağım bir dersten attılar. Eğer bu dersten kalırsam, Akademi'den atılırım."

"Bu da ne-"

"Holywell Hall'un planları elinizin altında mı? Bana bir yol lazım. içeri."

"Uh, evet. Bekle biraz."

Köşeyi hızla döndüm ve kayarak diğer tarafta durdum. sınıfın arka duvarının yan tarafına baktı, sonra Max, "Kaldırdım. Kaçınca kat?"

"İkinci, batı kanadı. Oda 201."

"Tamam, kapının köşesinden pencerelere doğru ilerleyin. O duvar boyunca bir saklama dolabı olmalı."

Birkaç kapı ötede gördüm ve açtım.

"Lanet olası kilitli." Sırt çantamı yere çektim, orta cebin fermuarını açtım ve maymuncuk setimi çıkardım. Sırt çantamı yeniden omuzladım, sonra işe koyuldum.

"mı?"

"Evet, ben de ."

"Tamam, bakalım tavan döşemelerinden yukarı tırmanabilecek misin? Bu bir asma tavan, bu yüzden oraya çıkabilirsen, yaklaşık on fit boyunca kay ve sonra fayanslardan aşağıya ve odanın arkasına atla. Yukarıdayken boruları ya da başka bir şeyi tutmaya çalış ki tüm ağırlığını fayanslara vermeyesin, yoksa düşersin."

"Sen lanet olası bir kralısın. Teşekkürler, Max."

"Birinin senin kıcını beladan uzak tutması lazım."

Kulaklıklarına bir dokunuşla aramayı sonlandırdım ve ardından temizlik malzemeleriyle dolu dolabın raflarına tırmanarak sorunsuz bir şekilde en tepeye ulaştım. Büyük fayanslardan birini yana kaydırmadan önce yukarı doğru ittim, sonra kendimi yukarı ve açıklığa çektim.

Bakır boru, hava kanalının büyük gümüş silindiri boyunca uzanıyordu ve önce ellerimle onu kavradım, sonra da aynı şeyi yapmak için bacaklarımı yukarı çektim. Yeterli olduğunu tahmin ettiğim bir mesafe boyunca büyük boy bir maymun gibi borudan aşağıya yalpalayarak indikten sonra altına uzandım, fayansı dürttüm ve içeri baktım.

Aşağıdaki sınıf büyüktü, profesörün kürsüsü ve beyaz tahtanın etrafında yarım daire şeklinde kıvrılan oditoryum tarzı oturma yerlerinde belki iki yüz öğrenci vardı. Doğru yer gibi görünüyordu, ama Chad'in şişman kafasının hâlâ sınıf kapısının yanında kimsenin beni içeri almadığından emin olmak için gizlendiğini gördüğümde bunu hemen doğruladım.

Fayansı daha da geriye çektim ve kendimi aşağıya, yan duvarda bana en yakın olan yüksek pencere pervazının çıkıntısına doğru salladım. Orada birkaç saniye dengede durduktan sonra aşağıya doğru atladım ve duyulabilir bir gümürtüyle yere indim.

Tüm sınıf arkasını döndü.

Hâlâ odanın önünde duran ve şimdi bana hançer gibi bakan Chad ve Harper'ı selamladıktan sonra kendimi karşıma çıkan ilk boş koltuğa attım.

Çok erken değil çünkü profesör sınavı dağıtmaya yeni başlamıştı ve sınıfa yeniden odaklanmak için parmaklarını ön sıradaki masum bir öğrencinin sırasına yüksek sesle vurdu.

"Çok etkileyiciydi Prenses."

Arkamdaki sıraya dönüp baktığımda sadece Zach'in sandalyesine yayılmış bana sırtıttığını değil, Noah ve Bennett'in de onun yanında oturduğunu gördüm. Noah'nın yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı, Bennett ise her zamanki gibi boş bir ifade takınmıştı, ancak yeşil gözleri beni seğirten bir yoğunlukla inceliyordu.

Mükemmel.

"Cidden, sen tavandan öylece düştüğünde Hendrickson'ın kafası patlayacak sandım," diye devam etti Zach. "Bugünlerde Southside Lisesi'nde parkur mu öğretiyorlar?"

"Becerikliyimdir," diye kestirip attıktan sonra ön tarafa döndüm, sınav kâğıtları sırama doğru ilerliyordu.

"Bu kadar heyecanlı görünmeyi bırak, dostum," diye mırıldandı Noah. "Sadece Chad'i cesaretlendireceksin ve o da bunu çok ileri götürecek."

"Umarım öyledir," diye yanıtladı Zach. "Bu uzun zamandır yaşadığımız en eğlenceli an."

Noah içini çekti. "İyi ama bir şey olursa ve bizim temizliğe gittiğimize karar verirlerse tek başınasın."

"Hayır, Prenses güçlüdür. Değil , Prenses?"

Orta parmağını omzumun üzerinden kaldırarak çenelerini kapamalarını ve böylece kompozisyon ödevime odaklanabilmeyi diledim.

Zach kıkırdadı. "Gördün mü?"

"Sen de cesaretlendirme," diye tısladı Noah. "Kendini neye bulaştırdığının farkında değil."

Sonra Bennett nihayet konuştu, soğuk kerestesi kollarımda tüylerimi diken diken etti. "Aslında bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Öğle yemeği vakti geldiğinde, yaptığım maskaralıkların haberi çoktan yayılmıştı. Yemekhanede karşımdaki sandalyeye çöktüğünde Mari'nin yüzündeki kuşkulu ifade her şeyi anlatıyordu ve ben de ona ya bunu yapacağını ya da okuldan atılacağını hatırlattım.

"Sanırım," dedi isteksizce, salatasından narin bir ısırık alarak. "Gitmiş olsaydın seni özlerdim. Başka kimsede Chad'in yüzüne karşı sık kafalı diyecek kadın cesareti yok."

Daha sonra, ödevlerim üzerinde çalışmak için birkaç saat odama kapandıktan sonra, güz dönemi için Salı ve Perşembe öğleden sonra bloğum olan ekip çalışmasının zamanı gelmişti.

At kuyruğumu sıkılaştırıp ucuz güneş gözlüklerimi almadan önce spor sütyenimi, spor tişörtümü ve eşofman altımı giydim. Obsidian Nehri'nin batı çatalının kıyısında Akademi'nin kayıkhanesinin bulunduğu yere doğru yürüdüm. Kızların soyunma odasına girdiğimde, takımın geri kalanından aldığım temkinli bakışları görmezden gelerek adımın yazılı dolabı buldum. Akademi tarafından verilen kıyafetlerimi giydim ve ayağıma geçirdiğim en şık kürek ayakkabılarımı bağlamak için oturdum, bu sırada koç -orta yaşlı,

Janet adında, hayatımda gördüğüm en formda olan saçma sapan bir kadın bize talimatlar yağdırdı.

Odadaki iki farklı sporcu grubunu ayırt etmek kolaydı. Soyunma odasının bir tarafında Birinci ve İkinci Kademe ailelerden gelen, yat kulübünde büyümüş ve buraya sadece özgeçmişlerine altın bir yıldız eklemek için gelmiş zengin kızlar vardı. Diğer tarafta ise Akademi'ye atletizm bursuyla katılan ve kendilerine Şehir'de bir tür yukarı doğru hareketlilik sağlayabilecek Holywell diplomasını alma fırsatını yakalamak için burada bulunan kızlar vardı.

Koç ilk gün talimatlarını tamamladığında soyunma odasından çıkıp rıhtımın yanındaki açık çimlere doğru ilerledik. Erkek takımı çoktan yakınlarda ısınmaya başlamıştı ve Bennett'i hemen fark ettim.

Sadece ben değildim. Harper Jansen'in de mürettebat ekibine katılması benim kötü şansımdı ve Bennett'i ve etrafında takılmasına izin verdiği ekibinden birkaç adamı hevesle izlerken geriniyormuş gibi yaparken arkadaşlarına yüksek sesle gevezelik etmesine maruz kaldım.

Harper kibirli ve kendinden memnun bir gülümsemeyle, "Neredeyse anlaşma sağlandı," diye mırıldandı. "Babam James Spencer'la resmi bir *nişan* için görüşmelere başlamak üzere görüşüyor."

Uzun koyu sarı atkuyruğunu omzunun üzerinden atarak dizardı kirşlerini germek için eğildi ve kışının erkeklere doğru dönük olduğundan emin oldu. Arkadaşları ona en sahte tebriklerini sunarken, Bennett'in görücü usulü evlenme ihtimali karşısında aniden mideme inen çukuru görmezden geldim.

Daha küçük bir çocukken bile ailesinin böyle bir şeyi zorlama ihtimali olduğunu biliyordu. Onları görücü usulü bir evlilik ve nesiller boyunca Dört Aile ve en üst Kademeler arasında ölmekte olan bir gelenek olmuştu. Ama geri kalan ailelerimizin hepsi aşk eşleşmesiydi - hatta Medusa'nın vücut bulmuş hali Andrea Ferrero ile Zach'in rahmetli babası bile - yani görücü usulü evlilik Aileler bir gereklilik değildi. Genç Bennett bu konudan bir tür boyun eğmişlikle bahsetmişti ama o zamanlar hiçbirimiz bu konu hakkında fazla düşünmemiştik çünkü bu tür şeyler yetişkinlerin sorunuydu.

Kampüse geleli sadece birkaç gün ama Bennett'in Zach ya da Noah'dan başkasına ve kesinlikle Harper'a fazla ilgi gösterdiğini görmemiştim ama bu işlerin yolunda gitmediği anlamına gelmiyordu.

Gerinerek ayağa kalktığımda Harper'a doğru sıırıtmaktan kendimi alamadım.

Şansı yaver gitmeyecekti çünkü eğer konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı evlenebileceği bir Spencer imparatorluğu olmayacaktı.

"Komik bir şey mi var, pislik herif?" Harper bana ters ters baktı. "Yürüyen ölü bir kıza göre biraz fazla mutlu görünüyorsun."

Bu biraz aşırı oldu ama olsun. "Yaklaşan düğünün için seni tebrik etmem gerektiğini düşünüyordum Jansen," diye cevap verdim. "Yılanların kıvrıldığı bir çukura hapsolmuş ilaçlı bir kol şekeri olarak uzun ve mutlu bir hayat diliyorum."

Etraftan nefes sesleri yükseldi. Çok mu uzaktı?

"Bu ne *cüret*, seni aptal, düşük sınıf kaltak!" Harper çığlık attı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Janet, erkek takımı ve koçları da dahil olmak üzere herkes bakıyordu.

"Ben hiç kimseyim Harper," dedim açıkça. "Ne senin ne de müstakbel kocanın benim ne düşündüğümü umursaması gerektiğinden emin değilim."

"Bunun bedelini ödeyeceksin, seni pis sürük," diye bana çıkıştı. "Kimse Dört Aile'ye hakaret edemez, özellikle de *senin* gibi bir serseriye."

"Hanımlar!" Janet bağırdı, tam zamanında alanımıza daldı. "Suyun üstünde! Kimıldayın!"

Bana nefret dolu son bir bakış atan Harper, dört kişilik ekibindeki arkadaşlarıyla birlikte antrenmanına başlamak üzere yola çıktı. Janet burslu olan bizleri aynı teknelere bindirecek kadar akıllıydı, bu yüzden suda geçirdiğim bir saat biraz garipti ama kötü tavırları olan kendini beğenmiş pisliklerden arınmışım.

Antrenman bittiğinde, herkesten uzak durmayı umarak soyunma odasına dönmek için acele etmedim. Koridorda durakladım, telefonumu çıkarıp beni öldürecek olan Dom'a bir mesaj attım ve onu *gizlenme* konusunda ne kadar berbat olduğuma dair uyardım.

Mesaj gönderildi, telefonumdan başımı kaldırdım ve kendimi Şövalye Varisi olarak geçirdiğim zamanın son anısına kazınmış olan aynı yosun yeşili gözlerle bakarken buldum.

Bennett uzun kollu bir takım tişörtü ve uzun, kaslı bacakları ortaya çıkaran spor şortuyla önümde belirdi ve yeni duş almış gibi kokuyordu. Yüzünde sabit bir yer edinmiş gibi görünen soğuk bir yoğunlukla bana baktı.

Telefonumu cebime koydum, sonra kollarımı kavuşturdum ve menekşe rengi gözlerimle onun yeşil gözlerini tuttum. Hiçbir şey söylemedim - bu ıssız koridorda bana yaklaşmak için bir nedeni olduğu açıktı, bu yüzden onunla devam etmesi gerekiyordu.

Birkaç saniye boyunca bakiştikten sonra nihayet konuştu. "Buradaki diğer herkesin aksine, senin varoşlardan gelen ve yerini bilmeyen cahil bir kız olduğunu düşünmüyorum. Varoşlardan gelen ve buraya gelmeyi seçtiğinde bu Akademi'nin ne olacağını çok iyi bilen son derece *zeki* bir kız olduğun benim için çok açık."

Ona kaşlarımı çattım. "Dikkatli ol, Spencer. Bu tehlikeli bir şekilde iltifata yakındı. Eminim benimle konuşuyor olman bile yeterince kötüdür."

Dudakları büzüldü ama sözlerimi duymazdan geldi. "Kim olduğunu ve buranın ne olduğunu biliyorsun. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü kabul edemiyorsan Holywell'de olmamalısın. Ya hizaya gel ya da defol git."

Gördüğüm kadarıyla hâlâ çok patronluk taslıyorsun.

Ona bir adım daha yaklaştım, ikimiz neredeyse parmak ucuna gelmiştik ve boynumu bükerek doğrudan gözlerine baktım - James Spencer'ın perdeyi çekmesinden yedi yıl sonra, şimdiye kadar ölü ve cansız olmasını bekleyebileceğim gözler. Ama en azından şu anda, içten içe yanıyor, ateş ve doğruluk saçıyorlardı ve bu sadece benimkilerin daha da yanmasına neden oluyordu.

"*Tam olarak* olmam gereken yerdeyim," diye cevap verdim, kelimelerimden emindim. "Siz ve akranlarınız dediğiniz *sülükler* bununla başa çıkamıyorsanız, bu benim sorunum değil."

Bakışlarını bırakıp etrafından dolandım ama yıldırım hızıyla uzanıp elimi yakaladı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve gerildim.

"Onları geri çağırmayacağım," dedi, sesi alçak ve uyarı doluydu.

İri elinin benimkini kavradığı yere baktım. Bana dokunduğu anda onu fırlatıp atabilirdim, ama *yapmadım*, lanet olsun yapmadım - orada öylece durdum ve beni durduğum yere gömmekle tehdit eden en iyi arkadaşımın anılarının sağanağına karşı koyarken elimi tutmasına izin verdim.

"Bir Spencer'dan daha azını beklemezdim," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı ve sonunda elimi çektim, bundan sonra Bennett Spencer ile aramda mümkün olduğunca çok mesafe bırakmaya niyetliydim.

YEDİNCİ BÖLÜM

I koy benim Kafa aşağıve odaklanmış üzerinde
benim sınıf çalışması ve ve ben farkına bile
varmadan bir ay geçmişti.

Günlerimin çoğu sabah antrenmanıya başlar, ya dışarıda Duş almak, makyajımı tazelemek ve aklıma gelen "ucuz" kıyafetleri giymek için kışımı odama sürüklemekten önce suda veya kapalı kürek erginde. Çoğu sabah kahvaltıdan önce ya da sonra Dom ya da Max'e uğramaya çalışır, sonra da mümkün olan en az sözlü tartışmaya girmeye çalışarak gününe devam .

Chad, Harper ve arkadaşlarının zorbalıkları, çoğunlukla benimle konuşulmasının yasaklanması ve koridorlarda her zamanki gibi yaratıcı olmayan sözlü hakaretler şeklinde devam etti. Yemekhanede "yanlışlıkla" üzerime birden fazla kez çorba, içecek ve başka şeyler dökülmüştü. Ayrıca bir keresinde ekip antrenmanından sonra, Dom sayesinde artık yeni bir endüstriyel kilide sahip olan dolabımdan kıyafetlerim kaybolduktan sonra bir havluyla yatakhane geri dönmek zorunda kalmıştım.

Hepsi çok aptalcaydı ve hiçbiri beni rahatsız etmiyordu ama daha da kötüye gidemeyeceğini biliyordum.

Mari tüm bunlar boyunca yanımda durarak büyük saygımı kazanmıştı ve o yanımdayken çoğunlukla görmezden geldiğimi fark etmiştim. Görünüşe göre, "dışlanmış" statüsünde olsun ya da olmasın, kimsenin bir Anzaldia ile uğraşacak cesareti yoktu.

Genellikle onun odasında -benim odamda yanlışlıkla görmemesi gereken bir şeye rastlamasını istemiyordum- ya da kütüphane raflarında saklanarak birlikte ders çalışıyorduk. Her gün kız arkadaşını görüntülü arıyordu ve her ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınsa da, ailesiyle ilişkisinin daha da bozulduğunu biliyordum ve bu onu yiyip bitiriyordu.

Ayrıca, buradaki ilk günlerimde üçüyle de planlanmamış etkileşimlerimden dolayı biraz sarsılmış hissederek Mirasçılardan uzak durmak için elimden geleni yaptım. Bunca yıldan sonra onları tekrar görmenin zor olacağını biliyordum. Hatta bunun, hala *bir* bütün olduğum zamanlara duyduğum özlemi tetikleyebileceğinden bile şüphelenmiştim - iki sevgi dolu ebeveyn ve üç en iyi arkadaşına sahip mutlu *bir* çocuk, etrafımdaki farkında bile değildim. Ve üçünün de büyüüp tam olarak oldukları gibi olmadıklarına dair boş umutlarım yoktu - krallıklarını yöneten küçük prensler, duygusuz ve soğuk.

Ama beni hala o duygusuz doğru çeken çekimi, tanıdıklığı ve hala orada tanıdığım çocukların küçük ipuçlarını tahmin etmemiştim ve bu kafamı karıştırıyordu.

Zach beni iğnelemeyi severdi, mümkün olduğunca ortalığı karıştırır, sırf onu etkilemeye çalışan koyunları kızdırmak için bana arada bir flörtöz ilgi . Onun yemini nadiren yutardım ama bu onu asla caydırmazdı.

Noah, yeni bir böcek türü keşfederken olduğu gibi benimle hafifçe ilgileniyor gibiydi ama en azından sırtımdaki hedefe karşı yeterince düşünceli olduğu için Teknik Beceriler dersi sırasında ya da başka bir zaman bana özel ilgi göstermedi.

Bennett o ilk günden sonra benimle bir daha hiç konuşmadı ama aynı odadayken beni izlediğini hissediyordum. Tekrar gitmemi emredebilmek için bir kez daha çizgiyi aşmamı beklediğinden şüpheleniyordum ve sonunda benden sıkılacağını umuyordum.

Ancak Varislerle arama mesafe koyuyor olmam, onları yakından takip etmediğim, programlarını ve hareketlerini öğrenmediğim anlamına . Onlar da hepimiz gibi derslerine ve okul aktivitelerine devam ediyor, sonra da genellikle A Dorm'daki fildişi kulelerine çekiliyorlardı. Ara sıra, özellikle de hafta sonları kampüsten ayrılıyorlardı,

Ancak, buradaki evlerini kendi Aile Kuleleri'ne tercih ediyor gibi göründükleri için hiçbir zaman uzun süre gitmediler.

Hatta birkaç kez hep birlikte ayrılacak kadar naziktiler, bu yüzden A Dorm'un etrafında dolanmam ve *belki* de çatı katındaki güvenlik sistemlerinin panelinin arkasına fazladan bir şeyler yerleştirmem fark edilmedi.

Bir keresinde eve dönerken kampüsten fark edilmeden çıktığımdan ve tekrar girdiğimden emin oldum. Sırf bunu yapabildiğimden emin olmak için kapılardan geçmeyen giriş ve çıkış yollarını kullandım. Max de beni birkaç kez ziyaret etti, ailem olarak onaylı listede olmasına ve ön kapıdan elini kolunu sallayarak girebilmesine rağmen benzer bir şekilde izinsiz girip çıktı.

Ekim ayının ikinci haftasında ilk hamlemi yapmaya hazır hissediyordum.

"Tak, tak," dedim parmak uçlarımla Noah'nın açık ofis kapısına vurarak. "Buluşmak için hâlâ uygun bir zaman mı?"

Noah dizüstü bilgisayarında her ne yapıyorsa kafasını kaldırdı, kalbimin sıkışmasına neden olan bir hareketle gözlüklerini parmağıyla burnuna doğru itti ve profesyonel gülümsemesiyle bana ofisine girmemi işaret etti.

"Evet, kesinlikle," dedi. "Otursana."

Noah'ın çalışma saatleri içinde bir görüşme talep etmiştim, sözde Teknik Beceriler'deki en son ödevimizle ilgili yardımını almak için. Onu yalnız yakalamanın en kolay yolu buydu ama aslında istediğim o değildi.

Onun dizüstü bilgisayarıydı.

"Hayatın boyunca Southside'da mı yaşadın?" diye sordu bana görevin üzerinden geçtikten sonra. "Yoksa güzel şehrimize yeni mi geldiniz?"

Gözlerimi ona diktim. "Şimdi de kimsesizlerle mi ilgileniyorsun Hargraves?"

Omuz silkti ve bana o büyüleyici gülümsemesini verdi. "Sadece sohbet ediyorduk, *Miller*."

Ya da bilgi toplamak için. Bir noktada Varisler Takımı'ndan birinin geçmişimi araştırdığından ve tam olarak kim olduğumu doğrulamak için ihtiyaç duydukları her şeyi bulacaklarından çok az şüphem vardı.

Durham'daki bir ilkokuldaki standart test puanlarıma kadar öyle olduğumu söyledi.

"On bir yaşındayken teyzem ve amcamla yaşamak için Southside'a taşındım," diye cevap verdim. "Bir aile trajedisinden sonra."

Gülümsemesi soldu ve yüzünde anlayışlı bir ifadeyle salladı. "Anlıyorum. Güven bana."

Elbette, Noah.

Konuşmayı daha hafif konulara yönlendirdi. "Peki, bu mor gözler de neyin nesi?"

"Violet."

Kıkırdadı. "Bu mor gözler de neyin nesi? Ruh halinize göre renk mi değiştiriyorsunuz, yoksa...?"

" gibi bir şey. İnsanların uyum sağlamaya çalıştığını falan düşünmelerini istemem."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun, onlara istediklerini vermeyi gerçekten düşünmelisin. Sert biri olduğumu biliyorum ama işler şu anda olduğundan çok daha kötüye gidebilir. Burada çok daha iyi bir dört yıl geçirebilirsin...." Elini sallayarak bana sert bir bakış attı.

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Ne? Üçünüzün diz çöküp yalvarmak için mi? Ayakkabılarınızı öpüp size ve hayırsever Ailelerinize beni ait olduğum Şehir'in çöplüğünden çıkardığınız için teşekkür etmek için mi?"

İç çekti. "Bu bizim fikrimiz değildi. Sadece bunu bilmeni istiyorum."

"Oh, tamam," dedim bir kahkaha atarak. "Tabii, bu her şeyi çok daha iyi yapar."

"Bakın," diye tersledi. "Biz diğerlerinin ne yaptığına karışmayız. Eğer böyle bir şeye engel olursak, bu eninde sonunda ailelerimizin kulağına gider. Ve inan bana, bu işleri daha da kötüleştirebilir."

Buna inanıyordum - James, Peter ve Andrea aralarında vicdan olmayan, iğrenç birer pislikti.

"Benim için endişelenme Noah," dedim sertçe. "Ben senin sorunun değilim."

Cebimde telefonumun çaldığını hissettim. Bu Max'ti, bana gitme zamanının geldiğini haber veriyordu.

Tam bu sırada Noah'nın telefonu çaldı. Ayağa kalkmadan önce ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi telefonu kulağına götürerek. "Hızlı bir arama yapmam gerekiyor."

Hızlı adımlarla ofisten çıktı ve kapıyı kapattı.

Sırt çantamdan harici diskimi çıkardım, sonra masanın üzerine eğilerek Noah'ın bilgisayarına bağladım. On beş saniye önce bilgisayara girdiğine göre hala kilitli değildi. Klonlama işlemini başlattım, e-postaları ve hatta son tuş vuruşları da dahil olmak üzere sabit diskindeki şeyi çektim. Yakın olacaktı ama Noah, Max'in az önce yurtlarının çatı katındaki güvenlik sisteminde yarattığı karmaşayı en az beş dakika boyunca çözmeye çalışacaktı.

Bana dört tane lazımdı.

"Hadi, , , " diye bağırdım nefesimin altında. "Bunu annen için yap, seni güzel makine."

Ailelerle ilgili olan şey, her birinin güvenliği kendi yöntemleriyle sağlamasıydı. Hargraves için ve özellikle de sadece Ailenin erişebildiği özel alanlar için, haftalık olarak değiştirilen kodlara sahip tuş takımları kullanıyorlardı. Bu kodların Aile üyelerine ve onlara ihtiyaç duyan personele şifreli e-posta yoluyla gönderildiğini biliyorduk.

Peter Hargraves'in özel kütüphanesine girmek istedim. Bunun için Noah'ın koduna ihtiyacım vardı.

Bilgisayarın sesi işlemin tamamlandığını söylüyordu ve ben de hemen ekranı uyku moduna aldım. Otuz saniye sonra Noah içeri girdiğinde beni sandalyemde uzanmış, TikTok akışındaki ölümüne sıkılmış bir halde buldu.

Elini dalgalı sarı saçlarının arasından geçirdi, telaşlı görünüyordu. "Bunun için üzgünüm. Yanlış alarm. Sanırım."

"Ha," dedim omuz silkerek, sonra ayağa kalktım. "Zaten gitmem gerekiyordu. Ödevlerimde iyiyim."

"Tamam," diye cevap verdi, dikkati dağılmıştı. "Sadece... ne dediğimi bir ."

Onlar için nasıl diz çökmem gerektiği hakkında mı?

Kapının önünde durakladım. "Noah," dedim ciddiyetle, söylemek üzere olduğum şeyin ciddiyetinin onun için açık olduğunu umarak.

Telefonundan başını kaldırdı. "Evet?"

"Lanet olası cesedimi çiğnemedim. mı?"

Bana baktı, sevecen gülümsemesi hiçbir yerde görünmüyordu ve mavi gözleri Bennett'i parası için koşturacak kadar güçlü bir şekilde içime girdi.

"Bu senin cenazen, Joanna."

Kapıyı arkamdan çarparak .

O gece Mari, Dom'la yaptığım görüşmeyi kapıma vurup Dövüş Gecesi olduğunu söyleyerek yarıda kesti.

"Ne kadar şirin," diye söylendi Dom, onun bağırışlarına kulak misafiri olarak. "Zengin çocukların kendi küçük kavgaları var. Sence sahte kılıçlar ve aptal kıyafetlerle eskrim mi yapıyorlar?"

Kapıyı açtım ve Mari tek kelime etmeden içeri girdi ve bana kabul edilebilir bir Dövüş Gecesi kıyafeti olduğunu düşündüğü bir versiyon bulmak için doğrudan dolabıma gitti.

"Sanırım bir bakacağım," dedim Dom'a. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet, Enforcer takımları bazen Aileye daha yakın olan üst düzey pozisyonlar için işe alım yapıyor. Doğru soyağacına sahip çocuklar falan."

"Ezik. Neyse, gitmem gerek."

Mari hışımla dolabımdan çıktı. "Bu şeyde giymek için uygun bir şekilde iğrenç bir şeyin olacağını düşünmüştüm."

Bir kahkaha attım. "Neden, Southside'dan olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü on sekiz yaşındasın ve çok seksisin. Neden bunu göstermiyorsun?"

"Kılık kıyafet yönetmeliği mi?"

Bana kaşlarını çattı. "Buralarda her zaman öyle değil midir?"

Yarım saat sonra siyah bir bluz ve kışımı ancak kapatan yüksek belli bir kot şort giymiştim. Rahat, mor, yüksek topuklu spor ayakkabılarımı giymiştim ve Mari saçlarımı kıvırmıştı; dün kaşlarımla birlikte yeni boyattığım için mutluydum.

Üzerinde minicik bir etek, daracık ipek bir bluz ve muhtemelen Southside'daki ortalama kiradan daha pahalı olan topuklu ayakkabılar vardı. Onu itaatkâr bir şekilde kampüsün kuzey tarafındaki basketbol salonuna takip ettim.

"Bir okul etkinliğinde yüzümüzü gösterdiğimiz için başımıza bela mı alacağız?" Gerçekten umursamadan ama ne kadar saçmalığa hazırlanmam gerektiğini ölçmek için sordum.

Alay etti. "Benimleyken kimse sana *gerçek* bir bok verdi mi?"

"Hayır," diye cevap verdim sırtarak. "Gerçekten işe yarıyorsun."

Spor salonuna girdiğimizde, tavandan sarkan ve sarımtırak ışığını basketbol sahasının ortasındaki derme çatma bir ringe yansıtan tek büyük aydınlatma armatürü dışında loş bir ışıkla karşılaştık. Ring, kalın idman minderleriyle kaplı geniş bir alandan oluşuyordu ve etrafı kabadayı, çoğu gömleksiz adamlardan oluşan bir çemberle çevriliydi.

Tribünler bağırان, tezahürat yapan ve kendi aralarında heyecanla sohbet eden öğrenci kümeleriyle doluydu. Burada kesinlikle çok sayıda kız vardı, her biri terli bir spor salonunda birbirlerini yumruklayan erkekleri izlemek yerine kulübe gidiyormuş gibi süslenmişti.

Mari ve ben girişe yakın, çoğunlukla boş olan bir tribünün üçüncü sırasına sızdık. Terli ve gömleksiz Chad'in kaslarla şişirilmiş kalın vücudunu başka bir adamın suratına yumruklarını indirirken görmek için tam zamanında yetişmiştik.

"Kazanan, Hendrickson!" Dane minderin köşesindeki yerinden megafonla bağırdı. Kızıl saçları salonun ışığı altında parlıyordu, boynunda bir düdük ve diğer elinde bir pano vardı, bu yüzden bu akşam törenlerin efendisinin o olduğunu sanıyordum. Chad bilinci yerinde olmayan çocuğun yüzüne bir yumruk daha attığında Dane bağırdı: "Chad! Tanrı aşkına, işi bitti."

Chad sonunda yumruklarını sıkarak ve zafer çığlıkları atarak adamdan uzaklaştı. Yanındaki tribünde oturan bir grup kızla göz göze geldikten sonra onlara müstehcen bir hareket yapmaya karar verdi ve kızların nefes nefese kalıp kıkırdamalarına neden oldu.

O zaman bir gün Chad Hendrickson'a kadınlara -ve genel olarak insanlara- biraz saygı aşılayacağıma söz vermiştim.

"Sırada, ana etkinliğiniz var!" Dane'in falsetto sesi megafondan patladı. "Bu köşede, geçen yazın şampiyonu John Tyler Ashmore var!"

John Tyler omuzlarını silkeleyerek ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak "ringe" çıktı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. Ashmore'lar İkinci Kademe bir aileydi, zengindiler ama aileleri kadar zengin değillerdi, bu yüzden John Tyler'ın böyle bir şeyde adını duyurmaya çalışması biraz mantıklıydı. İri yarı, bir defans oyuncusu yapısındaydı ve bahse girerim yumrukları çok .

Ona karşı ringe çıkacak kişiyi kıskanmıyordum.

Dane kornasına geri döndü. "Ve meydan JT... Tek. Tek kişi. Ferrero Ailesinin Varisi, Zachary!"

Hiç düşünmeden ayağa fırladım, vücudum kendi kendine hareket etti ve ringe giren eski en iyi arkadaşımı daha iyi görebilmek için koltuğumda doğruldum. Bennett ve Noah iş kıyafetleriyle onun arkasında belirdiler, köşesinin yanında yerlerini aldılar ve diğer bedenlerin alanını etkili bir şekilde temizlediler. Kollarını kavuşturdular ve sanki çocuklarına karşı herhangi bir saçmalık yapılmadığından emin olmak için buradaymış gibi baktılar.

Mari yanımda belirdi, ince topuklu ayakkabılarının üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. "İyi fikir. Varisler bunlara nadiren gelirler - sanırım stres atma zamanları gelmişti."

"Onlar mı?" Gözlerim Zach'in minderdeki hareketlerini takip ederken sordum.

"Bennett'in kavga ettiğini duydum. Noah'ı bilmem."

İlginç. Dom her zaman Mirasçıların iyi eğitilmiş olmalarını beklememiz gerektiğine inanmıştı çünkü bunun için kesinlikle kaynakları vardı ve Ailelerden biri gafil avlandığında neler olabileceğine tam olarak tanık olmuşlardı.

Ve şimdi onların yeteneklerini gözlerimle görebilecektim.

John Tyler Zach'i boş bir bakışla izledi ve eğer gergindiyse bile bunu belli etmedi. Zach bir sonraki anda dar siyah tişörtünü kafasının üzerinden yırtıp atmayı seçti ve onu orada küçücük bir antrenman şortuyla ve başka hiçbir şey olmadan bıraktı.

Yutkundum, ağzım aniden çöl gibi kurudu. Zach çok güzeldi.

Zeytin tonlarındaki teni renkli kaplıydı, geometrik desenlerden oluşan kollar pazularını sarıyor ve geniş, belirgin göğsüne yayılıyordu. Işık, gövdesindeki kasları tam olarak yakalıyor, şortunun içinde kaybolmadan önce sekiz paketinin her çıkıntısını ve Adonis kemerinin derin V kesimini vurguluyordu.

Bunun benim sıska, dağınık kafalı eski en iyi arkadaşım olduğuna inanamıyordum.

"Silahlar mı?" John Tyler sordu, sesi spor salonuna yansıdığı kadarıyla gerçekçiydi ve sorusu beni şaşırttı.

Zach bir kahkaha attı. "Çok hırslısın, JT. Bu sefer değil. Bu gece yumruklarımı kullanmak istiyorum."

Sonra Dane düdüğü ve birbirlerine girdiler.

Zach'in, kendisinden birkaç santim uzun olan ve muhtemelen üzerinde yirmi kilo kas bulunan John Tyler'ın canına okumasını hem hayret hem de ürpertici bir korkuyla izledim. Zach, Max de dahil olmak üzere Dom'un salonunda gördüğüm en iyi dövüşçülerle aynı seviyedeydi.

Zorlu bir rakip olabilir.

John Tyler sonunda pes etti, burnundan ve kafasındaki kesikten bolca kan akıyordu, çünkü Zach onu mindere sabitlemişti ve boğarak canını çıkarıyordu. Dane düdüğü çaldı ve dövüşü Zach için bitirdi.

Kalabalık kükredi, kızlar çığlık attı ve Zach o ukala gülümsemesini tribünlere yayarken kollarını sanki bir Gladyatörmüş gibi iki yana açtı. Koyu renk gözleri Mari ve benim durduğumuz yeri taradığında durakladı ve bakışlarını yavaşça uzun çıplak bacaklarımdan aşağıya ve sonra gözlerimiz buluşana kadar vücuduma doğru sürüklediğini izledim. Bana göz kırptı ve sonra Zach'in dikkatinin tam olarak nereye takıldığını gördüğünden hiç şüphem olmayan Bennett ve Noah ile köşesine geri döndü.

Tek umudum başka kimsenin görmemiş olmasıydı, yoksa sırtımdaki hedef daha da büyüyecekti ve benim de yapacak işlerim vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"H Evet, merhaba," dedim Hargraves Kulesi'nin lobisindeki konsiyerj masasında duran ilgisiz güvenlik görevlisine parlak bir sesle. "Ben Annika Volkov. Babamı ziyarete geldim ve

Laboratuvardaki geç gecesi için biraz kahve bırakıyor."

Annika'nın Akademi kimliğinin benim resmimle mükemmel bir şekilde oynanmış kopyasını görevliye doğru iterken tüm dişlerimle gülümsedim. Güvenlik görevlisi kimliğimi bana geri itmeden önce üstünkörü bir bakış atarken, pileli eteğimi düzelttim ve soluk pembe kazak yeleğimi babama kendimi gösterecekmişim gibi düzelttim.

"Elli üçüncü kat," diye sıkılarak mırıldandı, sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözlerinde ilgi parlıyordu. "İyi geceler hanımefendi" demeden önce bana flörtöz bir gülümseme verdi.

Sanki bütün günümü güzelleştirmiş gibi ona gülümsedim. "Sen de!" Sonra fırlayarak uzaklaştım, ödünç aldığım yüksek topuklu ayakkabılarım parlak zeminde tıkırdarken kahve tepsimle asansöre doğru yol aldım.

Mari, bu gece Southside'daki bir Cadılar Bayramı partisine "zengin bir sürtük" kılığında gitmek için kıyafetlerini ödünç aldığımı . Onun yerine, ön kapıdan girerek Hargraves Kulesi'ne giriyordum.

Max ve ekibinin bu haftanın güvenlik kodlarını bulmak için Noah'ın bilgisayarından aldığım bilgileri çok fazla incelemesine gerek kalmamıştı. Noah çoğu şeyi Max'i bile etkileyecek şekilde kilitlemişti ama normalde kırılamaz olan şeyleri ben kaynağından çaldığımda kırmak daha kolaydı.

Asansöre bindim ve elli üçüncü katın düğmesine bastım. Köşedeki güvenlik kamerasını gördüm ve yeni arkadaşımın onu düşündüğümü anlaması için ona el salladım. Kapılar açıldığında kendimi Eagle Pharmaceuticals'ın lobisinde buldum, Hargraves portföyünde bir yıldızdı ve bir Cumartesi gecesi saat onda tamamen terk edilmişti.

Ayrıca Peter Hargraves'in özel kütüphanesi ve sunucu odasının iki kat altında elverişli bir konumda bulunuyordu.

Şirketin koridorlarına yerleştirilmiş birkaç kamera çoktan döngüye girmişti, bu yüzden hızla laboratuvar çalışanlarının sigara molası verdiği geniş balkona çıktım.

Dışarı çıktıktan sonra kahvelerimi bırakıp ayakkabılarımı çıkardım ve sırt çantama attım. Aceleyle balkonun kenarına gittim ve bunu etekle yapmak zorunda kaldığım sinirlenerek korkuluklara tırmandım.

Planladığım rotaya sadık kaldım, çıplak ayağımla uzandım ve balkondan yaklaşık omzum hizasında uzanan büyük pencere pervazının çıkıntısına dayadım. Kendimi yukarı doğru fırlatmak için kullandım, bir üst kattaki aynı balkonun korkuluklarına tutundum, sonra bacaklarımı yukarı salladım ve bir sonraki kata tırmandım. Bu işlemi bir kez daha tekrarladım, önce pencere pervazına, sonra da balkon korkuluğuna bir şempanze gibi yapıştım ve sonunda kendimi Peter Hargraves'in çatı katının bir kat altında bulunan özel kütüphanesinin hemen dışındaki küçük balkona attım. Sanki ilk soygunum sırasında nasıl görüldüğüm önemliymiş gibi şık kıyafetimi düzelttim, sonra içeri girmek için balkon kapılarına yaklaştım.

haftanın kodunu tuş takımına girin.

Sözlerimi bitiremeden kapı açıldı ve siyahlar giymiş, vücutlarına silahlar bağlamış ve yüzlerinde aynı sırtışı taşıyan iki iri adam ortaya çıktı.

"Ne oluyor lan?" Şaşkınlıkla sığrayarak bağırdım. "Siz ikiniz beni burada nasıl dövdünüz?"

Max'in sırtışı genişledi. "Dün gece Casa del Hargraves'teki akşam yemeği partisinde yemek şirketinde çalışan bir *arkadaş* edindim. Servis asansörü için ona tahsis edilen kodun hâlâ çalışıyor olması şansını denedik."

Dom onun yanında kıkırdadı.

Kollarımı kavuşturarak suratımı astım. "İkiniz de saçmalıyorsunuz. Az önce iki kadın balkonuna etekle tırmandım!"

"Hâlâ dışarıda ne yapıyorsun Jojo?" Dom beni daha da kızdırmak için yüzüne sert bir ifade yerleştirerek sordu. "İçeri gir. Çalışma vakti geldi."

Homurdanarak yanlarından geçtim ve orijinal bina planlarını inceleyerek kütüphaneye ve sunucu odasına gittiğini bildiğimiz dar koridorda beni takip ettiler.

Peter Hargraves'in özel sunucusu, Ailelerin en hassas bilgilerini sakladıklarını tespit ettiğimiz yerdeki turumun ilk durağıydı. Bu gece buradan, ailemin öldürüldüğü gece kat kat aşağıda bulunan konferans salonunun güvenlik kamerası görüntüleriyle ayrılmayı planlıyordum.

Dom bana ailemin aslında Bahamalar'daki trajik bir uçak kazasında ölmediğine ve bunun yerine diğer üç Aile tarafından öldürüldüğüne dair nasıl kanıt toplayabileceğimizi ilk kez açıklamaya başladığında, bunun kulağa çılgınca geldiğini düşünmüştüm.

James, Andrea ve Peter neden itibarlarını yerle bir edecek ve Ailelerin nesiller boyunca inşa edip dünyanın geri kalanına sundukları Tepedeki Parlayan Şehir'in cephesini parçalayacak bir kanıt parçasına tutunsunlardı ki?

Görünürdeki cevap? Karşılıklı garantili imha.

Hepsi de töhmet altında bırakan kanıtları saklayacak ve kimsenin aralarındaki küçük cinayet çemberini bozmamasını sağlayacaktı.

Kütüphane kapısına ulaştık ve Noah'nın girdim. Kapı tıklayarak açıldı ve yavaşça açıp sadece Dom'un kalem ışığıyla içeri süzüldük. Büyük kütüphanenin ayrıntılarını seçemeyecek kadar karanlıktı ama

çocukken bir kez buraya girmiştik ve Canavar'ın kütüphanesine benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Noah, Bennett, Zach ve ben

bir akşam yatmış olmamız gerekirken Peter'in arkasından gizlice girmiş, kitapların arasına saklanmış, gülerek yetişkinlere yönelik kitaplardan küfürler ve seks sahneleri okumuş, sonra da hepimiz paha

biçilmez Türk halılarından birinin üzerinde uyuyakalmıştık. Noah'nın

dadısı ertesi sabah bizi bulmuş ve ,
ama hepimiz ailelerimizin gizlice girdiği yerlere

bizim için yasak etiketi buna değdi.

Kendimi o anlardan sıyırdım. Bana çok az mutluluk ve çok fazla keder verdiler, çünkü sadece kaybettiklerimin yasını tutabildim.

Sunucu odası uzak duvarda bulunuyordu ve aynı kodu kullanarak kolayca girdik. Sonra Dom ve ben geri çekildik, Max ise tableti ve bu iş için tedarik ettiği sihirli kablo aracılığıyla orada depolanan dosyalara ulaştı.

Uzun bir on dakikanın ardından nefesi kesildi, "Sanırım buldum."

Dom ve ben onun omzunun üzerinden baktık. Orada, ekranda hafif grenli görüntüde, Peter ve Andrea sıkıcı bir toplantıya gider gibi konferans salonuna giriyorlardı, yanlarında da şaşkın oğulları vardı. Birkaç dakika sonra James ve Bennett içeri girdi.

"Oh, Jojo, bakma," diye fısıldadı Max, şimdi tableti görmemi engellemeye çalışıyordu.

Ama onu görmem gerekiyordu. "Hayır," diye . "Bana bırak."

Büyük, tehditkâr Ferrero İnfazcılarının mücadeleye eden anne ve babamı o odaya sürükleyişlerini izlemek için kendimi zorladım; cüsseleri, on bir yaşındaki baygın beni taşıyacak olan üçüncü İnfazcının görüş alanını kapatıyordu. Birkaç uzun ve dayanılmaz dakikadan sonra, üçümüzün de cansız bedenlerini aralarında taşıyarak odadan çıktılar.

Beklendiği gibi, gerçek cinayetin kamera görüntüsü yoktu.

-Aileler bile bu kadar cesur değildi ama ailemin öldükleri gece Bahamalar'da değil, burada Hargraves Kulesi'nde Ailelerin huzurunda olduklarının kanıtı vardı. Kendi istekleri dışında odaya girmeye zorlandıklarını ve odadan ya bilinçsiz ya da ölü olduklarını gösteren bir şekilde çıktıklarını gördük.

Hiçbir şey hissetmedim. Sanki sonunda Aileleri dize getirmek için ihtiyacım olan şeyi elde etmeye bir adım daha yaklaşmış olmanın verdiği zafer , ailemin son anlarını yeniden yaşamanın verdiği dehşet duygusuyla yok olmuştu.

Yani, sadece uyuşmuştum. Max'in yatağında iyileşirken o ilk hafta hayatım boyunca döktüğüm gözyaşlarının tamamını dökmüştüm ve hepsi bu kadardı. Bir daha asla.

Sadece annem ve babam için adalet vardı.

Dom sırtıma yatıştırıcı bir el koyduktan sonra Max'e şöyle dedi: "İhtiyacımız olanları kopyala ve toparlan. Hâlâ buradan çıkmamız gerekiyor."

Max dosyayı hızlıca hallederken, balkonda zıplamayı asansörde kolay bir inişle ve güvenlik görevlisinin göz kırpıp el sallamasıyla hızlı bir valsle değiştirmeyi dört gözle bekleyerek neşelendim. Sonra eşyalarını topladı, burada olduğumuza dair tüm kanıtların silindiğinden emin oldu ve kütüphaneye geri dönüp koridordan servis asansörlerine doğru ilerledik.

Ayakkabılarımı giymek için durduktan sonra köşeyi döndüm ve doğruca Hargraves Ailesi'nin uşağı Gifford Buckley'e rastladım.

"Ne oluyor be?" diye tısladı, ben masum ve şaşkın görünmeye çalışarak orada dikilirken ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Kahretsin. Gifford, Peter buradayken bir şeye ihtiyaç duymadıkça çatı katından nadiren ayrılırdı ama Peter'ın sık sık olduğu gibi bu hafta da yurtdışında olduğunu biliyorduk.

Max ve Dom onu duymuşa benziyorlardı, Tanrı'ya şükür, çünkü beni köşeden dönüp asansörün içine kadar takip etmediler, bunun yerine ters yönde kayboldular.

Gifford öfkeyle bana bağırdı, "Sen kimsin ve burada ne arıyorsun?"

En sert Harper Jansen yüz ifademi takındım. "*Yardıma* bir şey açıklamam gerektiğini sanmıyorum," diye tükürdüm. "Ama buraya *Noah*'yı ziyarette geldim. Bir randevumuz var."

"Bay Hargraves bu akşam burada değil," diye çıkıştı. "Ve siz de yanlış kattasınız." Cep telefonunu karıştırmaya başladı, şüphesiz güvenliği çağırıp beni sorgulamak üzere karanlık bir odaya götürmek üzereydi. "Buraya nasıl girdin ki?"

"Noah bana şifreyi verdi, *belli ki*," diye tersledim, sonra Gifford'un kel kafasının hemen arkasından bir silah doğrultulunca rahat bir nefes aldım.

Dom yatıştırıcı bir sesle, "Lütfen telefonu kapatın Bay Buckley," dedi.

Dondu kaldı, iki eli yüzünün yanında havaya fırladı, hala kilitli olan telefonu birinden sarkıyordu.

"Şimdi olacakları dikkatle dinle," diye devam etti Dom, olabildiğince sakın bir şekilde. "Arkanı dönüp çatı katına geri döneceksin ve burada gördüğün her şeyi unutacaksın."

"Peki bunu neden yapayım?" Gifford ofladı pufladı.

Dom kıkırdadı. "Kafatasına dayanan silah senin için yeterli bir sebep değil mi?"

"Ben Aileme *sadığım*," diye sızlandı. "Onlardan çalmaya cüret ettiğiniz için hepinizin idam edildiğini görecekler!"

"Oh, bu ilginç," diye düşündüm. "değil mi, kardeşim?"

Max yüzünde geniş bir gülümsemeyle Dom'un yanına geldi. "Gerçekten de öyle. Hargraves Ailesi'nin de *sadık* ve güvenilir uşaklarının yıllardır Aile hesaplarının kaymağını yediği gerçeğini sorun edeceğinizi düşünmek zorundayım."

Gifford'un yüzü asansör boşluğunun loş ışığında soldu.

"Ben... Ben neden bilmiyorum."

"Kendine sakla Buckley," dedim. "Bu Kule'de olup biten her şeyi bilmek bizim işimiz. Dosyanız elimizde ve bu akşam tuhaf bir şeyler olduğunu *ima* ettiğinizi bile öğrenirsek dosyanızı sevgili patronunuza teslim ederiz."

Gifford yutkundu, sonra sessizce başını salladı.

"Ayrıca arama geçmişinizin kopyalarını da atacağım," diye ekledi Max. "Küçük hayvanları ayaklarıyla ezerek öldüren kadınlardan hoşlandığın herkes tarafından öğrenilirse ne kadar süre iş bulabileceğinden emin değilim."

Tamam, iğrenç ve bilmem gereken bir bilgi değil.

"Tamam, evet," dedi çabucak, bu küçük haber anlaşılmayı mühürledi. "Ben gidiyorum. Ben bir şey görmedim."

Sapık göğsünü okşamak için uzandım. "Aferin oğlum. Seni kontrol edeceğiz."

Kıçı yanıyormuş gibi asansöre doğru geri çekildi.

O gittikten sonra omuzlarımın rahatlamasına izin verdim. "Kahretsin, bu çok yakındı."

"Biliyorum," diye yanıtladı Dom. "Ama bunun için hazırlıklıydık. Harika iş çıkardınız." Max'e baktı. "İkiniz de başardınız."

"Sağ ol Dom," dedim. "Hadi buradan siktir olup gidelim. Aile Kuleleri'ne geri dönmek bende kurdeşen döktürüyor."

"Umarım bunu atlatırsın," dedi Max gülerek. "Yakında hepsi senin ."
Sadece haklı olmasını umabilirdim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Y Çocuklar! Bir şey kırarsak babam bizi öldürür."
"Mızımız bir bebek olmayı bırak, Bennett," dedim kıkırdayarak.
"Evet, sadece yer açıyoruz," diye araya Zach. "Bu
battaniye kalesi katil olacak."

"Yine de dikkatli olmalıyız," diye ekledi Noah. İçimizden birinin
endişelenmesinden hiç hoşlanmazdı. "Bennett'in başını belaya
sokmak istemeyiz."

Bennett bizi izlerken Zach ve ben sehpayı uzun pencerelerin
yanına ittik ve parlak ahşap zemini çizmemeye dikkat ettik. Noah
kanepenin yanına bir sandalye çekti, sonra hepimize battaniye
fırlatmaya başladı.

Zach ve ben yastıklarımızı boş alana yığarken Noah ve Bennett
battaniyeleri mobilyaların üzerine örttüler.

"Bu gece Jojo'nun yanında uyuyacağım," diye açıkladı Bennett,
battaniye yuvamızda yerde yatan Zach ve benim aramıza girerken.

"İmkânı yok. Geçen hafta sonu Noah'nın evindeyken onun
yanında yattın," diye çıkıştı Zach.

"Burası benim evim," diye karşılık verdi. "Onu burada en iyi ben
koruyabilirim." "Kimsenin beni korumasına gerek yok, sizi
ezikler," dedim öfkeyle. Sonra
Bana sırttan Noah'nın yanına doğru ilerledim.

Bennett sanki böyle bir şey varmış gibi, "Tek kız sensin," dedi.

"Evet, ya... bir CANAVAR !" Zach, Noah ve beni yakalamadan önce bağırdı.

"Ahh!" Zach'e tekme attım ve sonra Bennett onu yakaladı ve hepimiz güldük ve güldük.

"Bennett!"

Donup kaldık. Bay Spencer erken dönmüştü ve oturma odasını . Bennett kaleden dışarı fırladı ve ayağa fırladı. "Özür dilerim baba. Sessiz olacağız."

Bay Spencer'ın yaklaşan ayak seslerini dinlerken Zach ve Noah'nın yanına uzandım. Parlak ayakkabıları kalemizin kapısının önünde belirdi. ve kara gözleri beni buldu.

Birden tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Silahını kaldırdı ve bana doğrulttu. Eli çoktan kanla kaplanmıştı.

"Neden, baba?" Bennett aniden duygusuzlaşarak,

"Aileler için," dedi. "Aileler için," diye yanıtladı.

Sonra tetiği çekti.

Çığlık atarak uyandım.

Doğrulup havayı içime çektiğimde C Dorm'daki odamda yatağımda olduğumu fark etmem uzun bir dakika sürdü. Bennett'in evindeki battaniye kalesinde değil. Evdeki ranzamda da değil.

James Spencer'ın silahının namlusuyla yüzleşmek değil.

Alnımdaki teri sildim ve komodinin üzerinde şarjda duran telefonumu bulmaya çalıştım.

"Hayatımı sikeyim," diye inledim, saatin henüz gece yarısını gösterdiğini görünce.

Çocukluk anılarımı saptıran bir başka kâbustan sonra tekrar uyuyabilmem için saatler geçmesi gerekecekti ve sabah erken saatlerde yapacağım antrenman sırasında hiçbir işe yaramayacaktım.

Kararımı verdim, yorganı üzerimden attım ve bir zombi zarafetiyle üzerime egzersiz kıyafetlerimi geçirerek yataktan kalktım. Kiraz çiçeği kolyemi her zaman kürek çektiğimde yaptığım gibi dolabımın arkasına sakladığım küçük kasaya koydum ve sonra sessizce yurt koridorlarından geçerek çimlere çıktım ve spor salonuna doğru ilerledim.

Şimdi antrenmanımı yapacaktım, artık nefes alamayana, düşünemeyene ya da hareket edemeyene kadar erg üzerinde kürek çekecektim ve sonra ders zamanı gelene kadar kendimden geçecektim.

Hargraves Kulesi soygununun üzerinden neredeyse beş gün geçmişti ve aslında kâbusun daha önce, mesela aynı gece gelmemiş olmasına şaşırıyordum. Ne de olsa ailem o siktiğimin kulesinde öldürülmüştü.

Beklediğim gibi, spor salonu terk edilmişti, bu yüzden binaya kimliğimle sonra büyük ağırlık odasına doğru ilerledim. Yandaki basketbol sahası kadar büyüktü ve ikinci katın çevresini dolaşan kapalı bir pisti vardı. Saatin geç olmasına rağmen, spor salonunun sert floresan ampulleri kavernöz alanı parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

Bu akşam spor salonu bana ait olduğu için, telefonumu odanın hoparlör sistemine bağlanan yuvaya taktım ve pırıl pırıl yeni kürek makinelerinden birine atlamadan önce Sugarcult'un "Pretty Girl" şarkısının sesini açtım.

Sonra kürek çektim. Ve kürek çektim ve kürek çektim. James Spencer'ı sikeyim.

Peter Hargraves'i

sikeyim. Andrea

Ferrero'nun canı

cehenneme.

Dört Aileyi siktir et.

Piyonlarını, dalkavuklarını ve bu Şehrin ensesinde durmalarına yardımcı olan lemming lejyonlarını sikeyim.

Varisleri de sikeyim. Hepsi aynıydı.

Tam Finch'in "What It Is to Burn" şarkısına sertçe vurarak 5K için kişisel bir rekor kırmak üzereyken, müziğimin aniden kesilmesiyle duvara çarpan bir elin gürültüsünü duydum.

Terden sıırılsıklam olmuş ve nefes nefese kalmış bir halde makinemin üzerinde sarsılarak durdum. Odanın diğer ucuna bakmak için döndüğümde Bennett'i uzun kollu tayt tişörtü ve kısa eşofman şortuyla, elinde ses sisteminin güç kablosunu tutarken ve sanki annesine hakaret etmiş gibi ters ters bakarken buldum.

Ayağa fırlayarak ona doğru hışımla yürüdüm.

"Ne oluyor Spencer?" Kabloyu ondan almak için uzanarak havladım.

Elimden çekip aldı, uzun boylu orospu çocuğu.

"Kapat şu emo saçmalığını," diye hırladı bana. "Müzik istiyorsan sürekli kulağına taktığın o kulaklıkları kullan. Burası senin kişisel spor salonun değil."

Kabloyu bıraktı ve bana en korkutucu bakışını atmak için kollarını kavuşturdu. Kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı, kaslı ön kolları bu hareketle esniyordu ve bunu fark etmiş olmaktan nefret ediyordum.

"Ya da iyisi," diye devam etti. "Gidin."

"Bu prensin aşağılık tebaasına bir emri mi?" Aynadaki güç pozunu alıp öfkeli bakışlarını karşılayarak alay ettim. "Yoksa karşımdaki yetişkin adam öfke nöbeti geçirmeyi bitirdi mi?"

Bana yaklaşmak için hamle yaptı -çok yaklaştı- ve avucumu geniş göğsünün ortasına ittim. "Geri çekil, pislik," diye hırladım. "Bu Şehirde senden korkmayan birkaç kişiden biriyim. Korkma. Sikme. Benimle. Benimle."

Sonra birdenbire bana gülümsedi. Küçük bir gülümsemeydi, sadece dudaklarının kenarlarında bir kıvrım vardı ve bu beni hem çok şaşırttı hem de genç Bennett'i o kadar çok hatırlattı ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

"Ben insanlarla uğraşmam," diye cevap verdi, elimi göğsünden gömleğindeki bir tiftik parçasıymış gibi çekerek. "Eğer sana zarar vermek isteseydim, bunu bilirdin. Ama bu okulda sana zarar veren tek kişi *sensin*. O yüzden sana tekrar söylüyorum, hizaya gel ve sorun çıkarmayı bırak." Sonra daha da yaklaştı, dudakları kulağıma değerken fısıldadı: "Ya kulaklıklarını takarsın ya da salonumdan defolup gidersin."

Sonra hızla uzaklaştı ve kürek çekme aletine doğru yürüdü. Spor çantasını seçtiği makinenin yanına yere attı, sonra üzerine atladı ve kırmak ister gibi çekmeye başladı.

Sıramı bitirmiştım ama bu saçmalıktan sonra beni spor salonundan kovmasına izin verirsem lanetlenirdim. Kendi çantamı aldıktan sonra, birkaç squat yapmak için yakındaki rafa doğru ilerledim. Hâlâ dünyadan nefret ediyormuş gibi kürek çeken Bennett'e baktım ve kulaklıklarımı yavaşça kulağıma takarken sert bakışlarını üzerimde tuttum. Sonra, iyi bir önlem olarak, terli atletimi başımın üzerinden yırtıp bir kenara atmadan ve bir halter kapmadan önce yüzümü silmek için kullandım.

Artık sadece askılı bir spor sütyeni ve spandex şort giydiğim için Bennett'in gözleri beni içine çekerken ısındı ve güzel yüzünü gölgeleyen kaşları daha da yoğunlaştı. Küçümsüyordum ama bir yandan kollarını gösterip bir yandan da mikro koşu şortu giydiği ve yumuşak dudaklarıyla *bana dokunduğu* için *bana* hıyarlık yapmakta haklıydı. Ondan ve savunduğu her şeyden nefret ederken o bacaklara bakmak zorunda kalsaydım, öfke nöbeti sırasında orada oturup taytlı kıcıma maruz kalabilirdi.

Müziğimi açtım ve squat hareketleri yaparken onu duymazdan geldim ve tüm bu süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Bitirdiğimde eşyalarımı topladım ve arkama bile bakmadan spor salonundan çıktım, o bu özel gecede kıcına ne girdiyse onu çalıştırırken makinesinin vınlama sesleri hala kocaman odada yankılanıyordu.

"Ailenle aranız nasıl?" Ertesi sabah kahvaltıda Mari'ye sordum.

"Aynen," diye cevap verdi, kahvesine doğru iç çekerek. "Sanki beni *evlatlıktan* reddedeceklermiş ve *teşhirciliği* bırakmazsam ikinci kuzenimi Anzaldua'nın varisi yapacaklarmış gibi konuşuyorlar."

"Ne oluyor lan?" Ağız dolusu simitin etrafında söyledim. "Sosyal medyada kız arkadaşın hakkında konuşmak gibi mi?"

"Evet. Biliyorum, çok aptalca." Küçümseyici bir el salladı. "İkinci kuzenimden nefret ediyorlar, bu yüzden onları ciddiye almıyorum. Benim için endişelenme. Sen yeterince şey yaşıyorsun."

Onun için endişeleniyordum ama haklıydı. Chad son zamanlarda benimle biraz daha fazla uğraşıyordu ve Harper, Lisa ve Annie'yle ilgili pisliğin *kokusunu* alabiliyordum. Bu üçü de Mari gibi Birinci Kademe'nin üst basamaklarında yer alıyordu ve Mari'nin ruh haline bağlı olarak İngilizce ya da İspanyolca öfkeli bir "siktir git "le korkutulmaya karşı akranları kadar duyarlı değillerdi.

Tek arkadaşımınla yollarımı ayırdım ve Liderlik Semineri sınıfının sessiz arka köşesinde boş bir masa buldum. Tabletindeki okuma listesini yeni açmıştım ve aşağıdakileri gözden geçiriyordum

Üç yardakçı tam önümdeki sıraya girdiğinde notlarımı tutuyordum.

Zach kendini sandalyesine atmadan önce bana "Günaydın Prenses," diye seslendi, saçları seksi bir şekilde dağılmıştı ve kravatı her zamanki gibi boynundan sarkıyordu.

Noah yanındaki koltuğa kaydı ve omzunun üzerinden bana sıcak ama patronluk taslayan bir gülümsemeyle döndü. "Selam Joanna. Nasıl gidiyor?"

"Harika, Noah," diye cevap verdim, notlarımı karalıyordum. "Holywell'de harika bir gün daha."

Bennett, zarif bir şekilde kendi koltuğuna oturmadan önce arkadaşlarına sanki beni kabul ederek yaramazlık yapıyorlarmış gibi kaşlarını çatı. Takım elbisesi lacivertti ve kol düğmelerinin fiyatını merak ettim.

"Dün gece tüm o ibislere egzersiz yaptırdın mı Spencer?" Notlarımda bir sayfa daha çevirerek hafifçe sordum.

Zach ve Noah dönüp kaşlarını kaldırarak ona baktılar. Bir kolunu sandalyesinin arkasına atmadan ve bana bakmak için dönmeden önce sinirli bir nefes verdi. "Evet, teşekkür ederim. Yaptığın küçük gösteri de çok eğlenceliydi."

"Dostum, ne-"

"Lütfen," diye alay ederek Zach'in sözünü kestim. "bana Dört Ailenin Varisi'nin spor sutyeni ve biraz tayt giymiş bir çift ezici göğüsle dikkatinin dağılabileceğini söyleme."

"Bennett, bu da ne-"

"Göğüsleriniz hiç de ezici *değil*, Prenses-"

Şimdi Bennett bana *sırıtiyordu*. "Eminim bu hareket Güney Yakası'nda *çok sayıda* masum çocuğu tavlarken çok işine yaramıştır ama *dikkatimi dağıtmak* için taytlı harika bir kıçtan biraz daha fazlası gerekiyor."

"Oh, zavallı Güney Yakası kızına sürtük ayıbı mı yapıyoruz?" Ben çizdim. "Ne kadar orijinal. Ve görünüşe göre sadece Euphoria Club'da fahişeleri beceren bir adamdan gelen zengin. Bahse girerim biz normallerin *aklının* ucundan bile geçiremeyeceği düzeyde sapkınlıklara düşkünsündür."

Zach çok yüksek bir kahkaha attı ve tüm sınıfın bize doğru döndüğünden oldukça emindim. Onlar mümkün olmazdı

Konuşmamızın detaylarını duyamadılar ama üç Varis'in de koltuklarında dönüp bendenizin yüzüne baktığını görebildiler.

"Dur tahmin edeyim..." diye devam ettim çünkü aptalın tekiydim. "Boğulmak mı? Bu senin , değil mi Spencer? Hayır, bahse girerim... kısıtlamalar. Evet, iz bırakmayı seviyorsun."

"Oooh, seni yakalamış, dostum," dedi Zach gülerek.

Noah şimdi eğlenen bir gülümseme takınmıştı. "Siz ikiniz dün gece ne haltlar karıştırdınız?"

"Hiçbir şey," dedik ikimiz de, sonra Bennett ön tarafa dönmeden önce bana son bir kez hararetli ve öfkeli bir bakış attı.

Ders doksan dakika boyunca uzadı ve bu süre zarfında Mirasçılar beni ısrarla görmezden gelmeye devam ettiler. Herkes için eşyalarını toplamaya başladığında, Zach'in bin dolarlık deri postacı çantasını izlerken tabletimde amaçsızca geziniyormuş gibi yaparak geride kaldım.

tam olarak nerede sakladığını net bir şekilde teyit edemedim, Lisa ve Harper Varislerin boş sırada belirdi. Lisa masanın üzerine çıktı ve bacak bacak üstüne attı, sivri, çıplak Mary Jane topuklu ayakkabıları bu hareketle tıkırdadı ve kısa beyaz eteği neredeyse külotunu ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı. Kurnaz bakışları Zach'e odaklanmadan önce tüm Varislere gülümsedi.

Harper'ın deniz salyangozu rengindeki dar elbisesi Bennett'e aynı şekilde gösteriş yapmasına izin vermiyordu, bu yüzden masalarının ön tarafına rahatça yaslandı ve de göğüs dekoltesine güzel bir bakış atabilmesi için kendini biraz eğdi.

Gözlerimi devirdim ve alaycı homurtularımı dizginleyemedim.

Lisa elini bana doğru sallayarak, "Kovuldun, Güney süprüntüsü," dedi. "Bugün Mirasçılar'ın etrafındaki havayı yeterince kirllettin."

Onu görmezden geldim, sırt çantamı bir an karıştırdıktan sonra, "Oh, işte burada - Tanrı'ya şükür. Al bakalım, Lisa." Elimi çıkardım ve ona orta parmağımı gösterdim.

"Her gibi klas," diye tükürdü Lisa. "Zach... *Zach*."

Zach yine bana sırtlamak için arkasını dönmüştü ama Lisa'nın ismini haykırmaması sonunda dikkatini ona vermesini sağladı. "N'aber Lisa?"

"Yarın akşam Akademi'nin The Revelry'deki sonbahar partisine geliyorsunuz, değil mi? En iyi VIP kabini Mirasçılar için ayırdım tabii ki."

The Revelry, Aviano Ailesi'nin geniş portföyünde yer alan gösterişli bir bar ve samimi bir konser mekânıydı. Mari, Akademi'nin sonbahar partisi için genellikle özel bir mekân kiraladığından bahsetmişti ama ona partisine gitmektense Harper Jansen'e bikini ağdası yaptırmayı tercih edeceğimi söylemiştim.

Ancak, Zach'in gideceğine dair onay alırsam, o zaman kontrol etmeye değer olabilir.

Ne de olsa bir sonraki hedefim oydu.

"Evet, orada olacağız," dedi ona, sesi heyecandan çok sıkılmış gibi çıkıyordu. "Aileler Akademi sponsorluğundaki tüm etkinliklerde görünmemizi tercih ediyor."

"Mükemmel," dedi küçük bir alkışla.

"Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum Bennett," diye mırıldandı Harper. "Ailelerimiz görüşmeye başladığından beri birlikte fazla vakit geçiremedik."

Bennett her zamanki haline geri dönmüştü -sessiz ve ilgisiz. "Görüşmeler ilerlerse babamın bizim için bir şeyler ayarlayacağından eminim, Harper." Ayağa kalktı ve diğer ikisine kendisine katılmalarını işaret etti. "Ama yarın akşam görüşürüz."

Bana bir kez daha baktı ve ben de onun sert bakışlarını dün geceki kabadayılığımınla karşıladım -çünkü siktir et onu. Çenesi gerildi, burun delikleri hafifçe açıldı ve sonra benim alanıma doğru eğilmek *zorunda kaldı*, fısıldamadan önce avuçlarını önümdeki masanın üzerine düz bir şekilde yerleştirdi, "Benim *sapkınlıklarımın* ne olduğunu düşündüğünüzü hayal etmeye devam edin, Bayan Miller. Çünkü öğrenmeye en çok yaklaşacağınız şey bu."

Sonra döndü ve adamlarının arkasından merdivenlerden aşağı indi. "Çok teşekkürler, sik kafalı," diye mırıldandım, inanmadığımı hissederek,

Toparlanmayı bitirdiğimde bana yöneltilen kızgın hisler.

Harper bana, "Mirasçılardan uzak dur, seni çöp orospusu," diye tısladı.

"Onlarla konuşmaya cüret etmeniz beni hayrete düşürüyor," diye ekledi Lisa öfkelenerek. "Onların çok altındasın. Seni bir hamamböceği gibi ezip geçmeliler."

Sırt çantamı omuzlarıma atarak ayağa kalktım. "Sonra görüşürüz hanımlar. Seçtiğiniz varisleri sizi becermeye ikna etmeye çalışırken iyi şanslar. Pek cazip gelmiyor ama herkes kendi yoluna, musun?"

Onların skandal dolu kıkırdamalarını duymazdan gelerek merdivenleri hızla indim ve ayrıcalıklı pisliklerle işimi bugünlük bitirmeye hazır bir şekilde kapıdan çıktım.

ONUNCU BÖLÜM

"I Bu konuda fikrini değiştirdiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Mari, The Revelry'den iki blok ötede trenden inerken. "şikâyet ettiğimden değil, ama bu konuda silahlarına sadık kalma eğilimindesin.

şeyler. Hasta mısın?"

"Çok düşünüyorsun kızım," dedim, son derece ciddi olmama rağmen küstahça bir sesle -Mari'nin pek çok şey için motivasyonlarım hakkında çok fazla düşünmesine gerek yoktu. "Güney yakasından bir kız ne sıklıkla The Revelry'de parti yapabilir ki? Bir geceliğine inançlarımı bir kenara bırakacağım."

"Güzel. Bence sen de şu bekârlık olayını bir kenara bırak. Geceyi geçirecek seksi bir barmen bul."

"Cinsel hayal kırıklıklarını bana yansıtmayı bırak."

"Joder, biliyorum. İnsan sadece FaceTime seksiyile hayatta kalamaz."

Köşeyi dönüp bu gece sadece Holywell Akademisi öğrencilerine özel bir parti için kapalı olan The Revelry'nin girişine yaklaştığımızda kıkırdadım. Kulüp, yenilenmiş eski bir tiyatronun içinde yer alıyordu ve neon ışıklı tabelasında büyük turkuaz blok harflerle "The Revelry" yazıyordu. Fedai eski moda tiyatro gişesinin hemen dışında duruyordu ve sınıf arkadaşlarımdan bir düzine kadarının içeri girmek için sırada beklediğini gördüm.

"Bu gece seni giydirmeme izin verdiğin için çok mutluyum, güzelim," dedi Mari, sıranın en arkasındaki yerimizi alırken. Önündeki kızlara baktı

Çoğumuz son model kokteyl elbiseleri giyiyorduk. "Aslında hala *şort* giyiyor olsanız bile."

"Bu bir tulum," diye karşı . Sade ve siyahtı ama *şort* kışımı zar zor örtüyordu ve yakası B kuplarımın arasından aşağı doğru iniyordu. "Ve senin için topuklu giydim."

"Onlar takozlu spor ayakkabılar," diye karşılık verdi gözlerini devirerek. "Aynen öyle!"

Gülümsemesine engel olamayarak bana ofladı. Parlak kırmızı kırpılmış bluzu ve ona uygun eteğiyle harika görünüyordu; yüksek yırtmacı bacaklarını gösterirken üst kısmı düz karnının görünmesine izin veriyordu. Ayrıca çok rahatsız edici görünen askılı stiletolar giymişti ama Mari'nin anne karnından beş inçlik topuklu ayakkabılarla çıktığından emindim.

Görevliye Akademi kimliklerimizi gösterdikten sonra kulübe girdik. Işık loştu tabii ki ve odayı gerçekten görebilmek için .

Muhteşemdi ve Lisa ya da Ferrero'larla bağlantılı herhangi bir şey hakkında bunu itiraf etmek bana gerçekten acı veriyordu.

Orijinal tiyatrodan kalan süslü tavan ve sahne, kulübün her tarafına yerleştirilmiş mor renkli ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Eski avizeler de kalmıştı ve parlak bir kontrast turuncu renkte parlıyorlardı. Kulübün geniş açık zeminine dağılmış pelüş deri sandalyelerle çevrili şık masalar vardı ve kadife kanepeler duvarlar boyunca ve sessiz köşelerdeki alçak masaların etrafına yerleştirilmişti. Geniş bar eski balkonun altına sıkışmıştı ve sol duvarın tamamını kaplıyordu. Küçük balkon katında ise ilave oturma yerleri ve VIP alanları bulunuyordu.

Salon kalabalıktı ve katılan hemen herkesi Akademi öğrencisi olarak tanıdım. Ayrıca garsonlardan birkaçını ve şu anda sahneyi yöneten cover grubunun iki üyesini de Southside Lisesi'nin mevcut veya eski katılımcıları olarak tanıdım.

Mari elimi sıkıca tuttu ve beni bara doğru sürükledi. "Şehir hakkında ne dersiniz deyin," diye bağırdı müziğin üzerine, "ama Şehir sınırları içinde içki içme yaşının on sekiz olması oldukça harika bir şey."

Sınıf arkadaşlarımla parti yapmaya zorlanırken gevşek içki yasalarından yararlanmayı tamamen planlamış olmama rağmen ona "Bizi kayıtsız bırakıyor" diye bağırdım.

Bara vardık ve Mari'nin bizim tarafımızda çalışan kızın çok ilgili gözlerine sahip olması tam on beş saniye sürdü. Mari için hemen elinde meyveli bir şeyler vardı ve kısa bir süre sonra Dom'un favorisi olduğu için sipariş ettiğim cin toniği bana uzattı.

Dönüp bara yaslandım, odayı inceledim ve anında Varisler'in yerini buldum çünkü en iyi VIP kabini kolayca belirlenmişti.

Balkondan biraz daha alçakta ve sahnenin hemen solundaki duvardan çıkıntı yapan eski bir özel seyir locasıydı. Geniş, pelüş bir koltuk ve bir başka geniş sandalye, içki şişeleriyle dolu alçak bir masayı çevreliyordu.

Üç markam masanın etrafında oturmuşlardı -Zach ve Noah loveseat'te, Bennett ise tek başına oturduğu tahtta- kristal bardaklardan cılgınca içiyor ve aşağıdaki şenlikleri sadece hafif bir ilgiyle izliyorlardı. Hepsi de ustalıkla dikilmiş özel takım elbiseler giyiyordu ve görünüşe göre bu gece gevşemeye karar vermişlerdi çünkü hiçbiri kravat takmıyor, bunun yerine birkaç gömlek düğmesini açık bırakıyorlardı.

"Ah, siktir et burayı. *Her şeyin* canı cehenneme," diye mırıldanan bir ses dikkatimi eski en iyi arkadaşlarımdan uzaklaştırdı.

Hannah Langford barın köşesindeki yüksek bir taburede oturuyordu, payetli pantolon takımı tertemiz görünürken geri kalanı... çok sarhoş görünüyordu. Koyu kıvılcı saçları muhtemelen bir zamanlar çok şık bir atkuyruğu olan saçlarından ayrılmıştı ve bu gecenin bir noktasında rimelini bulaştırmıştı bile. Kafasını karıştırıyormuş gibi gözlerini kısarak içkisine baktı.

"Hey, Langford," dedim, sırf merakımdan ona doğru süzülerek. "Bu içki banyosu da neyin nesi?"

Başını kaldırıp kim olduğumu çalışır gibi gözlerini kısarak baktı ve sonra güldü. "Mükemmel! Tam da şu anda ihtiyacım olan kişi." Beni yaklaştırdı. "Lanet olası ailem, flört hayatımda bir *rota düzeltmesine* ihtiyacım olduğunu düşünüyor." Ellerini havaya kaldırıp tırnak işareti yaptı ama taburesi sallanmaya başlayınca vazgeçti.

yalpalamak. "Sanki taş devrindeymişiz gibi benim için bir evlilik sözleşmesi yapmak istiyorlar. Ve lanet *Chad* de onların listesinde."

"Tanrım," diye haykırdım, gerçekten dehşete düşmüştüm.

"Biliyorum! Anlayacağını biliyordum." İçini çekti, kederliydi ve ben onu suçlamıyordum. Hannah arkadaşım değildi ama beni yalnız bırakmış, arkadaşlarının bana yaptığı şeylere hiç karışmamıştı, yani benim gözümde iyi sayılırdı.

En azından Chad'e maruz kalmayı hak etmiyordu.

Komplocu bir tavırla fısıldamak için eğildim, "Onu senin için öldürmemi ister misin?"

Kız . "Bunu yapabilir misin?"

Mari bizi duymuş olmalı, çünkü konuşmaya o da katıldı. "Hayır, *Tanrı aşkına*, şaka yapıyor Langford. Kendine gel!"

" miyim?" Masumca sordum.

Hannah hıçkırdı, hâlâ suratı asıktı ve titrek bir parmağıyla beni işaret etti. "Hey, Miller. Bu gece dikkatli olmalısın. Kızlar komplo kuruyor. Arkanı kolla."

Tam olarak bir keşif sayılmazdı ama çabalarını takdir ettim. "Teşekkürler Langford. Sen, uh... sakın ol, tamam mı?"

Başını sallayarak bizi uzaklaştırdı. Mari ve ben barda ilerleyerek grubu izlemek için yerleştik. Tam zamanında gelmiştik, çünkü tanıdık bir yüz konuk performans için sahneye çıkmıştı.

Mari'nin nefesi kesildi.

"Bu mu...?" Sırıttım.

"Evet."

Panic at the Disco'nun "Dancing's Not a Crime" şarkısının açılış notaları çaldı ve Max mikrofona şarkı sözlerini söylemeye başladı, sesi pürüzsüz ve aralığı Brendon Urie'ninkine rakipti.

"Onu bu gruba ben soktum!" Mari'ye bağırdım. "İlk albümümü bir yaşındayken almıştım!"

Max'e ağzı açık baktı, muhtemelen bir an için penis konusundaki duruşunu yeniden düşündü ve odaya bir bakış bana yalnız olmadığını söyledi.

Max basit bir siyah tişört ve dar bir siyah kot pantolon giymişti, görünüşe göre bu gece yemek servisi personeliydi, ama yine de görünüyor ve şarkı söylüyordu

Bir rock yıldızı gibi. Kızlar ve erkekler şarkı söyleyip dans ederken onu hayranlıkla izliyordu ve ben de bu gece okula birlikte gittiğim pisliklerden birinin deliğine sikini sokarsa onu etmekle tehdit etmeyi aklıma not etmiştim.

"O çok iyi!" Mari ritimle sallanarak bağırdı.

Ona katılmaya karar verdim ve bir an için... harika bir zaman geçirdim. Gözlerimi kapattım ve Max'in en sevdiğim şarkılardan birini söylerkenki muhteşem sesine odaklandım, hareket ederken müziği hissettim. Bir an için sadece Max, ben ve şarkı vardı; görev yok, işaret yok, aileler yok, hayatımı zorlaştıran zengin sikler yok.

Ve sanki bu son düşünce onları çağırmış gibiydi.

Max'in şarkısı biterken gözlerimi açtığımda Noah ve Zach'i birkaç adım ötedeki barda buldum, ikisi de az önce bana baktıklarını saklamıyorlardı. VIP kabinlerine hızlı bir bakış attığımda Kral Bennett'in tahtında oturduğunu ve bizi izlediğini gördüm.

Mari dans etmek için kalabalığın arasına karışmıştı, yani tek başımaydım.

Zach, Noah'yı dürterek, "Gördün mü dostum, sana Güney Yakası'nda nasıl *dans edileceğini* öğrettiklerini söylemiştim," dedi. "Prenses bizim rafine üst düzey hanımlara bu işin nasıl yapıldığını gösterecek."

"Öyle bir şey yapmayacak," diye karşılık verdim, bara yaslanmaya ve gözlerimi gruptan ayırmamaya geri döndüm. "Kulenize geri dönün. Burada avam arasında olmak ikiniz için de boğucu olmalı."

Noah, barmen tarafından kendisine uzatılan üst raf votka şişesinin tamamını alarak, "Hadi ama Joanna," diye söylendi. "Bize iyi davran. Hepimiz eğlenmek için buradayız."

Sen diyorsun, Noah.

İkisine de etkilenmemiş bir bakış attım ve ikiz gülümsemelerinin yavaşça kaybolmasını, yerini büzülmüş dudaklara ve bir şeyi hedef alan kısık gözlere bırakmasını izledim.

"Hey, Jojo," diye fısıldadı Max kulağıma, kollarını bana dolamıştı. "Şarkımı beğendin mi? Sanırım şu anda orijinalinden daha iyiyim."

Ona sırtlamak için döndüm. "Her zamanki gibi mükemmellik, Maxy."

"Arkadaşınız kim, Prenses?" Zach araya girdi, birden çok ciddileşmişti.

Ben hayal kırıklığı içinde iç çekerken Max kıkırdadı ve son sinirime dokunduklarını söyleyen bir bakışla ikisine tekrar baktı.

"Bu adamlar seni rahatsız mı ediyor, Joanna?" Max yüksek sesle sordu, sonra ikisine de bakarken şakağıma tatlı bir öpücük kondurdu.

Noah yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Kimse onu rahatsız etmiyor. Ben Noah *Hargraves*. Tanıştığımıza memnun oldum."

Max, sağ olsun, bu esnekliği görmezden geldi ve kim olduklarına dair hiçbir fikri yokmuş gibi davranmaya devam etti. "Harika, kardeşim. Kuzenimle aynı okula mı gidiyorsunuz?"

Zach hâlâ Max'in omuzlarımda asılı duran kaslı koluna kesip atmak istercesine baksa da, bu onların sinirlerini biraz olsun yatıştırdı.

"Kuzenlere benzemiyorsun."

Harika, Bennett yükseklerden inmişti. Zach'in belirdi, düşünceli enerjisini de yanında getirmişti ve şüpheli bakışları Max'e yönelmişti.

Max sadece güldü, yedi yıl boyunca bir Varis'le birlikte yaşadığı için uzun zaman önce Varisler'in gücüne karşı duyarsızlaşmıştı. "O benim annemin yeğeni. Babama çekmişim."

Çocuklara ters ters bakarak, "Bu onları ilgilendirmez," diye hatırlattım.

"Doğru, doğru," diye cevap verdi Max, onlara sırtını dönerken Şehir'deki en güçlü üç kişiyi bir anda gözden çıkarmıştı. Kulağıma fısıldadı, "Şimdi tam zamanı-Spencer VIP kabininden ayrıldı. Ferrero'nun çantasıyla geldiğini gördüm, bu yüzden sen onların dikkatini dağıtırken ben de kabini süpürmeye gidiyorum. Dans pistine çık, bebeğim."

Sonra beni bekleyen birinin kollarına itmeden önce omzumun üzerinden bir şeye sırttı. "Molada mısın, Jennings?"

İçsel inilti. *Max, ne oluyor lan?*

Kafamı kaldırdığımda, Dom'un spor salonundan tanıdığım ve belki bir kez takılmış olabileceğim çekici ve hoş bir adam olan Matt Jennings'in bana fırtınadaki güneş ışığıymışım gibi baktığını gördüm. "Merhaba Joanna. Dans etmek ister misin?"

"Elbette, Matt," diye cevap verdim. Max'in bu gecenin catering ekibiyle içeriden bir bağlantısı olduğunu biliyordum ama o bağlantının *Jennings* olduğunu bana söylememişti. "Birkaç şarki ayarlayabilirim."

Bana gülümsedi. "Harika! Zaten mutfağa dönmeden önce sadece on dakikam ."

Beni kulübün ortasına doğru götürdü ve ter içinde kıvranan bedenlerin arasından geçerken elimi sıkıca tuttu. Herkesin ortasında açık bir alana ulağtık ve Matt beni vücuduna çekerek grubun Billie Eilish arkısı cover'ının boğucu ritmiyle dans etmeye bağladı.

Sırtım onun önüne dönüktü, bu da bana odayı tam ve engelsiz bir şekilde görme imknı veriyordu. Max beni Jennings'e bıraktığı anda ortadan kaybolmuştu ve onu tanıdığım kadarıyla çoktan VIP kabinine girip çıkmıştı ve kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Mirasçılar hâlâ bardaydı, dünyanın en küçük elbiselerini giymiş kızlardan oluşan bir kalabalık etraflarını sarmış, dikkatlerini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı ama bakışlarının bize doğru kaymaya devam ettiği gözümden kaçmadı. Siyah catering Matt ve küçük siyah tulumumla ışıltılı bir zenginlik denizinde sürüklenen ben, st tabakadan çocukların nadiren sahip olduğu ritim ve utanmazlığa sahip iki Güney Yakası çocuğu, kesinlikle iyi bir çift oluşturuyorduk.

Yüzümü ona döndüm, gece için eski en iyi arkadaşlarımla işim bitmişti ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkürler Matt. Bu çok güzel."

"Spor salonunda seni zlyoruz, biliyorsun," diye cevap verdi, gözlerimin içine özlemle bakarak. "*Ben* de seni özledim."

"Tatil için geri döneceğimi biliyorsun," dedim, hafif ve arkadaşça tutmaya çalışarak. Jennings çok hoş ve kesinlikle sevimliydi ama ben tek seferlik bir kızdım.

"Umuyordum ki-"

"*İşine* geri dönmeyi umuyordun," diye gürledi arkasından tanıdık bir ses ve gerildim. "Defol git, ben giriyorum."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"E Affedersiniz?" Jennings haykırdı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun _."

Zach yanımızdaki ışığa doğru adım attı ve Matt'in gözleri komik bir şekilde büyüdü.

"Oh, kahretsin, sen...?"

"Zach Ferrero. Şimdi siktir git."

Matt'in bana olan aşkı bile her vatandaşın içine işlemiş olan Dört Aile korkusuyla boy ölçüşemezdi ve arkasına bile bakmadan kaçıp gitti.

Zach'e döndüm. "Bu gereksizdi, seni pislik."

Zach beni kalçalarımдан tutup sert vücuduna çekmeden önce bana seksi sırtışını fırlattı. Hâlâ koyu gri takım elbise ceketini giyyordu ve gömleğinin düğmeleri, dövme, sıkı göğsünün üst kısmı görünecek kadar açıktı. Siyah saçları ustaca dağılmıştı ve kara gözleri muziplikle parlıyordu.

"Yardımcıyla takılmayı bırak, Prenses. Artık bir Holywell öğrencisi olarak tüm bunların üzerine çıkmanız gerekiyor."

Birbirimize sürtünmeye başladığımızda beni kendine çekmesine izin verdim, kalçaları ritme göre ustalıkla hareket ediyordu. İri ellerini kollarımda gezdirip sonra boynuna doladığında ona karşı koymadım bile. Ne de olsa dikkati ne kadar uzun süre dağılırsa o kadar iyiydi.

Hepsi .

Seni yalancı yalancı, Jolie.

"Sen bir hıyarsın," dedim ona, ama sesim alçak ve nefes nefese çıkmıştı.

"Kesinlikle öyleyim," diye mırıldandı, dudakları kulağıma değiyordu. "Ve hâlâ buradasın, ellerimi üzerine koymama izin veriyorsun." Elleri vücudumda daha aşağılara indi, sadece kıkımın üst kısmını okşadı. Elini kırmak zorunda kalmayayım diye dokunmadan durdu.

"Şimdilik," diye cevap verdim, karnımda Matt'le dans ederken kesinlikle olmayan kıpırdanmayı görmezden gelerek.

Uzun, sıcak dakikalar boyunca birbirimize sıkıca bastırarak hareket etmeye devam ettik. Düşük mor ışık, her iki yönde de birkaç metreden daha uzağı görmeme izin vermiyordu, bu yüzden şimdilik dünyam tamamen Zach'ti. Temiz kokuyordu, biraz da narenciye kokuyordu ve ona bu kadar yakın olmanın, onun -eski dostum Ferrero Varisi- tarafından tutulmanın verdiği heyecan baş döndürücüydü.

Sonunda, Max'in mutfağa gidiyormuş gibi kalabalığın arasında rahatça ilerlediğini gördüm ve tekrar gözden kaybolmadan önce bana gizlice bir başparmak işareti yaptı. Rahatlamış bir şekilde içimi çektim, yanlışlıkla kollarımı Zach'in boynuna dolayıp onu kendime çektim ve ondan memnun bir hırıltı çıkardım.

Max'in Zach'in çantasından ihtiyacımız olan şeyleri başarıyla aldığını bildiğim için buna biraz daha katlanabileceğime karar verdim.

Zach'in anahtarlığında tam olarak iki şey taşırdı ve bunları genellikle pantolonunun cebinden ziyade çantasında taşıdığını gözlemlemiştim. İlki Ferrari'sinin anahtarlığıydı. İkincisi ise Euphoria Kulübü'nün gizli bodrum katının kapısını açan eski piriç bir anahtardı. Sadece Andrea'da, korumasında ve birkaç seçkin üst düzey Ferrero infaz memurunda bir kopyası vardı.

Max artık o anahtarın bir kalıbına sahipti, bu da yarına kadar birebir kopyasına sahip olacağım anlamına geliyordu.

Grup Taylor Swift'in "Style" şarkısını yorumlamaya başladığında Zach'in kulağına Annemle babamın davranışlarını onayladığını sanmıyorum," dedim. Bennett ve Noah'ın geri döndüğü, ikisinin de bizi dikkatle izlediği, kaşlarını çatmış suratlarının aşağıdan görülebildiği, tepemizdeki VIP locasını işaret ettim.

En iyi arkadaşlarına hızlı bakış attıktan sonra onlara sırtıttı ve parmağıyla işaret etti. "Kuralları biraz çiğniyorum," fısıldadı sert yanağını benimkine sürterek. "Ama elimde değil. Bu gece çok seksi görünüyorsun. Her zaman en basit şeyleri giyiyorsun ve daha seksi görünmeyi başarıyorsun."

"Hangi kuralı çiğniyorsun?" Kollarının arasında dönüp kıcımlı vücuduna yaslayarak ve bir kolumu boynuna dolayarak sordum. "Güney süprüntüleriyle arkadaşlık etme mi?"

Kıkırdadı, bu gece her zamanki atkuyruğumu tercih ettiğim için tamamen ona açık olan boğazımın sütununda dudaklarını aşağı yukarı gezdiriyordu. Elleri kalçalarındaki sıkı tutuşuna geri dönerken dudak halkasının serin dokunuşunu ve sıcak nefesini tenimde hissettim. "Bunun gibi bir şey" diye mırıldandı.

Bu noktada külotumun ne kadar nemli olduğunu düşünmeyi reddettim. Zach ateşliydi, günah gibi dans edebiliyordu ve bana her zaman birazcık evim gibi geliyordu.

Aileler onu benden çalmadan önce sahip olduğum ev.

Mari'nin kalabalığın içinde, daha hoş burslu öğrencilerden oluşan bir grupta dans ederken gözlerini dikmiş bana baktığını fark ettim. Ona sıkı bir gülümseme attım, o bana "ne yaptığını sanıyorsun sen" bakışıyla karşılık verdi.

"Tüm bu kurallar gerçekten çok kötü," diye devam etti Zach, beni tutarken hâlâ kulağıma mırıldanıyordu. "Yoksa sen sikimin üzerinde kıvranırken bu kalçaların nasıl hareket ettiğini görmeyi çok isterdim."

Bir iniltiyi bastırmak için tüm gücümü kullandım. Benim şapşal arkadaşım Zach büyümüş ve çok ateşli olmuştu ve bu benim beynimi eritmek üzereydi.

"Ama öyle olmayacak," diye dramatik bir iç çekişle devam etti. "Varislerin belli standartları var."

Ve kayıt çizik. *için iyi bir zaman, Jolie.*

Gülümsememi yanağında hissedebileceğini biliyordum. "Evet, anlıyorum. Benim de standartlarım var." Yumuşak, pratik bir hareketle kendimi onun kucağından kurtardım ve dirseğimi kaburgalarına doğru fırlattım.

"Ah, *lanet olsun*," diye homurdandı.

"Bana bir daha asla dokunma, seni egoist bok kafalı."

"Oh, ama, Prenses-"

Ondan uzaklaştım. "Hayır." Zaten buradaki işim bitmişti.

Tuvalete gidecektim ve sonra Mari'yi bulup onu bu sülük istilasına uğramış cehennem çukurundan ayrılma zamanının geldiğine ikna edecektim.

Bayanlar tuvaletini bulduğumda, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir banyo için gerçekten gerekli olandan çok daha süslü olduğunu gördüm. Zengin avcı yeşili halılar, beyaz mermer tezgahların üzerinde duran deniz kabuğu şeklindeki altın lavabolar ve herhangi birimizin bayılma ihtimaline karşı köşede duran gül altından bir şezlong vardı. Süslü aynanın karşısında durduğum yerin arkasındaki kapalı bölmelerden birinde birisi sifonu çekiyordu ve bu bile kulağa zarif geliyordu.

İşimi hallettikten sonra nude dudak boyamı tekrar sürdürdüm ve at kuyruğumu düzelttim, sonra Mari'yi aramak için loş koridora geri döndüm.

Koridorda daha üç adım atmamıştım ki ağır bir şey kafatasıma çarptı ve her şey karardı.

Kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey banyodaki yeşil halının aynısıydı. Sırtüstü yatıyordum, başım çatlayacak gibiydi ve yüzümün damlayan ılık sıvının başımın altındaki ıslak halıda biriktiğini hissedebiliyordum.

Yavaşça, kalan gücümün her zerresini kullanarak kendimi oturur pozisyona çektim. İşte o zaman sağ elimin eski bir radyatörün üst borusuna fark ettim ve gevşek kolumu başımın üzerinde asılı kalmaya zorladım.

Gözlerimi açmak için mücadele ederken Lisa'nın, "Şşşt, uyandı," diye tısladığını duydum.

Lanet olsun. Yaptığım her şey, tüm hazırlıklar ve antrenmanlar ve Lisa Aviano'nun beni alt etmesine izin verdim.

"Annen seni öldürecek." Arayan Harper'dı. "Halısını boyayan şu kana bak."

Sonunda gözlerimi zorla açtım ve kendimi profesyonelce dekore edilmiş ve sanki bir dergideymiş gibi sahnelenmiş bir ofiste buldum. Büyük ahşap bir masa, önünde banyo şezlonguyla uyumlu iki pembe altın sandalye ve duvarları süsleyen renkli sanat eserleri vardı. Sade bir yan sehpanın üzerindeki kristal vazoya taze çiçekler yerleştirilmişti.

Radyatörün yanındaki yan duvara yaslanmıştım ve şimdi Lisa, Harper ve Annie'nin kendini beğenmiş yüzlerine bakıyordum.

Lisa bir adım daha yaklaştı ve benim hizama kadar çömelerek bana baktı. "Eminim oradaki küçük gösterinden çok memnun kalmışsındır. Bahse girerim Zach üzerinde bir tür nüfuzun olduğunu ve onun senin varoş hayatından kurtulup doğrudan zirveye çıkış biletin olacağını düşünüyorsundur."

"Ugh," diye inledim. "Kendine gel, Aviano. Eğer Zach becermek isteseydi, becerirdi. Güvensiz saçmalıklarını benden çıkarman bu gerçeği değiştirmeyecek."

Çılgılık attı ve yüzüme bir tokat indirdi, boştaki elimle çarpmadan önce yakaladım, bağırırken kemikli bileğini olabildiğince sert sıktım. En azından reflekslerim geri gelmeye başlamıştı.

"Bak," dedim, konuştuğum her kelimeyle birlikte kafamda çınlayan acıdan irkilerek. "Şu anda kendimi bok gibi hissediyorum ve bir kolum sakat ama yine de seni döveceğim. Benden uzak dur."

Elini çekti ve sivri topuklarının üzerinde geriye doğru koşmaya başladı. Şimdi beni dikkatle izleyen Harper ve Annie'nin yanında yeniden yerini aldı. Lisa dar beyaz elbisesini düzelterek kendine geldi ve sonra küçük çantasından gümüş bir anahtar çıkardı.

"Bu ofisin anahtarı," dedi ve anahtarı yüksekte tuttu. "Gidiyoruz ve kapıyı kilitliyoruz. Sonra da bu anahtarı en yüksek teklifi verene satmak için partiye geri döneceğiz." Anahtara bakıyormuş gibi yaptı, sanki küçük köşelerini ve çatlaklarını inceliyormuş gibi. "Acaba bir gecekondu amcığı bana ne kadar kazandırır?"

Harika. Bu gece birini öldürmek zorunda kalacaktım.

Başım daha sert çarpıyordu.

Harper mutlu bir şekilde benden birkaç adım ötedeki masaya doğru koştu. Masanın üzerinde duran gümüş rengi şık dizüstü bilgisayar açtı.

ve bilgisayarın kamerası yerdeki yerime bakacak şekilde yerleştirdi.

"Sadece Mirasçılarının bir bağlantıya sahip olmasını sağlayacağımız küçük bir canlı yayın," diye mutlu bir şekilde titredi. "Hepimiz senin sürtük bir pislik olduğunu bilmediğimizden değil, ama bazen sağlam kanıtlara sahip olmak iyidir. Akademi de kamusal ahlaksızlığa pek sıcak bakmıyor. Şansınız varsa, okuldan atılırsınız."

Hiçbir şey söylemedim. Boşta kalan elimi tulumumun cebine attım ve tahmin edilebileceğı gibi telefonumun yerinde gördüm.

"Bunu mu arıyorsun?" Annie telefonumu tutarak bana şarkı söyledi. Sonra beni gerçekten şaşırtan bir güç gösterisiyle telefonu karşı duvara fırlattı ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldu. "Oh, hayır, bu talihsizlik."

Talihsiz bir *durumdu*. Dom, kullandığımız tüm özel yazılımlarla birlikte bana yeni bir tane temin etmek zorunda kalacaktı ve bu da onu huysuzlaştıracaktı.

"Üçünüzün işi bitti mi?" Yüzümdeki kanın bir kısmını silmeye çalışarak homurdandım. "Anladım. Şeytani görevinize başlasanız iyi olur."

"Şaka yapmıyoruz, seni aptal sürtük," diye bağırdı Harper. "Bu anahtarın çok *esnek* ahlaki değerlere sahip birine gitmesini sağlayacağız."

Ağlamamı, yalvarıp yakarmamı istediler. Kırıldığımı görmek istediler ve bunu kameraya çekmek istediler.

Onlara bunu asla vermem.

"Bu grupla bu zor olmayacak," dedim tembel bir omuz silkmeye.

"Ah, hadi gidelim," diye sızlandı Lisa. "Yeni yürümeye başlayan bir çocukla tartışmak gibi."

Kapıyı arkalarından çarpmadan önce birbirlerine fısıldayarak dışarı çıkmalarını izledim. Kilit sesini, hızlıca vermem gereken bazı kararlar olduğu anlamına gelen kilit açma sesi takip etti.

Sırt çantamı isteksizce yurttan bırakmış olsam da ayakkabımın içinde küçük bir bıçak ve saçımda birkaç toka vardı.

Kamera tam bir problemli.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek için yüksek sesle iç çektim ve elimi başımın yan tarafındaki kanlı, şişmiş yaranın üzerinde gezdirdim, aynı hareketle saçımdaki iğneleri çektim. Kelepçeyi dener gibi çekiştirdim, sonra bıkkınlıkla inledim, tuttuğum elime doğru döndüm ve sırtımla kamera arasına girdim.

Biraz daha çekiyormuş gibi yaptım. "ama! Kır, seni aptal şey!"

Bu sırada boştaki elimdeki pimi kilide soktum ve birkaç hızlı hareketle kilidi açtım. Beklemek için yavaşça ayağa kalkarken kelepçeleri oldukları yerde, radyatöre bağlı olarak tuttum.

Başım ağrıyordu ve uzanmam gerekecekti.

Birkaç dakika sonra, anahtarın ofis kapısına sokulma ve kilidin dönme sesleri bana odaklanmak ve acıyı görmezden gelmek için ihtiyacım olan adrenalini verdi.

Kapı açıldı ve Akademi öğrencisi olduğunu hayal meyal anladığım bir adam kapıyı kapatıp arkasından kilitlemeden önce içeri girdi. Daha kısaydı, belki benim boyumdaydı ve Chad gibi kalın ve iriydi. Kısacık kesilmiş kahverengi saçları ve kısa, düzgün bir sakalı vardı. Boncuk gözleri beni hevesle içine çekti.

Onu hemen tanımadığım için, üstlerini etkilemeye çalışan ikinci kademe bir yabancı olmalıydı.

"Vay anasını," dedi bir kahkaha atarak. "Gerçekten şaka yapmıyorlarmış. Güneyli sürtük sonunda ait olduğu yere konuyor. O anahtar için Chad'den fazla teklif verdiğime çok memnunum."

Ona boş boş baktıktan sonra dönüp dizüstü bilgisayarın kamera lensine baktım. Neyse ki masaya uzanabilecek kadar uzun olan ayaklarımı kaldırdım ve ayakkabımı dizüstü bilgisayarın ekranına çarparak kamerayı kırdım ve canlı yayını sonlandırdım.

"Kahretsin, bunu yaptığına çok kızacaklar," dedi salak, bana yaklaşıp bakarken.

"Öyle mi?" Sonunda onu onaylayarak söyledim. "İşlediğin suçların tüm dünyanın görmesi için kaydedilmeyecek olması seni hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Bebeğim, *bizden* biriysen suç diye şey yoktur."

Bu çoğunlukla doğruydı.

"Öyle mi?" Kalorifere zincirlenmiş gibi davranırken ona olabildiğince yaklaşarak söyledim. "Bu iyi haber o zaman, çünkü cesedini buradan çıkarırlarken polisler tarafından rahatsız edilmemeyi tercih ederim."

"Komik," diye söylendi, hâlâ bana doğru ilerliyordu. "Sadece uslu dur, bu senin için iyi bile olabilir."

Elimi kelepçeden çektim ve gözleri büyüdü. "Sanırım bu benim için *çok* iyi olacak." Ve sonra saldırdım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

B Max ofis kapısının kilidini açıp Mari'nin panikle arkasından içeri dalmasıyla eğlencenin çoğunu kaçırmışlardı.

Beni yerde buldular, terapist olacak göt herifin üzerine çıkmıştım ve bilinci yerinde olmayan yüzüne vururken dizlerimle kollarını tutuyordum.

Beyzbol topuyla altından geçerken ayakkabımdan bıçağımı çıkarıp hemen aşil tendonunu keserek biraz hile yapmış mıydım? Belki, ama gerçekten de dalga geçecek havada değildim.

Ölüyormuş gibi çığlık atmıştı, onu yere yatırmıştım ve işte buradaydık.

Yumruğumu burnuna indirdim, o inleyip guruldarken burnunun kırılmasının tatmin edici çıtırtısını hissettim, sonra başımı kaldırdım. "Hey," dedim Max'e, nefes nefese. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum."

"Hey," diye tekrarladı, kollarını kavuşturdu ve bana kuşkulu bir bakış attı. "Şu anda bana söylemek zorunda olduğun şey bu mu? Hey?"

"Ne?"

"Chica, neden... biraz ara vermiyorsun?" dedi Mari nazikçe, yanıma gelip elini uzatarak. "Max bunu bitirebilir."

Ona baktım, endişeli yüzüne kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim kızım. Bana dokunmadı." Kendimi ayağa kaldırmak için elini tuttum.

ama oda dönmeye başlayınca bu plandan vazgeçti.

"Hı-hı," diye bana huysuz bir çocukmuşum gibi mırıldandı. "Şuraya oturalım. Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Mmm, muhtemelen," diye mırıldandım. Kanayan yaradan yuvarlandım ve sırtımı masaya dayayarak yerde rahat bir yer bulmaya koyuldum.

"Öldü mü?" Mari, botuyla adamı dürtmekte olan Max'e fısıldadı.

"Hayır, ama öyle olmayı dileyecek."

Max eğildi ve ayağa kalkmadan önce adamın kafasına iki sert yumruk daha attı, ağır savaş botunu kaldırdı ve adamın sikine sertçe vurdu. Göt herif gözleri yuvalarından fırlamadan önce inledi ve sonunda bayıldı.

"Daha önce gelemediğimiz için üzgünüm," dedi Mari, katliama beni etkileyen bir klinik soğukkanlılıkla bakarken. "Donavan'ın 'Güneyli kızla biraz eğlenme' fırsatını çoktan ortadan kaybolduktan sonra satın aldığına dair fısıltıyı ancak yakalayabildim."

"İçeri daldığında mutfak personelinin yüzündeki ifadeyi görmeliydin, fırtına gibi küfrederek beni teslim etmelerini *istedi*," diye ekledi Max.

Onlara acıyla gülümsedim. "İkinizi de endişelendirdiğim için üzgünüm. Lisa'nın banyodaki ağır kristal potpuri kâsesiyle kafama ışınlandığına eminim. Ne kadar utanç verici."

"Max bana.... bazı şeyler yaşadığını söyledi." Mari durakladı ve bana sert bir bakış fırlattı. "*Kendini savunma* eğitimi."

Omuz silktim. "Bizim mahallede işler zor olabiliyor."

Kırık dizüstü bilgisayarla uğraşan Max dönüp bana baktı. "Hadi seni eve, babama götürelim de temizlen-"

"Ne oldu lan burada?"

Lanet olsun. Bu ses bu akşamki faaliyetlerimi zaten bir kez bölmüştü. Çabucak, yırtılmış, kanlı eklemlerimi tulumumun cebine soktum.

Zach, peşinde Noah ve Bennett olduğu halde ofise hışım ile girdi. Eşiği geçer geçmez hepsi birden durdu, gözlerini dikip

Donavan'ın kanlı et yığınının şaşkınlık ya da Bennett'in durumunda iğrenme dolu bakışlarla baktı.

"Oh, duymadın mı?" Tonlamadan sordum. "Kız arkadaşın benim *varoş amciğimi* bu adama satmış."

"Benim bir kız arkadaşım yok," diye cevap verdi Zach, yerdeki durumu düşünürken dikkati dağılmıştı.

"Biri ona bunu söylese iyi olur," diye mırıldandı Mari.

"Yaralandın mı?" Noah bana doğru birkaç adım attıktan sonra Max onun yoluna çıktı ve bana daha fazla yaklaşmasını engelledi.

"Yaralı mı görünüyorum, Noah?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Evet," diye , şimdi Max'e bakıyordu. "Bekçi köpeğini geri çek de beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol edeyim."

Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiştim. "Hayır, teşekkür ederim." "Joanna-"

"Hayır dedi, dostum," dedi Max tehlikeli bir gülümsemeye. "Geri çekil."

Zach, Donavan'ın vücudunda daireler çizerken ve Bennett her zamanki gibi sıkılmış bir halde telefonunda hızla bir şeyler yazarken, ikisinin testosteron dolu bakışmalarını hafif bir ilgiyle izledim.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Zach Max'e sordu, ses tonunda *biraz* saygı vardı. "Oldukça acımasızca."

Max, Zach'e omuz silkerek bakmadan önce Noah'ya son bir kez daha boktan bir gülümseme verdi. "Güney Yakası'nda cinsel avcılara böyle davranırsınız. Buraya iyi bir iş çıkardığı için ona beşlik çakmaya ve kucaklaşmaya mı geliyordunuz?"

Bennett telefonundan kaldırdı ve sinirli bir tavır takındı. "Dört Aile için doğrudan bir sorun olmadığı sürece alt kademelerin ne yaptığını denetlemek bizim işimiz değil. Ama şimdi hepiniz ortalığı karıştırdığınıza göre, bununla ilgilenmek zorundayız. Bu bir Akademi etkinliği, yani bir Aile etkinliği."

"Tanrım, bu karışıklık için özür dileriz, Majesteleri," diye homurdandım. "Ferrero'yla görüşün - dans pistindeki küçük gösterisi kız arkadaşının duygularını incitti ve tüm neden oldu."

Zach alay etti, o ve Noah Bennett'in yanına dönmüşlerdi ve şimdi üçü de bize burunlarını dikmiş bakıyorlardı.

"Lisa bile seninle dans etmemin bir anlamı olduğunu düşünecek kadar aptal değil."

Bir an için başımdaki ağrının beni başka bir şey hissetmekten alıkoymasına sevindim çünkü bu doğrudan bir vuruşa tehlikeli derecede yakındı.

"Belki de Holywell'de kalma konusundaki tutumunuzu yeniden gözden geçirmenizin zamanı gelmiştir," diye ekledi Bennett. "Varlığınız gereğinden fazla soruna yol açıyor ve biz de sizin arkanızdan temizlik yapmaya devam etmeyeceğiz."

Yerde yanımda oturan Mari elimi sıktı ama sessiz kaldı. Anlamıştım.

Ancak Max aynı kendini koruma duygusuna sahip değildi. "Bir dahaki sefere kuzenime hakaret etmek için ağzını açacak olanınız yerdeki bok çuvalıyla aynı muameleyi görecek." "Max!" Mari tısladı.

"¡Cállate la boca!"

İnledim ve ayağa kalkmak için zorlu bir süreç başlattım. Başka bir kavga için havamda değildim ama herhangi birinin Max'in teline dokunmasına izin veririm lanetlenirdim.

Zach yüzünde vahşi bir gülümsemeye öne doğru adım atmıştı ama Bennett bir kolunu uzatarak onun ilerlemesini durdurdu. "Dışarı. Hepiniz dışarı." Mari'ye baktı, muhtemelen aramızda ondan emir alabilecek tek kişi o olduğu için. "Tıbbi yardım almasını sağlayın. Gerekirse masrafları karşılayın, biz de size geri ödeme yapılmasını sağlayalım."

Mari başını salladı, ayağa fırladı ve beni sabitlemek için hareket etti.

"Senin sadakana ihtiyacım yok," diye tısladım Bennett'e. Çünkü artık berbat bir ruh hali içindeydim.

Max koşarak diğer tarafımı tuttu ve üçümüz kapıya doğru ilerledik. Eşikte arkamızdan odaya son bir kez baktım. Bennett ve Zach şimdi kafa kafaya vermiş, fısıldaşarak ortalığı gözden geçiriyorlardı ama Noah bizim izlemek için dönmüştü.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve karanlık çerçevelerinin ardında gizlenen şey hayal kırıklığıydı. Başımı salladım ve o benim de ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı görmeden önce arkamı döndüm.

Sonraki hafta boyunca evde iyileştim. Tüm sınıf çalışmalarımı hızlandırdım ve profesörlerim (Teknik Beceriler asistanım Noah Hargraves dahil) ve koçum Janet, ailemin evinde merdivenlerden düşerken geçirdiğim beyin sarsıntısını tedavi etmem gerektiği için bana anlayış gösterdiler.

Dom, beni ikinci kez iyileştirmesi için, bir parça dalgakıranın üzerinde hayatına girdiğim gece yaralarım ile ilgilenen doktoru - arkadaşım ve Gölge dostum- görevlendirdi. Kafatasım bir kez daha kırıldığı için pek mutlu değildim ama boş zamanın tadını çıkarmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, etrafta yatmaktan ve Laura'nın üzerime titremesinden başka bir şey yapmıyordum.

Mari hafta ortasında Max'in telefonunu arayarak Akademi'de hem benim hem de Donovan'ın yokluğuyla ilgili söylentilerin dolaştığını haber verdi. Herkes o gece The Revelry'de ne yapmak için para ödediğini kesinlikle duymuştu, ancak bir "araba kazasında" yaralandıktan sonra şu anda hastanede yattığı için, "Southside'in ateşli kuzeninin" günü kurtarmak için ata bindiği teorisi yaygındı. Mari bu hikayeyi destekledi, ancak tüm olay hakkında içeriden bilgi sahibi olan kişi olarak güneşin altında geçirdiği anın tadını tam olarak çıkaramıyordu.

Max'in telefonunun hoparlöründen "*Joder*, insanlar benimle *konuşmayı* bırakmayacak," diye bağırdı. "Dinlenen sürtük suratınla onları korkutup kaçırman için buraya dönmen gerek."

"Pazartesi günü derse yetişirim," diye cevap verdim, şu anda kanepede eski bir tiğ işi battaniyenin altına kıvrılmış, Laura'nın az önce bana uzattığı smoothie'yi yudumluyordum. "Biri kafatasıma bıçak saplıyormuş gibi hissetmeyi daha yeni bıraktım."

"Peki," diye homurdandı ve o konuşurken topuklarının Holywell Hall koridorunda çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordum. "En azından yeni telefonunu bir an al. Sana ulaşmak için Max'le konuşmayı sevmediğimden değil."

"Ben de sana bebeğim," diye mırıldandı Max telefonda. "Max," diye şakacı bir şekilde azarladı.

"Uslu dur, aşkım."

"Ciddiyim," dedim, Cheshire kedisi sırtışıyla sehpanın üzerinde oturduğu yere çıplak ayağımla tekme atarak. "Beş saniye boyunca pantolonunun içinde tut."

Mari'yle vedalaştık ve sonra Max kanepeye yerleşti, başımı nazikçe kucağına çekti, böylece aziz bir kardeş gibi ağrıyan şakaklarımı ovabildi.

"Ee," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra kayıtsızca. "Eskiden en iyi arkadaş olduğun o üç sik kafalının sana nasıl kafayı taktığını mı konuşacağız?"

"Ne?" çalıştım ama beni tuttu. "Sen aklını kaçırmışsın. Bana söyledikleri şeyleri duydun."

"Dedim ve onların tam bir pislik olmadığını söylemedim," diye cevap verdi. "Ama Ferrero o gece başka kimseyle dans etmedi. Hargraves sana dokunduğum için beni dövmek istedi. Spencer sürekli seni izliyor. *Hepsi* sana öyle bakıyor. Bu çok yoğun."

Şey, evet. Yoğun hoşlanmama. Yoğun kızgınlık. Yoğun *küçümseme*. "Kafayı bulmuşsun."

Kıkırdadı. "Senin o okuldan gitmeni istemediklerini söylemiyorum. Sen vahşi bir kartsın. Düzeni bozuyorsun, onların dengesini bozuyorsun. Ama aynı zamanda on bir yıl boyunca en iyi arkadaş oldukları kızsın. Muhtemelen senin kadar onların da aklını karıştırıyorsun ama nedenini bilmiyorlar."

Bir nefes verdim. "Artık eskisi gibi değilim, Max. Eskiden mutluydum. Tatlı. *Saf*. Hiçbir şeyden şüphelenmelerine imkan yok."

"Biliyorum. Ama muhtemelen içlerinde seninle içgüdüsel bir bağ kuran bir şeyler vardır." Parmağıyla alnıma hafifçe vurdu. "Ve çok iyi bir görüntü sergilemelerine rağmen, muhtemelen canlı yayının bağlantısını açtıktan sonra o ofise koşular. Eğer gerçekten umurlarında olmasaydı, hiç zahmet etmezlerdi."

Bu doğrudu ve beni rahatsız ediyordu. Onlardan düpedüz nefret edebilseydim hayatım çok kolay olurdu - eğer hiçbirinde düzgün bir şey kalmamışsa. Tanıdığım çocuklara dair hiçbir şey kalmadıysa. Pisliktiler ve onlara güvenmiyordum ama bunca haftadan sonra hâlâ onlardan gerçekten *nefret* edecek gücü kendimde bulamıyordum.

"Bu onlara yumuşak davranacağım anlamına gelmiyor," dedim sessizce. "Hepsini alacağım."

"Öylesin," diye yanıtladı kararlı bir şekilde. "Ve o piçlerin kraliçelerine boyun eğişlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Pazartesi sabahı kahvaltayı atlayıp kampüse tarih dersime yetişmek için tam zamanında varmayı düşünmüştüm ama herkesten saklanmayacağıma karar verdim

The Revelry'de olanlardan sonra.

Trenden yeni inmiştim ve kulaklıklarımı takmıştım, Coheed & Cambria'nın "A Favor House Atlantic" şarkısı kampüste beni çalışıyordu, yemekhaneye girdim ve bakışları görmezden gelerek kahve almaya koyuldum.

Bugün hava soğuktu, bu yüzden evden çıkmadan önce kalın, yumuşak beyaz bir kazak giymiş, koyu renk kot pantolon ve kalın siyah botlarla eşleştirmiştim. Kasım ayı üzerime çökmüştü, havadaki soğuk bana neredeyse iki aydır Akademi'de olduğumu ve şu anda Aileler'e karşı oluşturmaya çalıştığım davanın sadece küçük bir parçasına ve ailemin cinayetleriyle ilgili çözmeye çalıştığım bulmacanın sıfır noktasına sahip olduğumu hatırlatıyordu. Zach'in anahtarının kopyası sırt çantamda bir delik açıyordu ama Andrea Ferrero'nun en özel işine burnumu sokmadan önce birkaç gün daha beklemem gerekiyordu.

Bu düşünceler bakışlarımı Zach'in her zamanki gibi Bennett ve Noah ile birlikte oturduğu salonun ön tarafına yönlendirdi, üçü de takım elbiseleri içinde şık görünüyorlardı. Noah'ın dikkati Annie ve onunla flört eden bir başka asistanı tarafından meşgul edilirken

Zach ve Bennett masanın dibinden soğuk gözlerini bana dikmişlerdi.

Onlara sırtımı dönmeden önce iki saniye boyunca bakışlarını üzerimde tuttum. Muhtemelen okula döndüğüm için hayal kırıklığına uğramışlardı ama buna şaşırmayacak kadar da zekiydiler.

Mari her zamanki yerimizde, salonun arka tarafına yakın sessiz bir masada beni bekliyordu. Kahvesini yudumlarken, keskin kahverengi gözleri odayı tararken, "Her şey hakkındaki dedikodular azalmaya başladı," dedi. "Ve son derece yaralanmamış görünüyorsun, bu yüzden umarım hepsi söylentilerin abartılı olduğuna karar verir."

Başımı salladım. Morlukları temizlemek için elime buz koymak zorunda kalmıştım ve bu sabah parmak eklemlerimi kapatıcıyla boyayarak oradaki kesik ve yaralardan geriye kalanları gizlemeye çalışmıştım. Koyu renk saçlarım kafamdaki dikişleri gizliyordu. "Bu konuda endişelenmiyorum," dedim ona. "Bundan önce de hedeftim, bundan sonra da hedef olacağım. Hiçbir şey değişmedi."

Bana gergin bir bakış attı. "Donavan'ı hastaneye yatıranın sen olduğunu saklamak istediğine emin misin? Belki Chad, Harper ve diğerleri bunu bilirlerse seninle uğraşmaya daha az meyilli olurlar."

. Hakkımda başka şeyler de benimle uğraşmaya daha az meyilli olurlardı.

Bunun yerine, "İnanır mısınız, gerçekten de çekmemeyi planlamıştım," dedim. "Güney Yakası bursiyeri kıza eziyet etmekten daha eğlenceli başka bir şey olduğunda radara yakalanmadan geri döneceğim."

"Hı-hı," diye cevap verdi, haklı olarak kuşkuluydu.

Kahvaltımızı bitirdik ve Tarih bölümüne doğru yola çıktık, Mari'nin telefonu çaldığında Holywell Hall'un üçüncü katına doğru yavaşça ilerliyorduk.

Yüzü aydınlandı, sonra özür dileyerek bana baktı.

"Al," diye onu cesaretlendirdim. "Sınıfta görüşürüz."

Telefonunu çoktan çıkarmıştı ve zaten mükemmel olan saçlarını kabartırken yüzüne doğru tutuyordu. "Teşekkürler, kızım. Uzun sürmez."

Onu hanımıyla sohbet etmesi için geride bırakarak küçük konferans salonuna girdim ve her zamanki gibi arka taraftaki koltuklarımıza doğru ilerledim.

Oda. Dom'a yazdığım mesajı henüz bitirmiştim ve dünya tarihindeki ataerkillikler üzerine yazdığım makaleyi okuyordum ki kısa ve kırılgan huzurum bölündü.

"Buraya geri döndüğüne inanamıyorum," dedi ufak tefek sarışın bir kız alaycı bir ifadeyle. Masamın önünde durmuş, yanında iki arkadaşıyla birlikte bana burun kıvrarak bakıyordu. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama mükemmel sarı bukleleri, fırfırlı krem rengi bluzunun üzerine giydiği kısa bordo eteği ve yüksek çoraplarla eşleştirilmiş platform topuklu ayakkabılarıyla Holywell'deki diğer tüm sürtüklere benziyordu ve hepsini bir tutmak zordu. "Sanırım hâlâ dersini almamışsın." diye alay ederek devam etti.

Sinirli bir nefes üfledim. Bunun için havamda değildim. "Sanırım değil," dedim omuz silkerek ve kompozisyonuma geri döndüm.

"Anlaşıldı. Güney yakası sürtükleri beyinleriyle tanınmaz-"

"Agatha," diye bağırdı soğuk bir ses.

Mari kızın kişisel alanına doğru yürüdü ve mükemmel lavanta manikürünü kızın suratına yapıştırdı. "Sana buradan gitmeni öneririm. Annenin tasarım şirketinin, ailemin otellerinin her biriyle yaptığı sözleşmeyi sırf sen çene çalıyorsun diye kaybetmesini istemezsin, değil mi?"

Agatha'nın rengi soldu ve herkes Mari'nin kampüsteki tek arkadaşım olduğunu bilirken ve bu tamamen öngörülebilir bir şeyken neden hep bana aptal denildiğini gerçekten anlayamadım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi kaç bakalım," dedi Mari koltuğa çökmeden önce tatlı tatlı.

Grubun uzaklaşmasını izledim. "Hiç eskimiyor," diye mırıldandım Mari'ye, sırtarak.

Lisa içeri girip Hannah Langford da onun yanında yürüyünce sırtışı kayboldu. Lisa ön sıradaki birkaç kızla sohbet etmek için durdu ve ben de önümüzdeki altmış saniyeyi onu sakatlamanın yaratıcı yollarını hayal ederek geçirmeye karar verdim.

Ders başlamak üzereyken Zach nihayet geldi. Dane ve diğer birkaç Birinci Kademe asistanı da onunla birlikteydi. Lisa neşelendi, onun geçişini izlerken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Merhaba Zach," diye mırıldandı.

Odanın diğer tarafındaki her zamanki uğrak yerine doğru ilerlerken telefonundan başını kaldırmadı.

"Zach... Zach!"

bile sallamadı.

Lisa arkasını birkaç sıra gerideki koltuğuna doğru yürürken yanakları kızardı Oturmak için dönmeden önce gözleri bana takıldı ve bana çok soğuk bir bakış attı.

Bakışlarına karşılık verdim, yüzüm bomboştu, ta ki o dönüp hışımla yerine oturana kadar.

Mari fısıldamak için eğildi, "Lisa'nın seni bayıltmakla ve *diz çökmeyi* reddettiğin için ceza olarak uzlaşmacı bir pozisyona sokmakla övünmekten zevk aldığını duydum, aslında numarasının Zach veya diğer Varislerden daha fazla ilgi görmemesine gerçekten çok kızmış."

"Belki o zaman geri çekilir," diye düşündüm, kıkırdarak. "Benimle sevişmenin Zach'in pantolonuna doğrudan bir bilet olmadığını anladığına göre."

"Pek olası değil," diye mırıldandı Mari.

Anlaşıldığı kadarıyla Zach'in görmezden geldiği tek kişi Lisa değildi. Ders sırasında ya da dağıldıktan sonra koridora çıktığımızda bir kez bile bana bakmadı. Bu pek alışılmadık bir durum değildi, ama genellikle fırsatını bulduğunda beni kışkırtma fırsatını kaçırmazdı.

Mari ve ben sınıftan henüz çıkmamıştık ki Lisa belirdi ve bana doğru sıırttı.

"Başın nasıl, varoş kızı?" diye sordu, sesi koridorda ilerleyen öğrencilerin cılız konuşmaları arasında duyulabilecek kadar yüksekti.

"İyileşti," diye basitçe cevap verdim. "İlginiz için teşekkürler."

"Şanslıydın, kaltak," diye tısladı, öfkeyle. "Bir dahaki sefere seni kurtarmak için etrafta çöp aile üyelerin olmayacak. Bir dahaki sefere, senin işini *bitireceğimizden* emin olacağız."

"Tanrım, tam bir *psikopatsın*," diye bağırdı Mari ona. "Ferrero'nun ilgisini çekmek için bu kadar çaresiz olman çok acınası. Uyan artık, onun umurunda bile değil."

"Kimse sana fikrini sormadı," diye tersledi Lisa onu. "Hatırlat bana: ailen seni iğrenç bir lezbiyen olduğun için evlatlıktan reddetti mi?"

Lisa bugün uyandı ve şiddeti seçti, değil mi?

Bir de baktım ki yumruğum doğruca onun kalkık minik burnuna inmiş.

"Orospu çocuğu," diye tısladım, elimi geri çektim ve salladım. Görünüşe göre Donovan'ın vurduğum için hâlâ *biraz* ağrıyordu.

Lisa bir ölüm perisi gibi çığlık attı, elleri yüzüne doğru uçtu ve parmaklarının arasından kan sızmaya başladı.

"Gitme zamanı," diye fısıldadı Mari aceleyle, beni koridora doğru sürükleyerek Lisa'nın etrafını saran kargaşanın dışına çıkardı. Emrindeki birkaç kişi endişelenmiş gibi yapmak için yanına koştu.

Mari beni köşeden merdiven boşluğuna çekmeden önce gördüğüm son şey, Zach'in koridorun karşısından olayları izleyen karanlık bakışlarıydı.

Mari bana Akademi'nin ön kapısının karşısındaki şık bir kafede öğle yemeği ismarladı ve "sakinleşmem" için bitki çayı içirdi. Ona gayet sakin olduğumu söyledim ama bir dahaki sefere biri beni sırt çantamda taşıdığım bıçağı kullanabileceğimden endişe etmesinin mantıklı olduğunu düşündüm.

Yüksek sesle tam da bu uyarıyı yaptıktan sonra beni Tech Skills'e bıraktı ve ben de ona en masum bakışımı attıktan sonra bana oflayıp pufplayarak, kalçalarını sallayarak ve topuklarını şaklatarak gözden kayboldu.

Yerime gitmek için sırasının önünden geçerken Annie bana ters ters baktı. Hannah ve Nick Ruiz de bana dikkatle baktılar.

"Bak, Mari bıçağım olduğu konusunda şaka yapıyordu, eğer duyduysan," dedim oturup bilgisayarıma giriş yapmaya hazırlanırken.

Hannah bana şüpheli bir kaş kaldırdı, ben de ona göz kırptım.

Noah geldi ve çantasını yere bırakmadan önce bana yönelttiği sert bakışını kaçırmadım, her zamanki sıcak, cesaret verici gülümsemesini takındı ve bizi bilgisayarlarımızda bugünün modülüne giriş yapmamız için yönlendirdi.

Ders boyunca çalıştım, odanın içinde dolaşıp soruları yanıtlarken Noah'ı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Doksan dakikalık uzun ders bittiğinde aceleyle sırt çantamı hazırladım ve ödevime başlamadan önce biraz denize girmeye karar verdim.

"Bayan Miller, gitmeden önce sizinle konuşmam gerekiyor."

Kafamı kaldırdığımda Noah'nın masasının önüne yaslanmış olduğunu gördüm; uzun kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlüklerinin arkasından sanki onunla tartışmam için bana meydan okurcasına bakıyordu.

Noah'nın dikkatinin kendisinden başka birinin üzerinde olmasına sinirlenen Annie, odadan çıkmadan önce bana nefret dolu son bir bakış atmak için döndü.

Sinirli bir şekilde odanın önüne doğru yürüdüm ve Noah'nın karşısında yerimi aldım, kıcımlı ön sıradaki masaya dayadım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onun "ciddi bir işim var" duruşunu taklit ettim.

Hislerimi anlayınca rahatladı ve ellerini masanın kenarına getirerek sinir bozucu bir şekilde dik duran poposunun iki yanını kavradı. Bugün takım elbise ceketini çıkarmış, onun yerine beyaz gömleği ve pembe kravatının üzerine pantolonuyla uyumlu lacivert bir yelek giymişti. Sarı saçları, son bir saat içinde elini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi biraz dağınıktı ama bu, şu anda sallanmakta olan ateşli profesör havasından hiçbir şey götürmüyordu.

"Nasılsın?" diye sordu. "Sonbahar partisinde olanlardan sonra tamamen iyileştin mi?"

"Yeni gibi," diye cevap verdim, ona şüpheyle bakarak. "Gerçekten bu yüzden mi dersten sonra kalmamı istedin?"

Düşmanlığım karşısında gülümsemesi daha da arttı, sanki beni eğlenceli buluyordu. "Senin iyiliğini gerçekten umursayabileceğime inanmıyor musun?"

"Neden ki?" Ben de cevap verdim. "Bakın, üçünüzün o bok çuvalını hastaneye tikip bir kılıf uydurmuş olmanızı takdir ediyorum ama bunu Akademi ve Aileler yerine benim yararına yapmışsınız gibi davranmayalım."

Hiç telaşlanmamıştı. "En azından bunu bir barış teklifi olarak kabul eder misin?" Çantasından yepyeni gümüş bir Knight akıllı telefon çıkardı.

cep. "Telefonunuzun tahrip edildiğini anlayacak kadar video akışı gördük."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Dom bana zaten yeni bir telefon ayarlamıştı, o yüzden bu şüphe uyandıracak kadar nazik jeste ihtiyacım yoktu.

"Bu küçük hediyein herhangi bir şartı var mı?" Kuşkuyla sordum. "Belki de üzerine yüklenmiş takip edilemez bir casus yazılım?"

"Neden?" Noah hâlâ sırtarak sordu. "Telefonunu endişelenmemizi gerektirecek şekilde kullanmayı mı planlıyorsun?"

Öksürdüm. Şaka yapıyordu ama yine de.

Elimi uzattım ve o da telefonu beni bekleyen avucuma yerleştirdi. Ona *barış teklifini* alıp Bennett'in dar kışına sokmasını söylemek kesinlikle cazip gelse de, bunun benim gizli ayrıcalığının konuşması olduğunu fark ettim. Bu telefonu Max'e verecektim, o da casus yazılımlara karşı tarayacaktı, sonra da Dom'un spor salonundaki çocuklardan birine verecektik, bu kadar güzel bir telefona parası yetmeyecekti.

Noah iyi bir kız olduğum ve hediyesini dolandırmadan kabul ettiğim için benimle gurur duyuyormuş gibi bana gülümsedi. "Harika. Bunu söylediğimde bana inanmayacağınızı biliyorum ama The Revelry'de olanlara kesinlikle göz yummuyoruz. Bu tür şeylere müdahale etmeme politikamız var ama bu çizgiyi aştı. Kızların yaptıkları yersizdi ve Donovan'ın yapmaya çalıştığı şey de iğrençti."

Gözlerimi devirmek zorunda kaldım. "Beni kandırabilirdin. Biraz şefkatli bir kalbin olduğunu söyleyebilirim, Noah, ama diğer iki pislik o odada ne olduğu hakkında tek bir bok bile veremezdi, sadece sizin gerektiği gerçeği dışında. Eminim bunun için de adamlarınız vardır."

Noah'nın gülümsemesi kayboldu ve mavi gözleri gözlüklerinin arkasından sertleşti ve en iyi arkadaşlarına hakaret ederek onun sinirli modunu tetiklediğimi biliyordum. "Benim ya da diğer Varisler hakkında bir şey bildiğini sanma. Yapmamız gerekeni yaparız. Ve hem ben hem de Bennett tarafından kişisel olarak ve defalarca uyarılmadığını söyleyemezsin.

-Akademide kalmaya ve bu şekilde davranmaya devam edersen böyle bir şey olacağını biliyordum."

kalktım, bu küçük dostane toplantının asıl konusunun bu olduğunu anladım ve dinlemeyi bitirdim.

"Okulu bırakmıyorum Noah," dedim yorgun bir sesle. Onlara kendimi tekrarlamaktan çok yorulmuştum. "O yüzden dersinizin geri kalanını saklayabilirsiniz." Gitmek için döndüm.

"Joanna," diye uyarıda bulunarak gürledi ve beni olduğum yerde durdurdu. Az önce tatlı Noah'mdan gelen o talepkâr, *baskın* sese inanamıyordum.

O benim hiçbir şeyim değil. Tanrım, Jolie.

Omzumun üzerinden ona bakarken teslimiyetçi bir iç geçirdim.

"İster inan ister inanma," dedi, masmavi gözlerini bana dikerek, "seni incinmiş görmekten hoşlanmıyorum. Bennett bana kadın takımındaki en iyi kürekçilerden biri olduğunu söyledi. Bunu ülkenin her yerinde yapabilirsin. Lütfen...." Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Git ve burada olmayan bir yerde *normal* bir üniversite deneyimi yaşa. Burası sana göre değil."

Sanki bir işaretmiş gibi cebimdeki telefonum çaldı. Noah'nın artık yeni bir telefonum varken önerdiği telefonu aldığımı bileceği gerçeğini görmezden gelerek telefonu çıkardım ve okul e-postama gelen acil mesajı okudum.

Alaycı bir kıkırdama çıkardım ve ekranı Noah'ya göstermek için döndüm. "Görünüşe göre dileğin . Dekan beni ofisinde görmek istiyor. Derhal."

Ondan hiç sempati görmüyordum. "Holywell Hall'un ortasında başka bir öğrencinin burnunu kırdığınızda böyle olur."

"Hayır," diye tersledim. "Holywell Hall'un ortasında Lisa Aviano'nun burnunu kırarsan böyle olur. Bir Akademi etkinliğinde Joanna Miller'ın kafasında kristal bir kâse kırarsan, Dört Ailenin *Varisleri* senin arkandan temizlik yapar."

Omuz silkti, masasındaki tüneğinden kalkmadan önce bana o sevimli gülümsemesini verdi ve uzun bacaklarının iki hızlı adımıyla önümdeydi. Neredeyse burun buruna gelmiştik ki arkamdan elini uzatıp çantasının arka cebini karıştırdı.

Bana verdiği yeni telefonu sakladığım yerden çıkarıp kotuma koydum.

"Toplantınızda iyi şanslar," diye fısıldadı.

Sonunda kendimi toparlayıp Holywell Akademisi'nin dekanına kendimi tanıtmak üzere sınıftan çıkmadan önce birkaç uzun ve harareti saniye boyunca birbirimize baktık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dean Amara Jansen görkemli maun masasının arkasından bana on bin dolarlık İran halısında yeni fark ettiği bir lekeymişim gibi baktı. Zayıf bir kadındı.

Koyu sarı saçları kızınıninkine benziyordu, ama kendi saçlarını çenesini ancak açıkta bırakacak şekilde küt kestirmişti. Krem rengi bir pantolon giymişti ve kan kırmızısı ruju tırnaklarıyla uyumluydu.

"Biliyorsunuz Bayan Miller," diye söze başladı, dikkatli bakışlarını dağınık at kuyruğumdan botlarıma indirip tekrar yukarı kaldırarak. "Bu Akademi'nin, bu Şehir'de bir şeyler yapmak isteyen birkaç değerli öğrenciye burs sağlama konusundaki kararlılığından gurur duyuyorum. Holywell'e devam eden belli bir öğrenci *tipi* için elbette zorluklar olsa da, burslu olarak burada bulunanlar burada oldukları için minnettarlar ve bunun hayatlarını değiştirecek bir fırsat olduğunu anlıyorlar."

Masasındaki bazı kağıtları dramatik bir şekilde karıştırmak için durakladı ve içimde hala küçük, minicik bir kendini koruma çekirdeği kaldığı için gözlerimi devirmekten kaçındım.

"Ancak." Keskin gri gözleri tekrar yüzüme kaydı. "Görünüşe göre sana verilen hediyeyle burun kıvrırmaya karar vermişsin. Dönemin ilk gününden beri davranışlarınla ilgili dedikodular duyuyorum ama başka bir öğrencinin suratına yumruk atmak tamamen haddini aşmaktır ve davranış kurallarımıza aykırıdır." Acıma dolu bir ifade takındığından şüphelendiğim bir bakış attı. "Ben

seni Holywell'den kovmaktan başka seçeneğim yok. Yurt odanı toplayacak ve bu gece kampüsten ayrılmış olacaksın."

Tuttuğum nefesi serbest bıraktım. Başımı omuzlarımin etrafında döndürdüm ve boynumu birkaç kez kırdım, sonra telefonumu sandalyemin yanında duran sırt çantamın cebinden çıkarırken dekanın kibirli, botokslu yüzüne baktım.

"İşin bu noktaya gelmesi talihsiz bir durum, Dekan Jansen," dedim sohbet edercesine, Max'le olan şifreli konuşmamda gezinirken.

"Gerçekten de öyle," diye homurdandı, kayıtsızlığımdan rahatsız olmuştu. "Ve görünüşe göre Holywell eğitimin senin için düşündüğümden daha az şey ifade ediyor."

"Hayır," dedim Max'in birkaç gün önce bana gönderdiği linke tıklayarak. "Holywell eğitimim benim için *her şey* demek. Demek istediğim, sevgili Akademimizin davranış kurallarına göre kızınızın da okuldan atılması büyük talihsizlik."

Telefonumu kaldırdım ve kamerasını kırmadan önce The Revelry'deki ofiste dizüstü bilgisayar tarafından kaydedilmiş olan video oynamaya başladı.

Telefonumun hoparlöründen Harper'ın genizden gelen sesi duyuldu.

"... sadece Mirasçılara linkini vereceğimiz küçük bir canlı yayın, hepimiz senin sürtük bir çöp olduğunu bilmediğimizden değil..." Videoda, Harper kameranın görüş alanına girip çıkarken kalorifere kelepçeliyken kafamdan kanlar aktığı açıkça görülüyordu.

Videonun devam etmesine izin ve dekanın yüzünün öfkeyle kızarmaya başlamasını büyük bir memnuniyetle izledim.

"Şaka yapmıyoruz, seni aptal sürtük! Bu anahtarın çok esnek ahlaki değerlere sahip birine gitmesini sağlayacağız."

"Yeter!" diye bağırıldı dekan, kemikli masasının üstüne vurarak.

Şaşkın bir ifade tak. "Harper, Akademi'nin sonbahar partisinde gerçekte ne olduğunu anneme mı?"

Donavan içeri girip pisliğini kusarken video oynamaya devam etti. Yayın kesildi ve dekana "Sıra sende kaltak" dercesine bir bakış atmadan önce telefonumu cebime attım.

"O videoyu hemen bana teslim edeceksin."

Elbette, bayan.

"Bir kopyasını okul adresinize e-posta ile göndermekten memnuniyet ," diye yanıtladım. "Ayrıca şu anda City News One'da staj yapan Southside'dan şanslı bir arkadaşına da bir kopyasını e-posta ile göndereceğim. Siz üst düzey ailelerin bu tür şeyleri unutturma yöntemleri olduğunu biliyorum ama video ortaya çıktıktan sonra işler epey zorlaşacak, anlıyor musunuz?"

"Kapa *çeneni*, seni küçük-"

"Demek , saldırı, yanlış hapsedme, dikkatsizce tehlikeye vb. *yasal* sonuçlar doğurmasa bile, çünkü dürüst olalım, bunun ortadan kaybolmak için biraz para göstermenin kolay bir şey olduğuna eminim. Ve Harper Holywell'den atılmamış olsa bile, çünkü siz dekansınız, yani bu aptalca.... Ama bu ortaya çıkarsa, Jansen'in itibarı için yine de biraz sıkıntılı olabilir. Geleceğin Bayan Spencer'ı olmak için mükemmel bir aday olan Jansen için bu durum can sıkıcı bir leke olurdu, öyle değil mi?"

Dean Jansen bana dik dik baktı, gözlerinde cinayet vardı ve yumruğu Montblanc kaleminin etrafında sıkılmıştı.

"Ya da, bilirsiniz," diye devam ettim. "Bunu kendime saklamaya devam edebilirim. Saçlarımın kan içinde görünmesinden *hoşlanmıyorum* zaten."

"Peki," diye tersledi. "Demek istediğinizi anladım. Okuldan atılmak yerine dosyanızda yazılı bir davranış uyarısı alacaksınız." Sandalyesinde döndü, bilgisayarının yanından telefonunu aldı ve başparmaklarıyla öfkeyle telefona vurmaya başladı. "Çık dışarı."

", teşekkür ," dedim neşeyle, ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma attım. "Harper'a kırgın olmadığımı söyle." Dekanın şu anda öfkeyle mesaj attığı kişinin o olduğundan emindim, muhtemelen işlediği suçları videoya çekecek kadar aptal olduğu için onu azarlıyordu.

Zaten bir ömür boyu yetecek kadar saçmalık yaşamıştım, bu yüzden dekanın ofisinden çıktım ve günün geri kalanında odama kapanmaya hazırdım.

Ancak koridora girer girmez, paranın satın alabileceği en iyi ısmarlama Tom Ford'u giymiş uzun, geniş bir göğüsle çarpıştım.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Bennett sordu, ben ondan sıçrayıp duvara çarpmadan önce beni sıkıca kavradı.

Bennett Spencer neden sürekli bana *dokunuyordu*?

"Bırak beni, Spencer." Gördün mü? Bir kereliğine bu işi hemen bitirecektim.

Ancak yine onun ne kadar hızlı olduğunu hafife almıştım ve ne olduğunu anlamadan beni dekanın kapısından birkaç adım ötedeki ıssız koridorun sessiz bir köşesine itmişti.

Kollarımı bıraktı ama yakınımda durarak iri gövdesiyle çıkışı engelledi. Uzun boylu piç kurusuna dik dik bakmak için boynumu ve o yosun yeşili gözleriyle beni dikkatle incelemesini izledim.

"Okuldan yeni atılmış birine benzemiyorsun," diye düşündü, bakışları yüzümde gezinirken nabzımı birkaç kademe yükseltti. "Yoksa burada olmayı ne kadar çok istediğin konusunda yalan mı söylüyordun?"

"Neden yine benim kişisel alanımdasın, Bennett?" Ben de karşılık verdim. "Yoksa benden gerçekten ne kadar nefret ettiğin konusunda yalan mı söylüyorsun?"

Yılmadı, daha da yaklaştı, ellerini başımın iki yanındaki duvara koyarak beni içine hapsetti.

Ve ben orada durmaya ve ona izin vermeye devam ettim çünkü *bundan hoşlanıyordum*. "Soruma cevap ver," diye sordu, sesi alçak, şehvetli Kabuk.

"Bana bir soru sormadın," diye cevap verdim ya da mırıldandım, gerçekten, çünkü aklımı kaçırmıştım.

Bana Zach'i hatırlatırcasına sırtıttı, sonra eğilip boynuma sokuldu ve midemdeki kelebeklerin patlaması neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

Beni içine çekti, kaba yanağı hassas tenimi ve sonra kulağıma fısıldadı, "Yurt odanı toplamak için yardıma ihtiyacın var mı? Yoksa yetersiz eşyaları sadece bir çantaya sığan bir Güney Yakası klişesi misin?"

"Aslında iki çanta," diye cevap verdim, şimdi *ona* dokunma dürtüsüne boyun eğerek parmaklarımı mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kahverengi saçlarında gezdirirken, o da dişlerini kulağımın kabuğuna geçirdi. Bir iniltiyi bastırdım ve saçlarını sertçe çekiştirdim.

"Anlıyorum," dedi, kulağını bıraktı ve dudaklarını boynumun kenarından aşağıya doğru sürükledi. "O zaman birkaç saat içinde gitmiş olman gerekiyor gibi görünüyor."

Bu maskaralığın devam etmesine izin vermek istiyordum, gerçekten istiyordum. Çünkü The Revelry'de Zach'le dans etmem dışında, hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve Bennett'in beni bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşünse, tam burada, bu koridorda beni razı olacağından emindim.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Mırıldandım, saçındaki tutuşumu bıraktım ve takım elbise ceketinin içinden kaslı pazusuna hızlıca dokundum. "Holywell'in elit tabakasının bir başka zayıfatı olsaydım, Dört Aile'nin cömertliğini *hak etmediğim* için silinip gitseydim?"

Sonunda boynumdan çekildi ve arkasına yaslanıp tekrar yüzüme baktı; şimdi şüphe, ateşli bakışlarını gölgeliyordu.

Sırıltma sırası bendeydi. "Müstakbel nişanlını, ne kadar dokunulmaz olduğunu düşünürse düşünsün, işlediği suçları kaydetmenin aptalca bir hareket olduğu konusunda uyarmalısın."

Bir anda benden uzaklaştı, aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi koydu, sözlerimin anlamı onun için anında açıldı.

"Video sende," dedi, tekrar soğuk ve mesafeli olmaya başlamıştı. "Video bende," diye onayladım.

"Dekanı tehdit ettin."

"Dekanı kesinlikle tehdit ettim."

Sinirli bir şekilde içini çekti ve elini, parmaklarımdan dolayı hâlâ biraz dağınık olan saçlarında gezdirdi. "Sen aklını mı kaçırdın? Holywell Akademisi'ne gelip, geleneklerine orta parmağını kaldırıp, Lisa Aviano'nun suratına yumruk atamazsın-"

"Önce kafamda bir kase kırdığını ve *beyin sarsıntısı* geçirmeme neden olduğunu *hatırlatırım*-"

"-ve arkanızda kötü tavrınızdan başka bir şey olmadan *dekanı* tehdit edin."

Alay ettim. "Belli ki bana verdiğin değerden daha fazla numaram var. Ayrıca *Varisler'den bir bok almadığımı* da unuttun."

"O da var," diye hırladı. "Sizinle uğraşmaya devam edecek ne zamanımız ne de isteğimiz var."

"Siz üç pislikten *benimle uğraşmanızı* hiç istemedim," diye tısladım. "Aslında hepinizin beni rahat bırakması gerekiyor. Zach'ten arkadaşımı kaçırmasını ve dans pistinde tüm okulun önünde benimle sevişmesini istemedim. Noah'dan dersten sonra beni tutmasını ve sonra elini kot pantolonumun arka cebine sokmasını istemedim-"

"Ne-"

"Ve *kesinlikle* senden beni bu koridorda pusuya düşürmeni ve *ağzını* bana dayamanı istemedim!" O sırada neredeyse bağıırıyordum ve bu koridorda çalışan personelin çoğunun bugünlük gitmiş olmasına şükrediyordum.

Bennett kollarını kavuşturmuş, bana dik dik bakıyordu ve ben bakışlarına karşılık verip sinmeyi ya da altında ezilmeyi reddederken uzun, dolambaçlı bir dakika boyunca konuşmadı. Okuldan atılmayacağımı öğrendiğine göre aramızda geçenlerden pişmanlık duyuyor olabilirdi ama ben duymuyordum ve bunun bir şekilde *benim* hatammış gibi hissettirilmeyeceğinden de emindim.

"Peki," dedi soğukkanlılıkla. "Dönemin geri kalanının tadını çıkar."

Topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı. Sonunda içimde tuttuğum son gerginliği de serbest bıraktım ve gidişini izlerken duvara yaslandım.

Sonra gülümsedim. Bu raundu kazanmıştım ve diğerini kazanmak için sadece birkaç gün daha beklemem gerektiğine inanıyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"B giriş temiz. Hazır olduğunuzda hazırız."
Dom'un derin sesi taktığım küçük kulaklıkta gümbürdedi ve Max fısıldamadan önce kendi sesine dokundu, "Anlaşıldı. Giriyorum
Şimdi
."

Tanrı'ya şükür. Bir saattir bu dar geçitte saklanıyorduk ve çöp bidonlarının ve sidiğin kokusu midemi bulandırmaya başlamıştı.

Max ve ben siyah kar maskelerimizi yüzümüze çektik ve Max bir anlığına benim ince Kevlar yeleğimi uzun boylu, taktik donanımlı bir ana tavuk gibi didikledi.

"Güvenli," diye fısıldadım, elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Bunu nasıl yapacağımı unutmadım, biliyorsun."

Parlak beyaz gülümsemesi maskesinin altında gizliydi ama yine de orada olduğunu biliyordum. "Sadece iki kez kontrol ediyorum, JoJo. O havalı Akademi daha küçük bir kızın beynini çürütür."

"Siz ikiniz hareket edecek misiniz? Tanrım!" diye bağırdı Dom kulağımıza.

Max, Dom'un Euphoria Kulübü'ne bakan bir odada saklandığı, bilgisayarları yönettiği ve muhtemelen Barrett M95'inin dürbününden bizi izlediği Dorada Oteli'ne doğru bir selam vermek için caddenin karşısına döndü.

Önümüzdeki bir saat boyunca tüm dış kamera görüntülerinin döngüye alındığından emin bir şekilde çöp bidonlarının etrafından dolaştık ve

Euphoria Club'ın mutfak kapısı, son çalışan da paydos ettikten sonra bizim için hafifçe açık bırakıldı.

Gölgeler'in gerçekten de her yerde bağlantıları vardı.

Beklediğimiz gibi mutfak karanlık ve ıssız bulduk. Çarşamba günü gece yarısına yaklaşıyordu ve üçüncü ve dördüncü katlarda çalışan eskortlar dışında Kulüp'ün çoğu ya kapanmış ya da kapanmak üzereydi. Bu çalışkan kadın ve erkeklerin hiç boş bir gece geçirdiklerinden şüpheliydim.

"Bodrum kapısına giden yolu hatırlıyor musun?" Dom fiziksel olarak burada olmamasına rağmen hâlâ havada durmayı başarak sordu.

"Evet, Dom," diye homurdandım. "Gitmeden önce planı inceledim ve kaybolursak telefonumda var."

"Kaybolmak için vaktin yok," diye cevap verdi. "Tıpkı anahtarın tam bir kopyasına sahip olmasaydınız bu kilidi açacak vaktiniz olmayacağı gibi."

"Baba, bize ders vermeyi kes," diye homurdandı Max. "Dikkatimizi dağıtıyorsun." "Kıçınıza bakıyorum," diye karşılık verdi.

"İkiniz de kapayın çenenizi," diye tısladım mutfaktan ana Kulüp katına açılan sallanan salon kapılarına ulaştığımızda.

Max'in de beni takip etmesiyle yüzüstü yere düştüm ve hızla kapının altına yuvarlandıktan sonra tekrar ayağa kalkarak Kulüp katı girişinin sağında uzanan loş koridorda vücudumu duvara çarptım.

Bulunduğum noktadan Kulübün içini biraz olsun seçebiliyordum. Koyu renkli ahşap zemin, odanın her tarafını aydınlatan loş mavi ışığı yansıtıyordu. Uzun bar uzak duvarı kaplıyordu ve arkasındaki renkli içki şişeleriyle dolu raflar, Kulübün ana iç mekânının ikinci katına kadar yükseliyordu.

Burlesk dansçılarından birkaçı, muhteşem, pahalı iç çamaşırları ve kostümler giymiş kadın ve erkeklerin bir arada oturup sohbet ettiği ve güldüğü barda vardiyalarının ardından stres atıyor gibi görünüyordu. Her biri deniz mavisini pelüş sandalyelerle çevrili yuvarlak, altın rengi masalar zemini süslüyordu. İkinci kat birinci kata açıktı ve art-deco tarzı korkulukları odanın çevresini dolaşıyordu.

Durduğum yerden sahneyi göremiyordum ama fotoğraflardan kuzey duvarı boyunca uzandığını ve altın geometrik desenlerle dokunmuş siyah perdelerle çerçevelendiğini biliyordum.

Max yanımdaki yerini alırken iri omuzlarını benimkilere bastırdı ve koridorun sonuna doğru başıyla işaret etti.

"Ofislerin hepsi temiz," dedi Dom. "Görünüşe göre binada hâlâ sadece birkaç barmen, bir fedai ve henüz evlerine gitmemiş dansçılar var. Unutmayın, servis asansörüne varmadan hemen önce koridorun sonundaki sıradan gri kapıyı arıyorsunuz."

"Anladım," diye fısıldadım ve sonra Max'i peşime takarak koridordan aşağıya daldım.

Andrea Ferrero'nun iş ortakları ve önemli müşterileriyle Kulüp'te buluşmak için kullandığı geniş kapı da dahil olmak üzere birkaç ofis kapısının önünden geçtik. Koridorun sonunda, keskin bir köşeyi sahnenin arkasına doğru devam etmeden önce servis asansörü vardı. Servis asansörünün ötesinde, Andrea'nın on yıl önce Şehir'de kalan son toplu konut komplekslerinden birini yıkıp yeniden düzenlediğinde Kulüp için inşa ettiği kapalı otoparktan erişilebilen kulübün arka girişi vardı.

Dom, "Otopark şu anda temiz," diye bizi bilgilendirdi ve önündeki bilgisayara tıkladığını duyabiliyordum. "Çabuk olun. Personelin geri kalanının ne zaman yola çıkacağını bilmiyoruz."

Hafif adımlarla asansöre doğru koştuk. Yaklaşırken, kapıyı bulmak için duvarları taradım.

Asansör kapılarına yaklaşık on adım kala adımlarımızı yavaşlatırken Max'e "İşte," diye fısıldadım. Duvara gömülü, dar, işaretlenmemiş bir kapı vardı, sıkıcı bir griye boyanmıştı ve ekipman ya da aynı derecede sıkıcı bir şey barındırıyormuş gibi görünüyordu.

Andrea için bu Kulüpte uzun süre çalışmış olan herkes bu kapının varlığını biliyordu ama çoğu kişi bu kapının nereye açıldığını tahmin etmekten öteye gidemiyordu. Kulübün resmi planlarında burası basit bir depo olarak gösteriliyordu ama daha sonra Gölgele'e katılan birkaç eski Ferrero çalışanı sayesinde aslında Andrea'nın ek bir ofis ve *çalışma alanı* olarak kullandığı geniş bir bodrum katına açıldığını biliyorduk.

Kapıya yaklaşırken Max, "Kahretsin, Dom bu kilit konusunda şaka yapmıyormuş," diye küfretti. "İçeri girmemiz biraz zaman alacaktı."

Kapı kolunun kendisi eski ve neredeyse paslanmış görünüyordu ama hemen üzerinde mat siyah bir K1000 kilit vardı. Kendisini neredeyse kırılmaz olarak lanse eden bir Knight modeli olan bu kilit, güvenliğinizi eski usullerle sağlamak istiyorsanız en iyisiydi.

Hiçbir kilit açılmaz değildi. İster bir kodla, ister parmak izi taramasıyla ya da basit bir pirinç anahtarla olsun, her kilit bir şekilde açılmak üzere yapılmıştı. Yüksek teknoloji kilitler hacklenebilir; anahtar kodları öğrencisi tarafından şüphelenmeyen bir asistandan çalınabilir; kimlik kartı barkodları klonlanabilirdi. Eski moda bir sürgü kilidi açılabilirdi, ancak bunun en yetenekli çilingirin bile on beş dakika veya daha uzun zamanını alabileceğini deneyimlerimizden biliyorduk.

Zamanımız .

İyi ki Zach'in anahtarının birebir kopyasını almışım.

"Kafamın ezilmesine ve bir cinsel avcıyı becermek zorunda kalmama değse iyi olur," diye mırıldandım ve kemerimdeki küçük keseden anahtarı çıkardım. Kilidi kolaylıkla açtım ve kapıyı biraz aralayıp aşağıda herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını görmek için karanlığa baktık.

Aşağıda ekibimizin girebileceği hiç kamera yoktu.

"Temiz," diye fısıldadı Max ve ikimiz de kapı aralığından süzüldükten sonra hızla arkamızdan kapattık.

Sürgüyü içeriden çevirirken kulaklığıma "Kilitleniyor," diye bildirdim.

Max el fenerini dar merdivenlerden aşağı doğru tuttu. Merdivenler çimentoydu, dikkat çekici değildi ve kan lekeleri gibi suç unsuru olabilecek hiçbir şey yoktu. Aceleyle aşağıya indik ve kendimizi geniş bir açık alanda bulduk. Max'in ışığı yüksek tavandan yansıyarak, uzunlamasına uzanan ve oda boyunca aralıklı olarak yerleştirilmiş sağlam direkler tarafından tutulan koyu siyah destek kirişlerini ortaya çıkardı.

Dom, "Ofisi, dinlenme salonuna benzeyen bir alanın hemen ötesinde olmalı," dedi.

Boşluğa doğru devam ettik ve Max'in el feneri, babamın bodrumdaki mağarasına benzeyen bir şeyin üzerinden geçti.

Mobilyalar ortalama bir babanın harcayacağından binlerce dolar daha pahalıydı. Birkaç deri koltuk, bir sehpa, birkaç lamba ve hatta duvar boyunca uzanan bir bar arabası vardı. Ayaklarımızın altındaki kırmızımsı halı pelüş ve yeni bir his veriyordu.

"Kahretsin, tamam," diye bağırdı Max kısık bir sesle, ışığını salonun ötesine tutarken.

Geniş alanın geri kalanı çıplaktı ama odanın ortasındaki tavan kirişlerine açılmış kancalardan sarkan zincirlerin ve onların hemen ötesindeki keskin nesnelerden oluşan duvarın ne işe yaradığı hakkında oldukça iyi bir fikrim vardı. Zemin çimentoydu ve mirasım üzerine bahse girerim ki odanın ortasında bir gider vardı.

"İşte ofis," dedim, büyük koltuklardan birinin hemen arkasındaki kırmızı kapıyı göstererek.

Odayı geçtik ve kapının çok daha kolay açılabilen kilidini çabucak açtık. Kilidi açtıktan sonra sessizce içeri daldık, hâlâ sadece Max'in el fenerinin ışığında çalışıyorduk. Bu ofis küçük ve seyrek döşenmişti - Andrea'nın üst kattaki "halka açık" ofisinin nasıl görüneceğiyle tam bir tezat oluşturduğundan şüphelenmiştim. Basit siyah bir masanın önünde birkaç tahta sandalye vardı. Masanın köşesinde eski bir sabit telefon, bilgisayara bağlı olmayan bir monitör ve yan duvarda asılı bir beyaz tahta vardı.

Dom'un sesi yine kulaklığımdan geldi. "En iyi çekmece. Çabuk -"Garaja giren bir arabamız var."

"Kahretsin," diye tısladım ve hızla masanın arkasına geçtim.

"Bir şey olmayabilir," diye beni temin etti Max. "Dansçılardan birini almaya gelen biri. Hizmetli personel. Bodrumun anahtarına sahip bir avuç insan dışında herkes olabilir."

Başımı salladım, nefes aldım ve görevime odaklandım. Masanın üst çekmecesini kilitliydi ama bir kez daha kırılması kolaydı. Kemerimden maymuncuklarımı çıkardıktan otuz saniye sonra açmıştım.

Çekmecenin içindekileri karıştırırken, "Nerede o, seni iğrenç orospu," diye mırıldandım. Küçük bir tabanca.... keşke üzerinde çalışacak hatta sadece fotoğrafını çekecek zamanımız olsaydı dediğim bir sürü yapraklı kâğıt.... bir kutu prezervatif

Prezervatifleri masanın üzerine koyarken Max, "İğrenç," diye tükürdü.

"Söylentilere göre yıllardır korumasıyla yatıyormuş," diye bilgi verdim. "Belki Zach'in babası ölmeden önce bile." Elim nihayet çekmecenin arkasında umut verici bir şeye takıldı. "Buldum!"

En az on beş yıldır üretilmeyen Knight modeli basit, eski akıllı telefonu çıkardım. Alttaki küçük yeşil güç düğmesine bastım ve mavi ekranın titreyerek canlanmasını artan bir korkuyla izledim.

"Bunu kullanacağından emin miyiz?" Elim aniden titremeye başladığında sordum.

"Ailenin öldürülmesiyle ilgili herhangi bir iletişim olsaydı, o telefonu kullanırdı," diye yanıtladı Dom, sesi nazikti. "Yönetim kurulunun altında olan şeyler için kullandığı şey bu. Hesap sahte bir isimle kayıtlı ve fatura her yıl nakit olarak ödeniyor. Eğer şanslıysak, Hargraves Kulesi'ndeki görüntülerde tespit ettiğimiz İnfazcılarla yaptığı görüşmelerin metin mesajları ya da en azından kayıtları olacaktır."

"Ben... Ben deniyorum," diye fısıldadım, titreyen ellerim ekranın birkaç simgesini karıştırıyordu. "Lanet olsun."

"Buldum Jojo," dedi Max, masanın üzerinden uzanıp telefonu elimden aldı.

"Kahretsin, kırmızı alarm çocuklar," diye bağırdı Dom kulaklarımıza. "İki üst düzey İnfazcı az önce garajdaki arabadan çıktı ve Zach'in Ferrari'si de arkalarından geldi."

"Hayır, lanet olsun," diye bağırdım, titremelerim tüm vücudumu saran bir titremeye dönüştü. "Almaya geldiğimiz şeyi almadan gidemeyiz."

"Sorun yok. Ben hallederim," dedi Max, sesi beni bir merhem gibi rahatlatıyordu. "SIM kartın bir kopyasını sürücüme alıyorum. Neredeyse bitti."

"Çocuklar, sanırım misafiriniz var. Bir esirleri var."

"Kahretsin."

"Kahretsin," diye kabul ettim, derin nefesler alarak ve sadece Max'in sakin yüzüne çalışarak.

Birkaç saniye sonra telefonu kapattı ve bana geri verdi. "Bitti. Saklanmamız gerek."

Telefonu tekrar çekmecenin arkasına , kâğıtları üstüne attım ve prezervatif kutusunu köşesine sıkıştırdım. Çekmeceyi kapattım ve Max kapıdan hızla çıkarken onu takip ettim.

Bir daire çizerek döndüm, gözlerim karanlığa ilk geldiğimiz zamankinden daha fazla alışmıştı, adrenalinim çok yüksekti. Bakışlarım merdiven boşluğunun hemen yakınındaki duvar boyunca bırakılmış iskelelere takıldı. Yapının üst kısmı tavan kirişleri ve karanlık tarafından en azından kısmen gizlenmişti ve gerçekten başka seçeneğimiz yoktu.

"Max! Tırman!" Onu çelik yapıya doğru yönlendirerek ısrarla .

Dar, cılız merdiveni tırmanarak küçük platforma çıktık, bu da bizi yüksek tavanı tutan karanlık kirişlerden birinin yaklaşık on beş santim altına yerleştirdi. Kendimizi platformun zeminine bıraktık, siyah giysilerimiz kirişlere ve karanlığa karıştı. Tek yapabileceğimiz, Zach ve İnfazcılar buraya gelirse, odanın bu küçük sessiz köşesinde tavana yakından bakmak için herhangi bir nedenleri olmayacağına dair parmaklarımızı çaprazlamaktı.

Dom'un sessiz sesi kulaklarımızda yankılandı. "Geliyor."

Kapı çarparak açıldı ve boğuk seslerin yanı sıra boğuşma ve homurdanma sesleri merdivenlerden aşağı süzüldü.

Max ve ben, Ferrero'nun yılan armasını taşıyan siyah taktik teçhizatlarını giymiş iki iri yarı İnfazcı'nın çırpınan bir adamı sürükleyerek odaya girişini ölümler gibi sessiz ve hareketsiz izledik. Salonu atlayıp doğruca işkence alanına yöneldiler ve saniyeler içinde adam zincirlerle asılmıştı, kolları sallanıyor ve ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu. Sırık gibi adamı çırılçıplak soydular ve yırtık pırtık giysilerini duvarın yanındaki işaretlenmemiş bir çöp kutusuna attılar.

Merdivenlerde daha fazla tepinme ve erkek sesi duyuldu ve Zach dar beyaz bir tişört ve koyu renk kot pantolon üzerine siyah bir ceket giymiş olarak görüldüğünde nefesimi içime çektim. Onu dokuz beri yüz yüze görmediğim bir adam takip ediyordu.

Küçük bir nefes verdim.

"Kahretsin, bu...?" Max fısıldadı.

Ona başımı salladım.
Burası gerçekten kan gölüne dönmek üzereydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

"F "Lanet olsun sana, Ferrero pisliği!"

İrkildim. Ferrero ekibinin elinde canlı bir tane vardı ve bu adam görünüşe göre sert olduğunu düşünüyordu.

Zach, Kulüp'teki herhangi bir Çarşamba gecesiymiş gibi salona girdi, mahkûmun bağıriş çağırışlarına ve küfürlerine aldırmadı.

Salondaki lambalardan birini yakarken arkadaşına, "Hadi şu lanet işi bitirelim," dedi. "Sabah dersim var."

"Zavallı yeğenim," diye mırıldandı adam ona. "Sırf milyarlarını miras olarak için herkesin ona yalakalık yaptığı bir yerde havalı bir diploma almaya zorlandı."

"Siktir git Frankie. Ben de şehrin her yerinde koşturuyorum, pislikleri temizliyorum. Bazen uyumam gerekiyor, dostum."

Frankie "Fingers" Ferrero. Teknik olarak Zach'in amcasıydı ama Zach'ten sadece dört yaş kadar büyüktü - Zach'in büyükbabasının hayatının ilerleyen dönemlerinde yaşadığı gayrimeşru bir ilişkinin ürünüydü ve Andrea'nın uğraşması gereken küçük bir piç üvey kardeş doğmuştu. Andrea da onunla uzunca bir süre yokmuş gibi davranarak başa çıkmıştı; görünüşe bakılırsa Ferrero adını almasına ancak Aile için çok değerli olduğunu kanıtladıktan sonra izin verilmişti.

Ve o bir değerdi çünkü o lanet olası bir deliydi. Kaynaklarımız onun insanları konuşmaya *ikna etmek* için başvurulacak adam haline geldiğini söyledi.

Şimdi yirmi üç yaşında Ferrero Enforcer ekibini yönetiyordu çünkü herkes ondan ölesiye korkuyordu.

"Parmaklar" lakabının, *yeteneklerine* maruz kalanlardan almayı en sevdiği hediyelik eşyadan geldiği söyleniyor.

Biz çocukken, çoğunlukla Zach'in babası hayattayken ve ona acıdığına Ferrero'nun çatı katına biraz uğramıştı, ama ergenliğe girdiğinde Ferrero aygıtının derinliklerinde tamamen kaybolmuştu.

Frankie Zach'ten biraz daha zayıf olmasına rağmen Zach'le birbirlerini tercih ediyorlardı. Kolları kesilmiş eski bir tişört giymişti, açık kol delikleri kaslı zayıf kollarını ve gövdesini süsleyen sayısız dövmeği görmemizi sağlıyordu. Dar, delikli kot pantolonu ikinci el eşya satan bir dükkândan alınmış gibiydi ve yıpranmış Converse spor ayakkabıları benimkilerden bile daha kötüydü. Koyu renk saçları, neredeyse masum görünmesine neden olacak şekilde kulaklarının arkasına doğru kıvrılmıştı ve kaşına saplanmış küçük halterler odanın loş ışığında parlıyordu.

"Bana Frankie Fingers'ın *seksi* olduğunu söylememiştin," diye fısıldadı Max ve eğer iskeleyi sarsmadan hareket edebilseydim, onu tekmeleyecektim.

"*Şimdi* sırası *değil*," diye mırıldandım, karanlıkta gözlerimi ona dikerek. Frankie'yi zaten on dört yaşındaki sıska ve öfkeli halinden beri görmemiştim, yani bilemezdim.

"Merak etme," dedi Frankie Zach'e, bodrumun işkence bölümüne doğru ilerlerken. "Bu büyük bir oyundan bahsediyor, ama korkak kokusu aldığımında anlarım. Bu işi on dakika içinde bitireceğiz."

Zach kıkırdadı. "Dokuz yapalım o zaman." Görevlileri hâlâ onlara küfürler savurup zincirlerini çekiştirirken sessizce bekleyen iki İnfazcı'yı işaret etti. "Siz ikiniz, defolun gidin. Temizlik ekibini bir saat içinde gönderin."

İnfaz memurları başlarıyla onayladılar ve muhtemelen Frankie'nin çalışmasını izlemek zorunda kalmadıkları için rahatlamış bir şekilde sessizce dışarı çıktılar.

Frankie duvara doğru ilerledi ve yakınlardaki tavandan sarkan tek ışığı yaktı ve şimdi bir şarkı patlatıyordu

spot ışığını kurbanının üzerine tuttu. Sonra duvarda asılı olan sivri uçlu, keskin nesneleri incelemeye başladı.

Adam çırpınmayı bırakmıştı, yüzündeki solgunluk buradan bile görülebiliyordu. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, istediklerine hemen boyun eğerek ve hızlı bir ölüm dilerdi.

Frankie oyuncaklarını karıştırırken, onları sevgiyle okşarken ve mutlu bir melodi ıslık çalarken, Zach adamın önüne geçti, yüzü onun bildiğimden daha öldürücüydü.

"Dört Ailenin Varislerinden birine suikast düzenleyebileceğini ve bunu anlatacak kadar yaşayabileceğini gerçekten düşündün mü?" dedi, sesi alçak ve zehirle doluydu.

Bir nefes çektim. *Vurulmuş mu? Adamlardan birine mi?*

"O küçük sarışın pislik kardeşimi öldürdü," diye tükürdü adam Zach'e. "Benimle kendi başına ilgilenemeyecek kadar korkak mı?"

Noah birini mi öldürdü?

"Sen ve kardeşin hayatımda duyduğum en kötü tetikçilersiniz," diye alay etti Zach, kılını bile kıpırdatmadan. "Ve duyduğuma göre sen de korkağın tekiymişsin. Kardeşin öldü çünkü Noah sana ateş ederken onu canlı kalkan olarak kullandın."

Tanrım.

"Şimdi," diye devam etti Zach, sırtışı yine yerine oturmuştu, bu da göğsümdeki bir şeyi gevşetti. "Seni kimin tuttuğunu bize söyleyeceksin, Frankie Fingers'ı hiçbir kural tanımadan serbest bırakacağım."

"Siktir git!"

Frankie, beş yaşındaki bir çocuğa ağızına boya kalemi koymamasını söyleyen bir anaokulu öğretmeniymiş gibi, "Lütfen yeğenimle konuşma," diye adamı uyardı. "Sonuçta burada olman *onun* suçu değil. Kendi davranışlarının sorumluluğunu almalısın."

"Bana ne yapacağın umurumda değil," diye bağırdı adam dişlerini sıkarak, Frankie'nin duvardan büyük, kavisli bir bıçak çıkarmasını izlerken. "Ben bir profesyonelim ve müşterilerimden vazgeçmem."

Azmine hayran kaldım ama şu anda yaprak gibi titremiyor olsaydı ona inanmaya daha meyilli olurum.

"Bunlardan herhangi birini musun?" Dom'a usulca fısıldadım.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi aynı sessizlikle. "Ama önemli bir şey bağırmaya başlarsa, kaydetmeye çalışacağım."

"Pekâlâ dostum," dedi Frankie adamın önüne doğru ilerlerken. "Hadi başlayalım, olur mu?"

Tüm konuşmasına rağmen, adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya ve gevezelik etmeye başlamadan önce sadece birkaç parmağını, en azından bir ayak parmağını ve Frankie'nin kavisli hançer şeyiyle taşaklarına yaptığı garip bir şeyi çıkarmayı başarabildi.

"Bu bir vurgun değildi!" diye bağırdı, burnunu çekerek ve öğürerek. "Hargraves Varisi'ni fidye için kaçırmamız gerekiyordu. Onu sadece kardeşimi vurduktan sonra öldürmeye çalıştım!"

Zach sıçrama alanından uzaklaşarak duvarın yanında durdu, kollarını kavuşturmuştu ve tüm bu neredeyse sıkılmış görünüyordu. Bu açıklama karşısında gözlerini kıstı. "Peki Hargraves Varisi'ni kimin için kaçıırıyordunuz?"

Adam üçüncü kez kustu ve kustu.

Frankie adamın ayak parmaklarının arasına küçük bir neşter soktu. "Yeğenim sana bir soru sordu."

Bağırdı. "İyi, iyi, tamam, tamam! Silverman'dı! Raquel Silverman!"

Frankie adamın ayaklarına odaklandığı yerden kalktı ve ona hoşgörölü bir bakış attı. "Gördün mü, bu çok iyiydi. Bunu bize biraz daha önce söyleseydin kendini tüm bu beladan kurtarabilirdin." Zach'e baktı. "Tek ihtiyacın olan bu muydu?"

Zach başını salladı, yüzü sertleşmişti. "Evet."

"Raquel Silverman Florida'da devasa bir ilaç şirketinin sahibi," dedi Dom alçak sesle. "Dosyamız, şirketinin geçen yıl devrim niteliğinde bir kanser ilacının patentini almaya çalıştığını, ancak Peter'ın şirketi Eagle tarafından engellendiğini söylüyor. Daha sonra patenti kendileri aldılar ve aynı ilaçla anında milyonlar kazandılar."

"Yani Noah'ı kaçırmaması için birine para mı verdi?" Sessiz bir fısıltıyla sordum.

"Sanırım ilacı piyasaya süren onlar olsaydı, kaybettiğini düşündüğü şeyin bedeli için onu fidye olarak geri alacaktı."

"Kahretsin," diye nefes aldı Max. "Bu yabancılar kiminle oynadıklarını anlamıyor olmalılar."

"Sanırım Akademi'de de bir Silverman var," diye ekledim.

Dom'un parmaklarının klavyesinin üzerinde uçuştüğünü duyabiliyordum.

"Evet.

Robert Silverman. Holywell'de genç. O bir yeğen."

"Kahretsin."

"Tamam o zaman," diyordu Frankie bıçaklarını ipeksi görünümlü bir bezle temizlerken. "Bunu halledeceğim, sonra da güzellik dinlenmen için seni okula geri götürebiliriz."

Zach başını iki yana salladı ve zincirlerinden kurtulamayan, hayata zar zor tutunan tetikçinin önüne geçti. Zach ceketinin altından bir silah çıkardı ve doğrudan adamın kafasına doğrultarak, "Kimse benim ailemle uğraşamaz," diye homurdandı.

Tetiği çekti ve kurşunu adamın gözlerinin tam ortasına sıktı.

Zach'in bir adamı *öldürmesini* izlemenin şokuyla orada yatıyordum. Eski en iyi arkadaşlarımin Aileler tarafından bunca yıl sonra tanıyamayacağım bir şekle sokulmuş olma ihtimalinin yüksek biliyordum ama bunu kendi gözlerimle görmek yine de yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı.

Nuh'a ailem dedi.

Zach şimdi telefonla konuşuyordu. "Bitti.... Evet, Silverman'dı -Haklıydın. Bennett bunun için kuryesini çağırırsın. Adamın kafasından geriye ne kaldıysa yarına kadar Boca Raton'a teslim edilmesini istiyorum."

Telefonunu tekrar cebine soktu ve Frankie'ye işaret etti. "Hadi buradan siktir olup gidelim dostum. Sidik ve kusmuk kokusundan nefret ediyorum."

Frankie sırtıttı. "Evet, hadi. Ben yukarı çıkıyorum." Delikli kaşlarını salladı.

Zach kıkırdadı. "Bu geceki şanslı adam kim?"

Frankie omuz silkti ve bıçaklarını tekrar duvara asmadan önce bir kez daha okşadı. "Taze tutmayı seviyorum. Kimin dikkatimi çekeceğini göreceğiz." Işıkları söndürdü, sonra Zach'i takip ederek salona döndü ve merdivenlerden yukarı çıktı, kapıyı çarptı ve arkasından kilidi yerine oturttu.

Max ve ben uzun bir beş dakika boyunca sessizlik içinde yattık.

"Tamam, Ferrero garajdan çıktı ve Frankie Fingers da üst katta kayboldu," dedi Dom. "Temizlik ekibi gelmeden hemen oradan çıkın."
Bize iki kez söylemesine gerek yoktu.

Max okula dönerken bana eşlik etmeye karar verdi. Kıyafetlerimizi ve ekipmanlarımızı Dom'un otel odasına bırakmış, kot pantolon ve sweatshirtlerimizi giymiştik ve şimdi ikimiz de Akademi'ye giden kısa tren yolculuğunda uyanık kalmak için mücadele ediyorduk.

İkimizin de eğlence olsun kampüse girecek enerjimiz olmadığı için ön kapıdan içeri girdik ve yurt odama vardığımızda, ders için tekrar kalkmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç değerli saat uyuyabileceğimi biliyordum - tabii uyuyabilirsem.

İkimiz de duş aldıktan sonra, pijamalarımızla yatağımızda oturduk - Max odamda bok tutuyordu çünkü neden olmasın - ve Max'in aramızda duran telefonuna baktık.

"Okumana gerek yok Jojo," dedi nazikçe. "Sana sadece aradığımızı bulduğumuzu söyleyebilirim."

"Göster bana, Max."

Telefonunu eline aldı ve şifreli sunucumuza giriş yaptıktan sonra istediğim şeyi bulana kadar kaydıldı.

Telefonu bana uzattı ve ben de ekrana baktım, kopyalanmış metin mesajlarını okurken o uyuşmuş duygular bir kez daha içimi kapladı.

Andrea: JS onayladı, bu akşam saat 10'da yayındayız.

Andrea: HT 24 için paketleriniz var o zaman

Bilinmiyor: anlaşıldı

Mesajlar 2 Ağustos 2015'te saat 15:00'te gönderilmişti - ailemin öldürüldüğü ve hayatımın sonsuza dek değiştiği gece.

Telefonu düşürdüm.

Max fısıldayarak, "Aynı numaraya yaklaşık bir hafta öncesinden yapılmış iki arama da var," dedi. "Ve elimizde kamera var

'HT 24' olduğunu gösteren görüntüler-"

"Hargraves Kulesi, yirmi dördüncü kat," diye onun yerine bitirdim.
"Ve JS de James Spencer olmalı."

Başını salladı. "İyi misin?"

İçimi çektim. "Ben hem her zaman iyiyim hem de hiçbir zaman iyi değılim, Max. Andrea'nın annemi kafasından vuruşunu dinledim. Bunların hiçbirisi benim için yeni değıl. Artık Aileler'e karşı kullanabileceğimiz daha fazla kanıtımızın olması harika. Ama tabii ki burada *neden olduğuna* dair hiçbir şey yok."

Ailemi *neden* öldürmüşlerdi? Sadece eğlenmek için olmadıkları kesindi.

"Biliyorum, Jojo. Onu bulacağız."

Beni yatağa yatırdıktan sonra diğeri tarafa geçip lambayı kapattı. Rahatlamıştım, hemen uykuya daldım, Max'in varlığı sanki ranzalarımızda evimizdeymişiz, şehrin çürümüşlüğünden uzakta güvenle saklanıyormuşuz gibi hissettirdi.

Zach'in mutlu, gülen on iki yaşındaki yüzü karanlığa gömölmeden önce gördüğüm son şeydi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

I Zach'in evindeki pijama partisi için yeni mor mayomu giyecek olmanın heyecanıyla havuza atladım.

"Cannonball!" Bennett'in tam olarak nerede olduğunu hedeflerken çığlık attım.

derin uçta sallanıyordu.

"Argh!" diye bağırdı, suya çarptığım anda eğilerek yoldan çekildi.

"Sen bir sosisin, Bennett!" Benden birkaç metre ötede yüzeye çıkarken ona bağırdım.

"Saçmalıyorsun," bağırarak yüzüme vurdu. "Geliyor!"

Zach büyük bir sıçramayla hemen yanımdaki suya indi ve ben çığlık attım. Sığ uca doğru tekmelemeye çalışırken altımdan yüzdü ama bacaklarımı tutup beni diğer tarafa çekti.

Kafası yüzeye çıktığında büyük bir sırtışıla "Yakaladım seni," dedi.

"Evet, artık mahkûm sensin," dedi Bennett, diğer tarafımda belirip bileğimi tutarak.

"Kesin , sizi aptallar!" Çığlık attım ama gülüyordum. "Noah! Yardım edin bana!"

Noah bize doğru tekmeledi, üst yarısı şişme bir tüpün kenarına katlanmıştı. "Tüpüme tutun, Jojo!" Gülümseyerek ve kıkırdayarak Zach'in yüzüne sıçrattı.

Bennett ve Zach beni bıraktılar ve ben Noah ile birlikte sığığa doğru süzüldüm.

"Hadi Frankie!" Zach, aslında daha çok kuzeni gibi olan amcasına bağırdı. "Su harika hissettiriyor!"

Frankie bizden daha büyüktü, on üç yaşındaydı ve genellikle bizim çocukça şeylerimiz için zamanı olmazdı. Havuzun kenarındaki bir şezlongda, bir şemsiyenin altında uzanmış, tabletinde bir şeyler okuyordu. Muhtemelen bir çizgi romandı.

"Hayır, teşekkürler," diye seslendi Zach'e, gözlerini tabletinden ayırmadan. "Siz dördünüz bu kadar çok bağırmayı bırakırsanız çok iyi olur."

"!" Zach de bağırdı. Frankie'den hoşlanıyordu ve Frankie Zach'ten hoşlanmıyormuş gibi davransa onun gerçekten hoşlandığını

Biraz kurulanma zamanının geldiğine karar verdim, çünkü canım limonata istiyordu, bu yüzden Frankie'nin yanındaki şezlongdan havlumu almak için havuzun merdivenlerinden yukarı koştum.

"Dikkat et, Küçük Şövalye," diye homurdandı. "Üzerime damlatıyorsun."

"Üzgünüm, Frankie!" Havlunun ucunu aldım ve tabletine bulaşan birkaç damla suyu kuruladım.

Birdenbire bulutlar öğleden sonra güneşinin üzerinden geçerek Zach'in havuz güvertesinin üzerine koyu bir gölge düşürdü. Ürperdim, artık gerçekten üşüyordum.

Kafamı kaldırdığımda Zach, Bennett ve Noah'ın havuzun kenarında durmuş suyun içindeki bir şeye baktıklarını gördüm. Yüzleri bomboştu.

Zach'in annesi havuzun diğer tarafında duruyordu, dar kırmızı bir elbise ve uzun kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti. Beni çok gergin hissettiren bir şekilde bana gülümsedi.

"Bak, tatlı kız," diye seslendi bana. "Bak bizim ailelerimizde hainlere ne oluyor."

Kafam karışmış bir halde Frankie'ye döndüm. "Ne demek istiyor?"

Frankie merakla bana baktı, elinde eğri ağızlı büyük, korkunç bir bıçağı döndürüyordu. Tableti nereye gitti?

"Bilmiyor musun?" diye sordu başını eğerek.

Havuza doğru yürüdüm. Su artık mavi değildi. Kırmızıydı.

"Hayır!" Çığlık attım. "Anne! Baba!"

Annem ve babam pijamalarının içinde öylece duruyorlardı, gözleri açıktı ama hareket etmiyorlardı.

"Yardım edin!" Bağırđım. "Onlara yardım edin!"

"Yapamayız," dedi çocuklar hep bir ağızdan.

Sonra biri beni havuza itti.

"Jojo, . Jojo!"

Nefes nefese kaldım ve gözlerim açıldığında Max'i gördüm; uzun saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülmüş, endişeli bir ifadeyle bana bakıyordu. Terli elimi kavradı ve ben de sakinleştirici birkaç nefes aldım.

"Bana yine kâbus gördüğünü söylemedin," dedi, sert sesi tıpkı Dom'un ki gibiydi. "Bunca zaman sonra mı?"

Bir iniltiyle doğrudum. "Evet, yani her gece falan değil. Ama burada eski hayatımı hatırlatan pek çok şey var. Bu... biraz tetikleyici."

"Bahse girerim."

Ona en ciddi yan bakışımı attım. "Dom'a ya da Laura'ya söyleme. Endişelenecekler."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, "ama onlar her zaman senin için endişeleniyorlar. Ne olursa olsun."

İçimi çektim. Yeniden bir aileye sahip olmak başıma gelebilecek en iyi şeydi ama aynı zamanda en kötü şey olduğunda zarar görecektiği anlamına da geliyordu.

Eğer ailemin intikamını alırsam, gemiyle birlikte batacaktım. İş o noktaya gelirse, bunu yapacağımı biliyordum.

"Bu bakışı biliyorum," dedi Max kaşlarını çatarak, dün gecedan kalma kıyafetlerini aramak için yataktan fırlarken. "Seni evlat edindiklerinde neye imza attıklarını biliyorlardı. Her ne kadar sonsuza kadar Joanna Miller olarak kalmanı ve Avrupa'ya siktir olup hayatını güven içinde ve özgürce yaşamayı isteseler de, tüm bu zamanı senden çalınan şeyi geri alman için seni hazırlamakla geçirdiler. Seninle gurur duyuyorlar. *Ben* de seninle gurur duyuyorum."

İçimi bir huzur kapladı. Onlarsız ne yapardım bilmiyordum. "Seni seviyorum, kardeşim."

"Ben de seni seviyorum."

Yerde kendi kazağımı ve kot pantolonumu buldum, onları giymeye başladım, kesinlikle geç kalmıştım. Max, Southside Lisesi'ndeki ilk dersini kaçıracaktı ve Liderlik Semineri'ne gitmeden önce bir şeyler yiyebildiğim için şanslıydım.

Yatağımın ucuna oturmuş botlarımı bağlarken kapım çalındı.

Max tamamen giyinikti, o yüzden yanlarına gidip kapıyı açtı.

Noah koyu gri takım elbisesi ve gök mavisi gömleğiyle çok şık görünüyordu ve kapı açıldığında yüzünde beliren dostça gülümseme, orada duranın Max olduğunu fark ettiğinde hemen kayboldu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu alçak bir sesle.

Max kapı çerçevesine yaslanmış, tembel gülümsemesiyle "Selam kardeşim," dedi. "Neil, değil mi?"

Bir kıkırdamayı geri çektim.

"Ben Noah," diye cevap verdi dünyanın en zoraki gülümsemesiyle. "Noah *Hargraves*."

"Oh, doğru ya. Benim hatam, dostum. Siz zengin çocukların hepsi bana benziyor." Max kapıdan bir adım geri çekildi ve kollarını kavuşturarak Noah'nın hâlâ yatağımın ucunda oturduğum yeri görmesini engelledi. "Bir şeye mi ihtiyaın var?"

"Sakıncası yoksa Joanna ile konuşmak istiyorum." "Aslında sakıncası var."

"Sen onun bakıcısı değilsin."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, dostum."

"Max!" Noah koridorda dururken bu sik lme işi devam ederse dikkat ekeceğimizden endişelenerek "Max!" dedim. "Bırak girsin."

Noah odaya girip kapıyı kapatmadan önce Max'e bir şey kazanmış gibi sırtıttı.

"Birlikte dersimiz varken on dakika içinde bana soramayacağın neye ihtiyaın vardı, Noah?" Yataktan kalkıp sırt çantamı toplamak için masama giderken sordum. "Ben de Bennett'le üçünüzün sonra beni yalnız bırakacağınız konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diye ekledi Max ve Noah bana bakmadan önce ona ters ters baktı.

"Sizi kesinlikle yalnız bırakmaya niyetliyiz," dedi. "Tamamen. Ama önce size bir soru sormam gerekiyordu. Kahvaltıda değildiniz, bu yüzden sizi diğerlerinin önünde kenara çekmek yerine uğrayabileceğimi düşündüm."

"Kuzenimle konuşurken görülmekten utanıyor musun, Nate?" Max sordu, gülümsemesi sesindeki tehdidi gizleyemiyordu. "O zaman onun odasında ne ediyorsun?"

Noah bıkkın bir şekilde içini çekti. "Bekçi köpeğini tasmlayacak mısın lütfen?" diye sordu bana. "Bu düşmanlık gereksiz."

Bu gerçekten de uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi, ama böyle devam ederse geç kalacaktım, bu yüzden Max'in yanında durmak için hareket ettim ve sakinleştirici bir eli sırtında gezdirdim. "Sadece neye ihtiyacı olduğunu duyalım, sonra onu ayrıcalıklı kışının üstüne atabilirsin, Maxy."

Noah bir elini dalgalı sarı saçlarının arasında gezdirdi, belli ki bizim pisliğimizin üzerindeydi, sonra beni dikkatle inceleyen bir bakışla kıstırdı. "The Revelry'den videoyu nasıl aldın? Öyle görünmeyebilir ama Annie aslında teknoloji konusunda oldukça beceriklidir ve o canlı yayını sadece benim telefonuma gönderilen bir bağlantıyla erişilebilecek şekilde ayarladı ve sen onu kestiğin anda ofisteki dizüstü bilgisayardan kendini silmesi . Ve henüz...."

"Bende bir kopyası var ve dekana beni okuldan atmaması için şantaj yapmakta kullandım," diyerek sözlerini tamamladım.

"Doğru. Telefonumu ele geçirildiğine dair herhangi bir işaret var mı diye defalarca kontrol ettim ve hiçbir şey bulamadım - bu yüzden gitmeden önce bir şekilde dizüstü bilgisayardan çektiğinizi varsayıyorum...." Bana baktı, yüzünde belli belirsiz bir özür ifadesi vardı. "Bunu yanlış anlama ama sınıfımdaki becerilerin en iyi ihtimalle orta halli."

. "Teşekkürler, Noah. Öğretmenim olarak senin suçun, değil mi?"

Bunu görmezden geldi. "Soruma cevap ver."

Gülümsedim. "Hayır."

"Joanna-"

"Tek istediğin bu mu? Bu küçük sohbeti bir an önce bitirmezsek ikimiz de geç kalacağız."

"Onu duydun, Norman."

"Tak, tak! Chica, sana simit getirdim-" Mari elinde kahve ve köpek poşetiyle odaya girdi ve Noah'la çekişen Max ve benimle karşılaşınca irkilerek geri çekildi.

"Um," dedi yavaşça, kapıyı arkasından kapatarak. "Burada neler oluyor?"

"Yok bir şey kızım," diye cevap verdim. "Noah da tam ." "Selam bebeğim," diye mırıldandı Max ona. "Seni özledim."

Bu onu . "Max, aşkım, tam da görmek istediğim kişi."

Ona doğru koştu, kahveyi ve beyaz kese kâğıdını elime tutuşturdu, sonra ikisi birden yanak yanağa öpüştiler çünkü görünüşe göre arkadaşlıklarının seviyesi buydu. Sonra ona en büyük köpek yavrusu gözlerini verdi. "Carmen Noel sonrasına kadar Amerika'ya uçamayacak, bu yüzden Tatil Balosu için bir randevuya ihtiyacım var. En iyi arkadaşımın Akademi etkinlikleriyle işi bittiğinden beri" -Noah'ya bir bakış attı, çenesini yüksek tutarak "iyi bir nedenle."

Vay canına, Mari bile bu sabah bir Varis karşısında kendini biraz alingan hissediyordu. Noah her taraftan tepki alıyordu ve yüzündeki bıkkınlık ifadesi artık canına tak ettiğini gösteriyordu.

"Mari, gerçekten de burada okula devam eden öğrenciler arasından bir eş bulamıyor musun?" diye çıkıştı ona. "Tatil Balosu Akademi'nin tüm yıl boyunca düzenlediği en büyük etkinlik."

Bu Max'in işaretiydi. "Seninle çıkmayı çok isterim bebeğim. Ama beni alışverişe götürmelisin." Noah'ya bir sırıtma fırlattı. "Biz Güneyliler zengin çocuk partileri için uygun kıyafetlerle gelmiyoruz."

"Anlaştık."

Noah'nın yüzü kızarmıştı ve normalde bu kadar cana yakın ve sevimliyken onu böyle huysuz ve telaşlı görmek sabahımı zehir etti.

"Joanna," diye tersledi. "Cevap almadan gitmeyeceğim."

"Sorun değil Noah," diye cevap verdim, çantamı omzuma atarak. "Yine de derse gidiyorum. Çıkarken kapıyı kilitler misin?"

Max kıkırdadı ve bana sinsî bir bakış atmadan önce saçlarımdan öptü. Mari'ye bir kolunu uzattı. "Ben Southside'a dönmeden önce sana Holywell Hall'a kadar eşlik etmeme izin ver."

O kıkırdadı, kavrama onu etrafındave Dolandırıcı. onun Dirsek. "Gracias, mi amor. Hoşça kal Joanna!"

Hainler.

Noah bana dönmeden önce kaşlarını onların gidişini izledi. İleriye doğru birkaç amaçlı adım attı, tam önümde durup bana sert bir bakış fırlattı, kollarını ciddi bir şekilde kavuşturdu. Botlarım boyuma birkaç santim daha eklemişti, bu yüzden onun iki metreyi aşan gövdesiyle neredeyse göz hizamdaydım.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, diğerleri gittiğine göre ruh hali düzelmişti. "Cevaplarımı alacağım Joanna," dedi, sesi alçak ve vaatlerle doluydu.

"Ben de benimkini alacağım, Noah," dedim gülümsemesine karşılık vererek.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı, güzel yüzü birden çocuksu oldu ve bir zamanlar *benim* Noah'ıma o kadar benziyordu ki o anda, işe geri dönmeden önce kendime son bir vuruş yapmaya karar verdim.

Yabancı olmaya geri dönelim.

Savaşıklarını bilmedikleri bir savaşın karşı taraflarında.

"Buraya sadece bunun için geldiyse, sanırım bu bir elveda," diye fısıldadım, aramızda kalan birkaç santimlik mesafeyi kapatarak onun masmavi gözlerini kendi gözlerimle birleştirdim.

"Sanırım öyle," diye fısıldadı, ellerini kalçalarımın doladı ve beni vücuduna çekti. "Umarım dönem sonunda transfer olmayı ciddi olarak düşünürsün. Bu herkes için en iyisi , özellikle de senin için."

"Hmm," diye mırıldandım, ellerimi sert kollarında gezdirip boynuna doladığım sırada düşünüyormuş gibi yaptım. Eğildim, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirirken "Siktir git Noah" diye fısıldadım.

Alt dudağımı dişlerinin arasına almadan önce ağzıma karşı gülümsedi. Nazikçe çekiştirdi ve benden küçük bir inilti kaçtı.

"Keşke Joanna," diye mırıldandı, dudakları hâlâ benimkilere değiyordu.

Başladığım bu riskli küçük dans niyetlendiğimden daha ileri gitmek üzereydi. Büyük bir çabayla onu bıraktım ve geri çekildim. Elleri direnmeden kalçalarımın uzaklaştı.

Kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı."

Hiç itiraz etmeden dediğimi yaptı, eşikte duraklayıp omzunun üzerinden bana son bir kez baktı, gülümsemesi kayboldu ve gözleri kısıldı. "Hoşça kalın, Bayan Miller."

Kapı arkasından çarparken kararlılığımı pekiştirdim. Hâlâ yapmam gereken işler vardı ve Varislerin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermeye devam etmek, oynamaya devam edemeyeceğim tehlikeli bir oyundu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

F Sonraki iki hafta boyunca Varisler sözlerini tuttu, ben de benimkini. Kendimi rutinime geri attım, dönem ilerledikçe ve dersler ilerledikçe arka planda kaybolmaya kararlıyım.

iş yükü yoğunlaştı.

Gelecek ayki Holywell Chase'e hazırlanırken antrenman yapmak her gün erken kalkıyordum - mürettebat sezonu ilkbaharda ciddi bir şekilde başlamadan önceki büyük sonbahar yarışmamız. Şükran Günü tatilinden önce final ödevlerimi ve projelerimi tamamlamaya kararlı bir şekilde derslerime odaklandım. Sadece Mari ve ailemle konuştum ve Birinci Kademe kaltak tugayından gelen sürekli yorumlar ve alaylar ve Chad'in ne zaman gelse varsayılan olarak yapmaya karar verdiği cinsel taciz yüzünden başka birinin suratına yumruk atmaktan kaçınmayı başardım.

Zach, Noah ve Bennett'i hâlâ her yerde görüyordum - ortak sınıflarımızda, , kampüste - ama benimle etkileşime girmiyorlardı ve ben de onlardan uzak duruyordum. Bennett, birlikte bir odada bulunduğumuz her seferinde beni takıntılı bir şekilde izlemeyi nasıl bırakacağını . Zach beni iğnelemedi ya da kızdırmadı. Noah Teknik Beceriler dersinde benimle hiç ilgilenmedi.

Hiçbiri bir daha bana *dokunmaya* yaklaşmadı.

Ancak üçü de Salı ve Perşembe sabahları erken saatlerde ağırlık salonuna gelmeyi adet edinmişlerdi; ben genellikle orada yalnız olurdum. yanımdan geçip giderlerdi.

kabul eder, odanın karşı tarafında bir raf alır ve birlikte sıcak ve terli olmaya devam ederler. Zach genellikle gömleksiz kalırdı. Noah bilinen en dar gri eşofman altını giyerdi. Bennett'in üzerinde her zaman minik şortu olurdu.

İşkence gibiydi ama her seferinde önemli olana odaklanmam gerektiğini hatırlatmak için babamın şarkı listesini kulaklarımda çınlattım.

Ayrıca bir ya da iki kez tişört giymeyi unutmuş olabilirim çünkü siktir et onları, bu oyunu da oynayabilirdim. Onları bakarken yakalamama asla izin vermezlerdi, ama gözlerini her seferinde tüm saat boyunca sırtımda hissederdim.

Kasım ayının ortalarında Robert Silverman, öğrencilerin çoğu kahvaltıya giderken B Yurdu'ndan kelepçelenerek çıkarıldığında da kampüste bir heyecan yaşanmıştı. Dedikodular havada uçuşuyordu, ana fikir, dağıtmak amacıyla büyük miktarda kokain bulundurduğu yönündeydi. Kampüs güvenliği onu paketlemiş ve öğle yemeğinden önce Florida'ya geri göndermişti.

Dom bana daha sonra Raquel Silverman'ın Boca Raton'daki malikanesinin federaller tarafından basıldığını, tüm mal varlığına el konulduğunu ve şirketinin parçalara ayrılıp en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılma sürecinde olduğunu bildirdi.

Etkileyiciydi ve Peter Hargraves'in o küçük suikastın beyni olup olmadığını ya da Mirasçılar'ın bunu kendi başlarına yapıp yapmadıklarını merak ettim.

Buna kızdığımı da söyleyemezdim. Silverman'lar Noah'ın peşine düşmüşlerdi ve o *ölebilirdi*.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Sonunda, her zamanki gibi sessizce Varisleri uzaktan izliyordum çünkü hâlâ bir hedefim daha vardı. Okula gelmeden önce bile bir şekilde onun en zoru olacağını biliyordum ve haklı çıktım.

Bennett.

Spencer Tower'a girmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ve o da beni oraya sokacaktı. Ancak Zach'in aksine, Bennett anahtarlığını saklıyordu - saçma McLaren Artura'sının anahtarını ve Spencer Tower'ın tüm katlarına erişime izin veren var olan sadece üç anahtarlardan birini içeriyordu,

Çatı katı da dahil. Cebinde. Onu çantasına koyarken hiç görmemiştim ve bu benim için işleri zorlaştırıyordu.

Ama bunu çözmeye kararlıyım.

Şükran Günü tatili başlamadan önceki Cuma günü Mari'ye A Dorm'da düzenlenen tatil öncesi partiye gitme teklifinde bulunarak onu şaşırtmamın nedeni de buydu.

"Ben... ne?" Ben yurt odasının kapısında dururken yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı. "A Yurdu partisine gitmek ister misin? Yani, burada bir hediye atının ağzına bakmayacağım, ama... Bunun şüpheli olduğunu düşündüğümün kayıtlara geçmesini istiyorum."

En masum gülümsememle "Çok dikkatimi çekti," diye cevap verdim. "Ne giymeliyim?"

Beni dolabına sürüklemeyen önce heyecanlı bir çılgılık attı.

Bir süre sonra dar, yüksek belli deri pantolon, koyu mor bir bluz ve ayağıma yarım numara küçük gelen çok pahalı siyah topuklu ayakkabılarla çıktım. "Mari, her şeyden önce bunlarla bileğimi kıracağım."

"Affedersiniz, en iyi arkadaşım olan o sert kaltak nereye kaçtı?"

Öfkelendim. "İkincisi, ben artık resmen bir devim. Buna gerek yok."

Elmas avize küpelerini takarken aynanın önünde durup mırıldandı. "Güzel, şimdi o uzun Bennett Spencer pisliğinin yüzüne bakabilirsin."

Dondum kaldım. Şüphelenmiş miydi?

"Eğer senden açıkça kaçmasaydı kaçabilirdin," diye ekledi ve ben de biraz rahatladım. "Bu arada bunu onaylıyorum, her ne kadar Harper'ın sana nasıl baktığı konusunda kafasının patlamasını izlemek hoşuma gitse de. Ama huzur ve sessizlik iyi geldi, sence de öyle değil mi?"

Öyleydi ama ne yazık ki sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. "Kesinlikle," diye cevap verdim. "Bu şeye giderek gemiyi salladığımızı biliyorum, ama ben sadece... merak ediyorum, hepsi bu. Yurt partilerinden hiç gitmedim."

Bennett'in içki içip içmeyeceğini *merak ediyordum*. Belki kalabalığın içinde biraz gevşemiştir. Belki de gardını yeterince düşürmüştür....

Mari yüzünü bana dönüp çok seksi eflatun elbisesinin eteğini düzeltirken, "Biraz boktan bir gösteri," dedi. "Ama eğlenceli olabilir. Bir saat verelim ve nasıl hissedeceğimize bakalım."

Sağlam bir plandı. Merdivenlerden soğuk akşam havasında onu takip ettim ve C Koğuşu'ndan diğer yarının nasıl yaşadığını görmek için A Koğuşu'na doğru yürüyen birkaç cesur ruhu fark ettim.

A Dorm adlı modern apartmanın ön kapısına vardığımızda, ön kapının seramik bir bahçe cücesine benzeyen bir şey tarafından açılmış olduğunu gördük. Lobiye girdik ve yurdun birinci katını kaplayan geniş avluda devam eden şiddetli partinin içine daldık.

Avlu, alçak sehparların etrafına ustalıkla yerleştirilmiş pahalı kanepeler ve koltuk kümeleriyle döşenmişti. Odanın arka tarafı, bilardo masalarının ve poker oyunları için kurulmuş birkaç yuvarlak masanın bulunduğu özel dinlenme alanı gibi görünüyordu. Uzak duvara yerleştirilmiş, kemerleri altın telkari işlemeli çift Fransız kapılar açılmıştı ve A Koğuşu'nun dev verandasına kolay erişim sağlıyordu. Dışarıdaki birçok oturma alanı arasında yanan birkaç ateş çukuru gördüm.

C Dorm temelde bir hosteldi, burası ise lüks bir oteldi.

Aydınlatma alçaktı ve odanın her tarafındaki sehparların üzerinde bulunan birkaç Tiffany lambayla sınırlıydı. Ortada dans pisti için geniş bir alan ayrılmıştı ve şimdiden odanın son teknoloji ses sisteminden yükselen yüksek sesli müzik eşliğinde dans eden insanlarla dolmuştu.

Avlunun en arkasında mutfağa açılan uzun bir bar tezgahı . Akla gelebilecek her türlü pahalı içki ve mikserle doluydu. Şampanya şişelerinin boyunları, kenarda tünemiş birkaç buz kovanının tepesinden dışarı çıkıyordu.

"Sanırım mutfağın arkasında saklı bir fıçı yoktur?" İçeceklerle doğru ilerlerken Mari'ye sordum.

Benimle alay etti. "İğrenç, hayır."

Burslu öğrencilerden oluşan bir grubun yanında açık bir kanepede bulmadan önce bana bir kadeh pahalı şampanya doldurmasına izin verdim. Mari hemen çocuklardan biriyle hızlı bir şekilde İspanyolca konuşmaya başladı ve ben de hedefimi bulmak için yerleşmeden önce ekip ekibimden birkaç kıza kibarca başımı salladım.

Zor olmadı. Her ne kadar üçünü de prensler gibi gerçek tahtlarında görmek beni şaşırtmasa da, odanın ortasına yakın büyük koltuklardan birkaçının etrafına yayılmış, etraflarını sarmış ve her sözlerine kulak kabartan hayran gruplarını fark etmek yine de kolaydı.

Zach şık giyinmişti; üzerinde muhtemelen bin dolar değerinde yırtık siyah bir kot pantolon, dar beyaz bir tişört ve koyu renk botlar vardı. Elinde bir bardak kahverengi likörü evirip çeviriyordu ve Dane'in ona söylediği bir şeye gülerken dudak halkası yakındaki lambanın alçak, renkli ışığında parlıyordu ama kara gözleri soğuktu.

Minicik bir etek ve ipeksi, dekolteli bir bluz giyen Lisa zıplayarak Zach'in yanına geçip dövme pazusunu mıcıkklamaya başlayınca dudağımın kıvrıldığını hissettim. Onu tam olarak kabul etmedi ama üstünden de atmadı.

Noah, Zach'in karşısında başka bir kanepede oturuyordu ve belki de üçü arasında her zaman en cana yakın görünen o olduğu için, etrafı onun dikkatini çekmek için nefes nefese kalan kızlarla çevriliydi. Annie, Noah'nın hemen önündeki sehpanın üzerine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış ve elbisesi külotunu gösterecek kadar yukarı kalkmıştı. İkinci kademe asistanlarından birkaçı onun iki yanında oturuyor, içlerinden biri onunla konuşurken elini defalarca Noah'nın kalçasında gezdirecek kadar cesur ya da sarhoştur.

Noah özel dikim pantolonunu ve düğmeleri göğsünün bronzlaşmış tenini gösterecek kadar açık mavi bir elbise gömleğini giymişti. Kızlarla konuşurken her zamanki hoş gülümsemesini takınmıştı ama Zach gibi gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Seksi gözlüklerinin koyu mavi gözleri sertti ama kızlar bunun farkında değil gibiydi ya da umurlarında değildi.

Bennett, Noah'nın yanındaki koltukta oturuyor, koyu renk gömleğinin üzerine giydiği koyu renk spor ceketıyla bir GQ modeli gibi görünüyordu. Elbette sıkılmış görünüyordu, ara sıra bardağından yudumlarken

partiyi izliyordu. O kimseyle konuşmazken, Harper onun koltuğunun pelüş koluna oturmuş, arkadaşlarıyla hararetli bir şekilde sohbet ediyor ve şu anda kışının nerede olduğu konusunda kendini beğenmiş görünüyordu. Bu gece siyah dar bir elbise giymiş ve koyu, cesur bir makyaj yapmıştı ve Bennett'in bu tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Kahretsin, hayır, yapmadım.

Mirasçılardan herhangi biri bu partiye geldiğimi fark ettiyse ya da umursadıysa bile bunu belli etmedi, zaten bunun bir önemi de yoktu. Eğer Bennett bütün gece sandalyesinde oturup kara kara düşünmeyi planlıyorsa, muhtemelen bütün bunlar boşa gidecekti.

Odayı gözlemlerken yarım saat geçti. İnsanlar her geçen saniye daha da sarhoş oluyordu ve havada hafif bir ot kokusu da yayılıyordu. Açık kanepelerde ve odanın karanlık köşelerinde meşgul olan birkaç çift (ve hatta bazı üçlüler) gördüm, sanki bu insanların çoğunun sadece bir hızlı asansör yolculuğu uzaklıkta kendi özel yurt odaları yokmuş gibi.

Görünüşe göre teşhircilik A Yurdu partilerinin .

Bennett yerinden kımıldamadı, bu da Harper'ın da kımıldamadığı anlamına geliyordu. Bir kadeh şampanyanın yarısını içmeye karar verdim, Bennett'e hareket etmesi için son bir şans verirken Mari'yi benimle birkaç şarkı söylemeye ikna ve sonra geceyi bitirecektik.

Dom ve ben tatil boyunca planımı tekrar değerlendirebiliriz.

"Burası Southside değil mi?" diye tembel bir ses planımı yarıda kesti. "Biz de senin bizimle takılmaktan hoşlanmadığını sanıyorduk."

Chad önümdeki boşluğa doğru ilerledi, yanında birkaç et kafalı kankası ve tanımadığım, kıkırdayan kızlar vardı. Gözleri cam gibiydi ve kelimeleri biraz bulanıktı, bu yüzden iyi bir şey şüpheliydim.

"Siktir git, Chad," diye . "Biraz solgun görünüyorsun.

Ayakkabılarına kusarsan Mari beni öldürür, o yüzden devam etsen iyi olur."

Kız arkadaşları onun adına skandala uğramış bir şekilde nefes nefese kaldılar ama o sadece kıkırdadı. "Oh!" diye gürledi müziğin üzerinde, bana boktan bir sırtış fırlattı. "Sonunda birimizi o gecekondu amcığına almaya karar verdiğiniz için mi buradasınız? Etrafa sordum ve görünüşe göre

bir Akademi üyesini becermek için fazla iyi olduğunu düşünüyorlar. Ya da kız - onlara da sordum."

Birisi sarhoşken kalabalık bir odada "am" diye bağırmaya başladığında olduğu gibi, şimdi de insanlar bu bakmaya . Kanepede çok rahat bir şekilde oturduğum yerde Chad'in bana tepeden bakmasından için sinirli bir iniltiyle ödünc aldığım yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde ayağa kalktım.

Ödünc aldığım beş santimlik Jimmy Choo'nun üzerinde artık altı ayağı aşan boyuma yükseldiğimde sırtışı biraz azaldı. Kollarımı kavuşturdum ve boncuk gibi küçük gözlerinin içine baktım. "Dikkatli ol, Chad. Benimkiler hakkında bu kadar endişelenmeye devam edersen, *birinci* sınıf kedi sürünü üzeceksin." Arkasındaki somurtan kızları işaret ettim. "Bak, duyguları şimdiden incindi."

Omzunun üzerinden umursamaz bir bakış fırlattı ve çok aptalca bir şey yapıp kişisel alanıma girmeden önce gözlerini devirdi. İğrenç bir bakışla beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Donavan'ın ödediği paranın karşılığını alamaması çok kötü, değil mi? Ya da belki de hepimizin inandırıldığından daha fazlasını elde etti? Hadi ama Southside, birazcık tatmasına izin vermedin mi?"

Gülüşmeler ve alay sesleri duyuldu ve Lisa'nın tiz sesi kalabalığın üzerine yükseldi. "Kesinlikle yaptı!"

"Sürtük!" diye bağırdı başka biri. İç çektim. Bu parti berbattı.

Öfkem kabarmaya başlamış olsa da duygusuz maskemi korumayı başardım. Şu anda üzerimde eski en iyi arkadaşlarımların kiler de dâhil olmak üzere pek çok göz vardı. Onlara doğru hızlıca bir bakış attığımda, tüm bu olanları soğukkanlılıkla izlediklerini gördüm; tatlı Noah bile güzel yüzünde en ufak bir kaş çatma belirtisi olmadan öylece oturuyordu.

Chad devam etti, hâlâ çok yüksek sesle konuşuyordu. "Yani, göğüslerin benim zevkime göre biraz küçük ama yine de seni kesinlikle gezdirirdim."

Sonra bana doğru uzandı, bir eliyle yüksek belli pantolonumla üstümün etekleri arasından görünen deri parçasını okşarken diğer eliyle bileğimi kavradı.

Bir an bile düşünmeden, tuttuğu elimi yukarı doğru çektim ve diğer elimle de birkaç çubuğu sertçe aşağı doğru çektim.

Bileğime doladığı parmaklarını anında kırdı.

"Kahretsin!" diye bağırdı, birkaç adım geri çekildi ve kırık parmaklarını tuttu. "Bu ne lan, seni psikopat orospu!"

"İnsanlara izinleri olmadan dokunmamalısın, sik kafalı," dedim basitçe, tuttuğu sanki üzerimdeki sümüksü elinin kalıntı hissinden beni kurtaracakmış gibi sallayarak.

Chad'in kız arkadaşlarından biri bana "Bunu ödeyeceksin, fahişe!" diye bağırdı.

Sinirli bir şekilde nefesimi verdim ve Mari'nin sohbet ettiği diğer tahammül edilebilir burslu öğrencilerle birlikte oturduğu yere döndüm. Hepsi bana başka bir kafam çıkmış gibi bakıyordu.

"Ne?" Ben sordum. "Beni tuttuğunu gördünüz. Bana ya da başka bir kıza bunu yapabileceğini düşünmesine izin veremem."

Chad hala arkamda bir yerlerde küfürler savururken, diğer parti müdavimleri bağırp çağırıyor ve birbirlerinin üzerine konuşuyorlardı, kana susamışlık kalabalığa bulaşmış ve odadaki sesi yükseltmişti.

Mari zıplayarak ayağa kalktı, elbisesini düzeltti ve bana doğru yürümeden önce işle ilgili yüzünü takındı. "Biraz hava alalım, olur mu?" Kolunu benimkine doladı ve kapılara doğru ilerlerken yaşıtlarımın temkinli ve dehşete düşmüş bakışları arasından beni geçirdi.

İsteyerek gittim, zaten gece fiyaskoydu. Görünüşe göre hedefim lanet sandalyesine bağlıydı, bir kez bile cebinin daha kolay alınabileceği kalabalığın içinde dolaşmadı.

Muhtemelen onu düşündüğüm için, çıkışımı yaparken gözlerim Bennett'inkilerle çarpıştı. Harper onun boşluğuna doğru eğilmiş, dudakları kulağına yaklaşmış ve eli kolunda heyecanla bir şeyler fısıldıyordu. Ona cevap vermedi. Bunun yerine kapıya doğru yürürken beni izledi, yosun yeşili gözlerinden koyu bir öfke yayılıyordu.

Başka zaman, Spencer. Sadece bekle.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Y Benim için partiyi kaçırmama gerek yok kızım," dedim Mari'ye birkaç dakika sessizce oturduktan sonra. Gecenin soğuk havası bana iyi gelmişti. En azından biraz serinlemiştim.

Chad'le olan tartışmamdan dolayı biraz üzgündüm ama Mari'nin içeride eğlenmek yerine benimle birlikte A Yurdu'nun dışındaki taş bankta oturup kışını için kendimi suçlu hissediyordum.

"Emin misin?" diye sordu, sesindeki tereddüt açıktı. "Seninle C Koğuşu'na dönmek benim için sorun değil."

"Eminim." Ona kendinden emin bir gülümseme verdim. "Bu gece herkesin saçmalıklarından yeterince çektim."

Chad'saçmalıklarından bıktım artık.

Lisa, Harper, Annie ve diğer meçhul kızların, sanki onlara aitlermiş gibi Mirasçılara sürtünmelerini izlemekten bıkmıştı.

Eski en iyi arkadaşlarımla onları her gördüğümde dönüşmeye karar verdikleri duygusuz kabuklarla aynı odada olmaktan bıkmıştım.

Mari'ye el sallayarak onu partiye geri gönderdim, sonra ayağa kalktım ve bu topuklularla C Koğuşu'na doğru rahatsız edici bir yürüyüşe başladım.

Yolum, kampüsün kaldırımını kaplayan sokak lambalarının yumuşak sarı ışıltısıyla aydınlanıyordu. A Dorm'da arkamdaki açık veranda kapılarından yayılan müziğin alçak gümbürtüsü dışında burası sessizdi. Dışarıdaki partililerden arada bir yüksek sesli kahkaha ya da çığlık sesleri geliyordu ama onun dışında sadece ben ve

Sonbahar yapraklarının serin rüzgârda çıkardığı hışırtı. Titredim ve parmaklarımı hissetmez hale gelmeden önce odamın sıcak konforuna geri dönmek için adımlarımı hızlandırdım.

Birinin beni takip ettiğini fark ettiğimde B Yurdu'nun girişini henüz geçmiştım.

Adımlarımı yavaşlatarak durakladım, rahatsız ayakkabımı ayarlıyormuş gibi eğildim. Topuklu ayakkabılarımdan dikkatlice , sonra dönüp bana yaklaşmaya karar veren aptallarla yüzleştım.

"Uh-oh, bizi yakaladı," diye mırıldandı Chad, kaldırım lambasının ışığına doğru adım atarken. Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı, sağ elinin kırık yüzük ve serçe parmaklarında şimdi aceleyle bantlanmış gibi görünen bir şey vardı. "Gettodan gelen bu çocuklar herhalde sürekli omuzlarının üzerinden bakmaya alışkıktır, değil mi?"

"Bu doğru mu, Southside?" Chad'in suç ortağı alaycı bir ifadeyle konuştu.

Onu tanıdım -Cameron Murphy, Spencer'la bağlantılı büyük bankacılık ailelerinden birinin Birinci Kademe öğrencisi. Uzun boylu, sırık gibi bir adamdı ve koyu kahverengi saçlarını iğrenç bir kefal şeklinde uzatmıştı. Lakros takımında olduğundan ve Chad'in başbiri olduğundan oldukça emindim.

Chad'e bakarak devam etti. "Sence kavgacı biri mi? İçinde biraz mücadele var mı?"

"Umarım öyledir, dostum," diye mırıldandı Chad, iğrenç gözlerini bir kez daha vücudumda aşağı yukarı gezdirerek.

Chad'in tüm okulun önünde parmaklarını kırmamın cezasız kalmayacağına karar vermesine şaşırmamalıydım. Yorgundum, Bennett'ten istediğimi almaya yaklaşmadığım için hayal kırıklığına uğramıştım ve aklımda büyük rahat yatağım vardı, bu yüzden hazırlıksız yakalanmıştım.

Bir değil iki et kafalı pislikle savaştım akşam planlarımda yoktu.

Hiçbir şey söylemedim, çıplak ayaklarımın üzerinde ileri geri ederken ikisine de baktım. beton donuyordu ama kafeste birçok kez yalınayak kalmıştım. Mari'nin ince topuklu ayakkabılarıyla dövüşmektense kesinlikle tercih edilirdi.

"Ne yani, *şimdi* de o iğrenç çeneni kapalı tutmaya mı karar verdin?" Chad bana doğru ilerleyerek tersledi. "Lanet olası bir şey öğrenmen gerek.

ders, Southside."

"O iğrenç ellerini kendine saklamayı öğrenmelisin, g t herif," diye cevap verdim. "Sana ve Őuradaki Beavis'e arkanızı dönüp kendinizi i kiye ve istekli kizlara g mmenizi öneririm. Hiç havamda değilim."

" ok kötü," diye bağırdı yüzüme. "Sen bu Akademi'nin -bu lanet Şehrin- kurallarının kendisi için geçerli olmadığını düşünen geveze, küstah bir kaltaksın. Belki o güzel suratını dağıtırsak yerini hatırlarsın."

Yumruğunu burnuma doğru savurdu. Darbeyi engellemek için kolumu havaya kaldırdım ve dizimi kalın karnına vurarak r zg ri kesmesini sağladım.

"Siktir!" diye bağırdı, sendeleyerek geri döndü.

Hızlı hareket etmeliydim çünkü Chad'i D v Ő  Gecesi'nde g rm Ő t m ve hiç de beceriksiz biri değildi. Sadece beni, bir kızı hafife almıŐ tı ve bu iŐ  bir an aynı hatayı tekrar yapmayacaktı.

Cameron bana doğru koŐ tu, beni yere d Ő  rmeye  alıŐ tı, ama ben hızla yolundan çekildim ve koluma dolamayı baŐ ardıęı gevŐ ek tutuŐ u kırdım. Chad gibi eğitimli olmadığı için dikkatsizdi, bu yüzden ayağımı doğrudan dizine sıkıŐ tırarak hızlı bir iŐ  çıkardım.

"Lanet *olsun*," diye feryat etti ve yere d Ő t ; onu çabucak görevden almam gerektiğini biliyordum, yoksa ikisi tarafından birlikte alt edilme riskiyle karŐ ı karŐ ıya kalacaktım.

Chad toparlanmıŐ tı ve tekrar üzerime geldi, beni ortamdan yakaladı ve yana doğru savurdu. Yere sertçe vurdum ve ellerim ve dizlerim üzerinde yuvarlanarak Chad'den kaçtım ve kı  üstü yatmıŐ , dizlerinin üzerinde ayağa kalkmaya  alıŐ an Cameron'a doğru koŐ tum.  zerine atladım, sırtını yere çarptım ve kemik dirseklerini dizlerimle sabitledim.

"IŐ ıkları , orospu çocuğu," diye tısladım, sonra yumruğumu doğrudan Őakaęının kırılған kemiğine indirdim ve onu yere serdim.

Chad tekrar üzerime gelmeden önce bu güzel anın tadını çıkaracak vaktim olmadı. Beni baygın arkadaŐ ının üzerinden çekip aldı ve sonra iri bedenini bir k kremeyle üzerime attı. BoęuŐ tuk, eller ve yumruklar havada u uŐ tu. Elmacık kemiğime sert bir yumruk indirdi.

Ayağımı onun aletine çarpmadan hemen önce. Ayağa kalktı ve ben de güçlü bir hamleyle onu üzerimden .

Yüzüm zonkladı ve ayağa kalkmaya çalışırken dünya birkaç saniyeliğine dönmeye başladı. Yanağımdan kan damlıyordu ve Dom'un kafatasımdaki yarayı benim yerime onarmak zorunda kalacağı için Chad'e lanet ettim.

Mari'nin beni akşam için seksi topuklu ayakkabılar giymeye ikna etmesine izin verdiğimden ayakkabımda her zamanki bıağım yoktu, ama ailemin gözümün önünde öldürülmesini dinlerken kendimi güvende hissetmek için her zaman yanımda bir tür silah bulundurmamı gerektirecek türden kalıcı bir travma yaşamadım.

Chad taşaklarına aldığı sert darbenin etkisinden kurtulup ayağa kalktığımda bana doğru sürünerek yaklaştı, yaralanmamış elini bileğime doladı ve beni tekrar yere yatıracak bir hareketle çekti. Tkezledim ve dizlerimin üzerine düştüm. Chad tekrar üstüme çıkamadan, sustalıyı styenimin içindeki yuvasından çıkardım, fiskeyle açtım ve toplayabildiğim tüm gle döndüm ve bıçağı Chad'in eline sapladım, st kısmından dümdüz sapladım ve bu sırada neredeyse kendi ayağıma saplıyordum.

"Siktir, aman Tanrım!" diye bağırdı bıçağı etli elinde çevirirken. "Bu ne lan, seni çılgın sürtük!"

Sırt st yuvarlandı ve ben de üzerine çıkmadan önce kaburgalarına sert bir tekme atma fırsatını değerlendirdim.

Göğsüne oturdum, ağlayan ve kanlı elini kucaklarken birkaç saniye boyunca hayranlıkla izledim, bıçağın ucunun gümüş rengi sadece avucunun içinden görünüyordu.

Karnımı doyurduktan sonra kabzayı tuttum ve o çığlık atarken çekip çıkardım. Kirli, terden sırlıklam olmuş beyaz polo tişörtünü kullanarak bıçağı kanından temizledim ve tiksintiyle burnumu kırıştırdım. "İğrensin Chad," diye mırıldandım.

Altımda sallanmaya başladı, acı içinde inlerken boşuna beni uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Hayır, kes şunu," diye emrettim ona, bıçağımı boğazının bastırarak. "Sakın kimıldama."

Gözleri dehşet içinde bana bakarken titrek nefesler alarak durdu.

"Aferin oğlum," diye . Kahretsin, yüzüm acıyordu. "Şimdi söyleyeceklerimi dikkatle dinle. O zavallı kıcını kaldıracaksın ve Murphy'yle birlikte A Koğuşu'na doğru yürüyeceksin. Kimsenin sizi görmemesi için arkadan gizlice gireceksiniz ve bu gece burada olanlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceksiniz. Beni anlıyor musun?"

Cevap vermeyince bıçağımı boğazına daha sert bastırdım ve biraz kan akıttım.

"Ah! Siktir, tamam, evet!" diye bağırdı.

"Bir araba çağırın ya da siz ne yapıyorsanız onu yapın ve gidip pansuman yaptırın. Ailenize kapının önünde soyulduğunuzu falan söyleyin.

-"değil."

Başını sallamaya çalıştı ama hareket bıçağımı boğazına daha fazla bastırınca acı dolu bir tıslama çıkardı.

"Ciddiyim Chad," diye homurdandım, yüzüne doğru yaklaşarak. "Bu konuda bir fısıltı bile duyarsam, tarayıcı geçmişin ve dizüstü bilgisayarındaki bazı ilginç dosyalar kamuya açık hale gelecek."

"Ne... lanet... neden ?" diye hırıldadı.

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi başımı salladım. "Tsk. Sanırım o kızların hepsinin reşit olmadığını biliyorsun, Chaddy. Bunu inkâr etmeye çalışma. Yine de mantıklı." Daha da eğildim, onunla neredeyse burun buruna geldikten sonra fısıldadım, "Çünkü babam da aynı zevklere sahip, değil mi?"

Chad ve kan kaybından mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Sen de kimsin lan?" diye .

Kıkırdadım. "Ben bir hayaletim, göt herif." Sonra yavaşça ve büyük bir dikkatle onun üzerinden kalktım ve ayağa kalktım. Bıçağımı parmaklarımin arasında tembelce döndürerek ona baktım. A Koğuşu'nu işaret ettim. "Siktir git gözümün önünden."

Birkaç başarısız denemeden sonra Chad titreyen bacaklarının üzerinde doğrulmayı başardı. Titreyen elleriyle gömleğini çıkardı ve kanayan avucuna sardı. Cameron'ı uyandırmak için topallayarak yanına gitti.

onu ayağa kaldırmaya yetti ve yavaşça topallayarak uzaklaşmalarını izledim.

Birden her yerim acıdı ve çok üşüdüm.

En yakın koltuğa -B Yurdu'nun ön basamaklarına- doğru yürüdüm ve kıcıımı en alt basamağa bıraktım. Adrenalinimin düştüğünü hissettim ve birkaç derin nefes aldım. Orada kaldım, başım zonklarken nefesimi kontrol etmeye ve Chad ile Cameron'ın sonunda A Koğuşı'nun arkasında gözden kaybolmalarını izledim.

Başımı ellerimin arasına aldım ve giden yolun geri kalanını yürüyecek motivasyonu bulabilmek için kendimi zorladım.

Birkaç dakika sonra önümdeki kaldırımında iki siyah botlu ayak belirdi. Başımı ellerimden kaldırdığımda Zach diz çökmüş, yüzüme o derinliksiz kara gözleriyle bakmak için kendini benim hizama getirmişti.

Yemyeşil ağzının kenarlarında bir kaş çatma belirtisi belirdi, sonra bir anda kayboldu ve yerini her zamanki ukala sırtışına bıraktı. Uzandı, şişen yanağını büyük eliyle kavradı ve başparmağını kanayan kesiğin üzerine hafifçe sürttü. Elini çekti, kanlı başparmağına baktı, sonra pahalı tişörtünü ucuz bir bez parçasıymış gibi silerek temizledi.

"Yetmedi mi Prenses?" diye fısıldadı, yarama eğleniyormuş gibi bakarak.

Chad ve Cameron'ın durumunu bir şekilde görüp görmediğini merak ettim, ama görseydi bile bunların komik olduğunu düşüneceğinden şüpheliydim.

"Sadece bir sıyrık," dedim duygusuzca. Bunu artık onunla -hiçbiriyle- yapmak istemiyordum. Benim onlara yaptığım gibi onlar da bana karşı nerede durduklarını açıkça belirtmişlerdi ve bunu hatırlamam gerekiyordu.

Gülümsemesi daha ciddi bir şeye dönüştü. "Eninde sonunda sadece bir çizik olmayacak," diye uğursuzca cevap verdi. Sonra ayağa kalktı ve aynı şeyi yapmam için bana elini uzatmadı. "Evinize gidin, Prenses."

Gitmek için döndüğünde, "Bir gün, Zach" diye mırıldandım.

Durakladı, omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış fırlattı, ama sonra omuz silkti ve ıslık çalarak uzaklaştı.

dünyada bakım.

Kıpırdandım, arka cebimden telefonumu çıkardım, sıkı derinin gecenin tüm saçmalıkları boyunca onu güvende tuttuğuna şükrettim.

Max'i
aradım. "Ne
?"

"Hey," dedim çatlamış dudaklarımı yalayarak. "Bu gece eve gelmek istiyorum."

"Şimdi mi? Çok geç oldu, emin misin?"

"Evet," diye cevap verdim, sesim hafifçe çatlıyordu. "Lütfen... gelip beni alır mısın?"

Max bir an sessiz kaldı. "Bir sonraki trenle gideceğim."

"Teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Buranın arkasını görmek için sabırsızlanıyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

"D Om, bunu yapmaya devam etmesi gerektiğinden emin miyiz?" Laura küçük mutfağımızda durmuş, bornozunu giymiş ve ellerini ovuşturuyordu. Kocasına en geniş, en yalvaran bakışlarını yöneltti.

gözleri. "Bir ay içinde onu ikinci kez yamamak zorunda kalıyorsun!"

Dom, itaatkâr bir şekilde bar taburelerinden birine oturduğum yerde üzerimde geziniyordu. Max, kollarını kavuşturup rahatça yaslandığı kanepenin köşesine yarım yanağını dayamış, bana sert bir bakış fırlatıyordu.

Dom yüzümün derisini tekrar yapıştırmayı bitirirken, "Bebeğim, bu bana bağlı değil," diye cevap verdi. "Ve şimdi yeni gibi görünüyor. Bu sefer dikişe bile gerek kalmadı."

Laura bana bakıp somurtmadan önce ona gözlerini devirdi. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Laura, Dom'un spor salonunda antrenman yaparken bundan daha kötü yaralanmalarım oldu," diye . "Bir de diğer adamı görmelisin."

"Hendrickson'ı öldüreceğim," diye açıkladı Max. "Kız kardeşimi öldürdükten hemen sonra, durup dururken onu okuldan almamı istediğinde onu *kanlar* içinde bulacağım konusunda beni uyarmayı ihmal ettiği için."

"Hepiniz aşırı tepki veriyorsunuz," diye çıkıştım. "Ben iyiyim. Ve Chad'in eline tam anlamıyla bir bıçak sapladım. O kontrol altında."

Dom mutfak tezgâhında ilk yardım çantasını hazırladığı yerde durakladı. "Sen ne?"

"Ciddi misin lan sen?" Max aynı anda yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi.

Laura bana bir buz torbası uzattı ve ben de onu hassas elmacık kemiğime bastırdım. "Bak, ona ve babasının çocuk pornosu bağımlılığının faturalarının elimizde olduğunu söyledim. Çenesini kapalı tutacaktır."

Dom içini çekerek bir kolunu Laura'ya doladı, ikisi de mutfak tezgâhına yaslanmıştı. "Bunun tehlikeli bir oyun olacağını biliyorduk. Ve daha yeni başlıyoruz."

Mutfaktan kanepeye ulaşmak için gereken dört adımı attım ve minderlere gömüldüm. Max bana katıldı, boştaki elimi tutup sıktı, sanki burada olduğuma ve iyi olduğuma dair kendine güvence veriyordu.

"Bizi Spencer Tower'a götüreceğim," dedim, hissettiğim kararlılık yorgunlukla savaşıyordu. Omzumun üzerinden Dom'un mutfakta durduğu yere baktım. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Biliyorum Jojo. Ama bu sadece senin istediğin kadar ileri gider. Güvende olmanı tercih ederim - bu, ailen ya da kaybettiğim insanlar için adaletten daha önemli."

Onun da böyle düşündüğünü biliyordum ama daha yapılacak çok şey varken birkaç zorbanın beni Akademi'den atmasına izin veremezdim.

Ama şimdilik, Max altımdaki yatağında güvenle yatarken ranzamda sızmak ve bütün bir hafta boyunca Akademi'yi, Aileleri ya da Varisleri düşünmemek istiyordum.

Ben de öyle yaptım.

Evdeki Şükran Günü haftası Akademi'deki gerçekliğime harika bir mola oldu - gerçi Dom ve Laura'nın yeğeni olarak geçirdiğim yedi yılın gerçek hayatıma harika bir mola söyleyebiliriz.

Olde Town sonbaharda çok güzeldi. Ana Cadde'yi kaplayan olgun ağaçların yaprakları sarının güzel tonlarına dönüşmüştü ve

Turuncu. Ana caddeyi çevreleyen eski evlerin çoğu şenlikli sonbahar çelenkleriyle süslenmişti ve dökülen yapraklardan oluşan düzgün yığınlar kaldırımları süslüyordu. Hava serin olsa da gökyüzü güneşliydi ve Bruce'u ziyaret etmek ve kapalı alan küreklerini ödünç almak için Kayıkhane'ye doğru her yürüyüşümde adımlarım biraz daha neşeliydi. Yaralı yüzüme büyük bir şüpheyile bakmıştı ama sormamıştı, ben de detay vermeyi teklif etmemiştim.

Mari hafta ortasında ziyarete geldi, uzun beyaz paltosu, gök mavisi atkısı ve gri topuklu kışlık botlarıyla bir kış prensesi gibi giyinmişti. Laura'nın kitapçı dükkânına girip Max ve benim için güzel kahveler getirdi ve öğleden sonrayı Laura ile takılmak için bizi görmezden gelerek geçirdi ve Dom da işten sonra kafasını uzattığında ondan aynı şekilde etkilenmişti.

Yüzümdeki morluklar ve iyileşmekte olan kesik de Mari'nin dikkatinden kaçmadı. Yaralarımın Dom'un spor salonunda antrenman yapmaktan kaynaklandığı konusunda ısrar ettim ama bana şaşı gözlerle bakarak buna pek de inanmadığını söyledi. Gerçeği öğrenirse, o gece benimle C Yurdu'na yürümek yerine partiye geri döndüğü için suçluluk ya da suçlama hissedeceğinden endişe ediyordum.

Bu yüzden, iyi bir arkadaş olmayı öğrenmeye çalıştığım gibi, ona yalan söyledim.

Yüzüm Dom'un hoşuna gidecek kadar iyileştikten sonra spor salonuna gitme yasağımı kaldırdı. Birkaç öğleden sonrayı Max'le takılarak geçirdim, içeri girip çıkan birkaç eski arkadaşımıza selam verdim, ama kafesten uzak durdum - en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca iri, kaba herifleri yeterince dövmüştüm.

Zavallı Matt Jennings bir öğleden sonra geldiğimde bana utangaç bir el salladı ve ardından vebalı gibi benden kaçmaya başladı. Onu oturtup, Dört Aile'nin gerçek bir Varisi'nin emriyle kaçtığı için onu daha az düşünmediğimi açıklayabilirdim, ama ayrıca, enerjim yoktu ve zaten benim hakkımda sahip olduğu duyguları geride bırakması onun için gerçekten daha iyiydi.

Akademi'ye dönmeden önceki gece, sonunda düşmanlarımla ölümünü planlamaya geri dönme isteğime yenik düştüm. Birkaç saatimi Spencer Kulesi'nin planlarını inceleyerek geçirdim.

Bıçağımı elimde çeviriyordum, sanki bir şekilde bazı cevapları ateşlemeye yardımcı olacakmış gibi.

"Oraya varacağız, Jojo," diye bana güvence verdi Max. Alt ranzasında toplanmış, birlikte tabletini inceliyorduk. "Belki de Spencer'ı bayıltıp ceplerini boşaltmalısın."

Homurdandım. "Bu katartik olurdu." Dramatik bir iç çekişle tableti ona uzattım ve yastığa geri yaslandım. "James Spencer'ın ailemin cinayetinin arkasındaki beyin olduğuna dair bir his var. Eğer bunu *neden* yaptıklarını anlamama yardımcı olacak bir şey bulacaksam, sanırım bunu bulacak kişi o olacak."

Max başını salladı, tableti kapattı ve yatmaya hazırlandı. "O zaman onu bulacağız. Dom ve ekibi anahtarları alır almaz tetiği çekmeye hazır."

Doğrudum, yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra üst ranzama tırmanıp yorganın altına girdim.

O gece rüyamda bir kez daha genç Bennett, Zach ve Noah'ı gördüm ama bu kez elinde silah ve kan olan bendim.

Pazartesi sabahı yemekhaneye girdiğimde, orada bulunan her öğrencinin gözlerinin bana doğru döndüğünü hissettim. Taking Back Sunday'nin "Set Phasers to Stun" şarkısı kulaklarımda çınlarken bile, her zamanki yüksek sesli sohbetin aniden ürkütücü bir şekilde sessizleştiğini hissettim.

Planım bir kahve ve simit alıp Dom'u aramak için dışarı çıkmaktı ama bu ahmakların nefret dolu bakışları ve komplocu fısıldaşmalarıyla beni yemek salonundan kovabileceklerini düşünmelerine izin verirsem lanetlenirdim.

Bir tabak kaptım ve üzerine yumurta, domuz pastırması ve meyve doldurmaya başladım. Kendime kocaman bir kahve doldurdum, sonra odanın tam ortasındaki masanın açık ucunda rahatıma baktım.

"Chad, geri gelmeyeceğini söylemiştin!" Lisa'nın mızızlanması salonun ön tarafından, en iyi öğrencilerin ayaklarının dibinde oturduğu yerden geliyordu.

prensleri.

"Kaltak aptalın teki, ne bekliyordun ki?" Harper yüksek sesle ekledi.

"Lütfen ona ilgi göstermeyi *keser* misiniz?" Annie tersledi, ve ben *de buna* .

Onlara baktım ve sanki dünyaya kızgınmış gibi tabağının başında somurtan Chad'e soru dolu bir bakış fırlattım.

Bana ters ters baktı ve ben de onun ağır bandajlı elini sessiz bir neşeyle tuttum.

Makyajım yüzümdeki kalıcı morlukları örtüyordu, bu yüzden Zach - ve muhtemelen Bennett ve Noah- dışında kimse Chad'in parmaklarını kırdıktan sonra küçük bir kavgaya karıştığımı bilmiyordu.

Chad'in herkese eline ne olduğunu anlattığını duymak için sabırsızlanıyordum.

Elbette, Zach'le olan kısa görüşmemi düşününce, yüceltilmiş olanların oturduğu yere baktım, sıcak ve sıkılmış görünüyorlardı ve altlarındaki bağıriş çağırıştan rahatsız olmamışlardı.

"Chad, bunun böyle kalmasına izin veremezsin," diye tısladı Lisa. "*Hepimiz* onun ne yaptığını gördük."

"Bırak onu, Lisa," diye bağırdı Chad.

Masa sessizleşti ve ben oturduğu yerden gözleriyle beni öldürmeye çalışan Chad'e yavaşça kahvaltımı yemeye devam ettim.

Ne yazık ki, Chad'in asık suratlı tavrı ve bana karşı kurulan komploya katılmayı reddetmesi Mirasçılarının dikkatini çekti. Bennett'in dikkatle inceleyen bakışları şimdi bana yönelmişti. Zach'in her zamanki tembel gülümsemesi yerini kızgınlığa bırakmıştı ve şimdi o geceyle ilgili tüm hikâyeyi bilmediğini fark etmiş bir şekilde beni süzüyordu. Noah sadece yorgun görünüyordu.

"Ugh, bu sabah kreplerine kim işedi?" Harper Chad'e çıkıştı.

"Ciddiyim dostum," dedi Dane gülerek onu dürterek. "Neşelen biraz. Çöp kendi kendine çıkar."

"Aynen öyle," dedi Annie, masanın öbür ucuna uzanıp Chad'in kolunu şefkatle okşayarak. "Biz hallederiz."

Onun bu açıklaması sanırım kitleleri yatıştırdı, çünkü yemekhanenin her zamanki canlı gürültüsü yeniden başladı ve bana doğru birkaç pis bakış fırlatıldı.

Tüm bunlar olurken yanımdaki sandalyeye çökmüş olan Mari oflayıp pufladı. "Sanırım huzur ve sessizlik sona erdi."

"Evet." Kahvemin kalanını geri attım ve ayağa kalktım, sırt çantamı omuzlarıma atmadan önce bir omzumdan sarkan beyaz kazağımı düzelttim. Chad'in bandajlı eline ve diğer elinin kırık parmaklarındaki profesyonel görünümlü bant işine baktım ve ona küçük bir el salladım.

Çıkmadan önce eğilip Mari'nin kulağına bir şeyler fısıldadım. "Buna değer."

Takip eden hafta sabrımın gerçek bir testiydi.

Koridorlarda ve diğer ortak alanlarda zaman zaman bana atılan hakaretler ve alaylar dramatik bir şekilde arttı, bu da genellikle ya Güney Yakası'ndan gelen zavallı bir çöp ya da Akademi'de hastalık yayan gevşek bir fahişe olduğum için bağırılmadan kafamı yurt odamdan çıkaramayacağım anlamına geliyordu.

Ekip antrenmanından sonra soyunma odasında duş almayı bırakmıştım ki, birini kabin kapısının altından gizlice fotoğrafımı çekmeye çalışırken yakaladım. Fotoğrafı çekmeden üzerine bastığım için kızın eli kırıldı ama Max günlerce Akademi'nin liste servisini izledi, belki çıplak bir fotoğrafım okulda dolaşır diye.

Sınıfa girerken ve çıkarken itildim ve çelme takıldı. Erkekler bana her gün paralı seks teklif ediyordu. Hatta Lisa bir sabah kahvaltıda bir fincan sıcak kahve ile beni elde etmeye çalıştı ve ben sadece açıkta kalan cildimde birinci derece yanıklardan kaçındım çünkü sürekli tetikteydim, bu yüzden onun geldiğini gördüm ve hızla yolumdan çekildim.

Chad beni hedef alan saçmalıklara doğrudan katılmaktan kaçınsa da, onun adına adalet olduğunu düşündükleri şeyi yerine getirmeye istekli çok sayıda kölesi vardı. Mari elinden geleni yaptı ama bütün gün yanımda durup koyunları İspanyolca hakaretler ve alt aileleri iflas ettirme tehditleriyle korkutamazdı.

Mesele şu ki, Chad'in parmaklarını kırma kararım yüzünden tam olarak neyle uğraşacağım bana söylenmiş olsaydı, içten içe yine de yapacağımı biliyordum - her seferinde.

Tüm bunlara rağmen tüm final ödevlerimi ve projelerimi teslim etmeyi başardım, böylece dönemin son birkaç haftasını rahat geçirecektim. Sabah erken saatlerde yaptığım antrenmanlar hâlâ teselli kaynağımdı ve Cumartesi günü Holywell Chase için kendimi hazır hissediyordum.

Tek başarısızlığım en önemli işim olan Bennett ile ilgiliydi.

Yemekhanede, ortak derslerimizde ve ekip antrenmanlarında uzaktan görmek dışında onu hiç görmedim. Varisler bu hafta belirlenen günlerde ağırlık odamı bile işgal etmemişlerdi. Her zamanki gibi mücadelenin dışında kaldılar ve sadık tebaaları beni okuldan atmak için ellerinden geleni yaparken onları gözlemlediler. Hâlâ bazen beni izliyorlardı ama güvensizlik ve şüphe, eskiden aramızda yanan ateşi sonunda söndürmüştü.

Cuma günü geldiğinde yorgun ama odaklanmışım. Bu hafta sonu Chase'de canlarına okuyacaktım ve sonra da James Spencer'ın en karanlık sırlarının anahtarını kendime alacaktım.

Ve sonra onu mahvedecektim.

ŞEFTEN BİRİ

I bağıcıkları birkaç kez sinirli bir şekilde çekerek ayakkabılarımı bağlamayı bitirdim. soyunma odasındaki heyecanlı konuşmalar ve gülüşmeler, takımdaki başka hiç kimsenin benim kadar sinirli olmadığını açıkça ortaya koyuyordu yarınki yarış için ekip atamasıyla ilgiliydi.

Koç beni Harper ve iki arkadaşıyla birlikte dörtsüz dörde koymuştu ve geçirdiğim haftadan sonra bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Cuma öğleden sonraydı ve yarış öncesi antrenmanımıza başlamak üzereydik; yeni atanan ekiplerimizle parkurda bir deneme sürüşü yapacaktık.

Harper soyunma odasının diğer tarafından, etrafını saran hayranları hazırlanırken, "Evet, an müzakerelerin sonuçlanmasını bekliyoruz," diye gevezelik etti. Elini uzatıp çıplak parmağını sanki dev bir elmas varmış gibi hayranlıkla seyretti. "Önümüzdeki dönem başlamadan nişanlanmış olabilirim!"

O kaltak oğullarımdan birine dokunduğu için içimde başını kaldırmaya çalışan sahiplenici canavarı boğdum - çünkü onlar benim değildi ve uzun da olmamışlardı.

Takımın geri kalanı soyunma odasından çıkmaya başlarken Harper, "Hey, pislik," diye seslendi. "Kaldır kışını. Bizi yavaşlatmasan iyi edersin."

Onu görmezden gelerek kendimi ayağa kalkmaya zorladım. Dışarısı çok soğuk olduğu için uzun kollu takım gömleğimi ve darağacına gidiyormuşum gibi rıhtıma doğru yürüyerek sıradaki yerimi aldım.

Geniş rıhtım hareketlilikle doluydu. Atletizm departmanı çalışanları yarın gelecek misafir takımlar için alanı hazırlıyordu ve öğleden önce antrenmanlarını yapan erkek takımının üyeleri, üç millik yarışın zaman denemesini yapan son ekiplere tezahürat yaparken etrafta dolaşıyordu.

Bennett'in sekiz kişilik ekibi bitiş çizgisini sert bir şekilde geçti, dümencileri megafonla bu parkurdaki en hızlı zamanlarını geçtiklerini duyurdu. Eğer bunu yarın da tekrarlayabilirlerse, şu anda ülke birincisi olan New Jersey takımını yenmek için büyük bir şansları olacaktı.

Hep birlikte kutlama yapmalarını izledim -aylar süren hazırlıktan sonra büyük bir başarı- ve Bennett'in yüzünde beliren kocaman gülümseme beni karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Çocukluğumuzdan beri onun *bu kadar* parlak ve içten gülümsediğini görmemiştim. Son yedi yılın bu tür bir mutluluğu onun içinden söküp attığını düşünmüştüm.

Harper alkışlamak ve tezahürat yapmak için tek nemize yüklemek üzere olduğu küreği bıraktı ve Bennett'e bir deli gibi el salladı.

"Jansen, hemen ekibini topla," diye bağırdı Koç Janet, büyük etkinliğin planlamasını bitirmek üzere ofisine dönerken yanımızdan geçerken. "Bunun en hızlı dördümüz olmasını bekliyorum."

Bununla birlikte, her birimiz küreğimizi yöneterek ve yola çıkma sırası bize geldiğinde güçlü bir şekilde başlamaya hazırlanarak kabuğumuza yüklendik.

Harper kış taraftaki pozisyonundan, "Hadi yapalım şu işi hanımlar," diye bağırdı.

"Devam et, Southside, ve bana dokunma," diye tükürdü bana Bettina Gomez, belli ki kapmaktan korktuğu yoksulluk mikroplarına sahip birinci sınıf öğrencisiyle orta ekipte sıkışıp kalmaktan mutsuzdu.

Suyun üzerinde yerimizi aldık. Zaten renkli şamandıralarla işaretlenmiş olan yarış parkuru bizi Obsidian Nehri'nin batı çatalından aşağıya ve Şehrin güneyindeki geniş açık sulara yaklaşık bir mil kadar götürecek ve sonra dönüp dolaşıp geri dönecektik.

Günün son alıştırma turunu yapan ekiplerden biri olacaktık. Öğleden sonra güneşi çoktan gökyüzünde batmaya başlamıştı, Aralık ayının başındaki günün bulutları suyun üzerinde süzölüp diğer ekiplerin çekilmesini beklerken içimizi ısıtmaya pek yardımcı olmuyordu.

Harper ekibe, "Hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

Bu beynimde küçük bir alarm zili çalmasına neden oldu ama üzerinde duracak vaktim yoktu çünkü hemen bizi hazır olmaya çağırmaya başladı.

Harper, "Dördü de kürek çekmeye hazır olsun," diye bağırdı. "Kürek çekin!"

Ve sonra yola koyulduk, hepimiz senkronize bir şekilde ve sahip olduğumuz her şeyle küreklerimizi çekiyorduk.

İskeleden ayrıldık ve açık denize çıktık. Harper bizi güneye doğru yönlendirirken ben kendimi bırakmış, formuma ve nefes alış verişime odaklanmıştım. Zor geçen birkaç dakikanın ardından Akademi gözden kaybolmuş ve Şehrin süslü gökdelenleri görünmeye . Şehrin kıyılarından uzaklaşıp güneye doğru ilerlemeye devam ederken rüzgâr batıdan eserek bizi kamçılıyordu.

"Tam basınç!" Harper bize bağırdı ve dönüşümüzü işaretleyecek şamandıraya doğru ilerlerken kürek çekmemizi emretti.

Mükemmel zaman geçiriyorduk ve yaklaşık altmış saniyeliğine, beni benden nefret eden korkunç kızlarla dolu bu tekneye attığı için Janet'a kredi vermeye karar verdim, çünkü bu kesinlikle yarın için kazanan bir kombinasyon olmaya başlamıştı.

"Dönüyoruz!" Harper bir dakika sonra son şamandıranın yanından geçerken havladı, Şehir artık en az bir mil uzaktaydı.

Dönüşe başlamayı bekleyerek kulaçlarımı ayarladım, ancak Harper bizi şamandıranın yanından geçirip nehrin aşağısına doğru yönlendirirken mürettebatın geri kalanının tam gaz ilerlemeye devam ettiğini hemen fark ettim.

"Bu ne lan!" Ona ters ters bakmak için arkamı dönerek bağırdım. "O dönüşü kaçırmadığını biliyorum!"

Kafası karışmış gibi yaparak alt dudağını bana doğru uzattı. "Oh, öyle mi?"

Kahretsin.

Parkurda bize yakın olan diğer birkaç ekibin dönüşe geçip kuzeye ve Akademi'ye geri dönmeye başlamalarını büyük bir kızgınlıkla izledim. Harper, takım arkadaşlarımın geri kalanının tam işbirliğiyle yarış öncesi koşumuzu kasıtlı olarak mahvediyordu ve yarın kazanmaya hazırlanmaktan ve bununla birlikte gelen tüm zaferlerden vazgeçmek istemesinin muhtemelen tek bir nedeni olduğunu biliyordum.

Akademi rıhtımına dönüp arkadaşlarına -ve Varislere- sonunda Güney Yakası'ndaki çöpleri alt ettiğiyle övünebilmek için bu küçük zaferden vazgeçebilirdi.

Küreğimi suya sokarak umutsuzca tekneyi aşağı çekmeye çalıştım ve bu bizi yavaşlatsa da beni Akademi'ye geri götürmeyecekti.

"Tamam, bu kadar yeter!" Harper diğerlerine bağırdı. Küreklerini bırakmalarını izledim ve onun da arkamdan aynı şeyi yaptığını duydum. "Senin için yolun sonu geldi, kaltak."

bıraktım ve kabuğun kenarlarını tüm kavradım, başımı çevirip ona baktım. "Siktir , Jansen. Hâlâ elimde olan küçük video klibi unuttun mu?"

Alay etti. "Bana yapabileceğini *düşündüğün* hiçbir şeyden korkmuyorum, sürtük. Yine de iyi denemeydi."

Sonra sağ kolumu tuttu, Bettina ve teknedeki diğer hain kaltak da diğer kolumu yerinden çıkarmak için alanıma tırmandılar.

Tekmeledim ve çığlık attım. Onlara her türlü kötü ismi söyledim. Bettina'nın burnuna yumruk atmayı ve Harper'ın kaburgalarına dirsek atmayı başardım, öyle ki oturduğu yere geri düştü. Ama bana dövüşmek için manevra alanı bırakmayan küçücük bir kürek kabuğunun içindeydik ve onlar üç kişi, ben de bir kişiydim.

Bir dakika boyunca kuduz bir yaban kedisi gibi çığlık atıp pençeledikten sonra nihayet beni yerinden oynatmayı başardılar ve sonra beni denize atıp Obsidian Nehri'nin karanlık ve soğuk sularına ittiler.

Suya sertçe çarptım ve nehrin buz gibi şoku rüzgârı içimden söküp aldı. Başım sudan çıkarken yüzeye doğru tekmeledim, kocaman, titrek nefesler aldım.

Siktir, siktir, siktir.

"Görüşürüz, kaltak!" Üçü kürek başlarken Harper bana kıkırdadı. "Yüzmeye başlasan iyi olur! Ölürsen bana şantaj yapamazsın!"

Suya basarken nefes almaya devam etmek için sahip olduğum tüm enerjiyi kullanarak öksürdüm ve tükürdüm. Peşlerinden kürek çekmeye çalışmanın bir faydası yoktu - orantısız bir mürettebatla bile birkaç dakika içinde çoktan gitmiş olacaktı.

"Siktir," diye . "Siktir."

Yine mi?

Tam olarak nerede olduğumu anlamaya çalışarak çılgınca bir daire çizdim. Gün ışığının azalması ve gökyüzünün bulutlu olması görüş alanımı daraltıyordu. Yarış pistinde ne kadar yol aldığımızı kabaca bildiğimden, şu anda yüzdüğüm yerin -suya basıp yavaşça donarak ölmek- beni Bruce'un kayıkhanesinden Akademi kadar uzağa götürdüğünü tahmin . Her iki yere de ulaşmaya çalışmak, çoğu karanlıkta olmak üzere yaklaşık bir mil yüzmek anlamına geliyordu.

Kalbim çarpmaya başladı, görüşüm daraldı, kulaklarım çınlamaya başladıkça etrafımda dalgalanan suyun sesi azaldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sadece yüz, Jolie!

Sisin içinden durumu değerlendirmeye çalıştım: Güçlü bir yüzücüydüm ve iyi bir günde yarım saatte bir mil yüzebilirdim. Ayrıca yılın bu zamanında nehrin sıcaklığının elli derece civarında olduğunu da biliyordum, bu bir saat içinde buradan çıkmam gerektiği anlamına geliyordu, yoksa gerçekten boku yemiştım.

Tekmeleyerek ve çırpınarak ilerledim ve gün ışığını kaybettiğim için suda yüzen yarış işaretlerini takip ederek Akademiye dönmenin en güvenli yol olduğuna karar verdim.

Kollarım çok ağırdı, parmaklarım şimdiden uyuşmaya başlamıştı ve ayaklarımı daha ne kadar hissedebileceğimi bilmiyordum. Tekmelemeye başladım, bacaklarımın ritmine odaklandım ve sonra boğazımı yakan hızlı, sert nefesler alarak yüzebildiğim kadar sert yüzdüm.

Bu lanet nehirde ölmeyeceğim. Eve döneceğim.

Max'i tekrar göreceğim.

Dom ve Laura'yı tekrar göreceğim.

Annem ve babam adına bu Tanrı'nın unuttuğu şehri yerle bir edeceğim.

Ellerimi Harper Jansen'in narin boynuna dolayacağım ve gözlerinden hayat fışkırırken onu izleyeceğim.

Anne.

Baba

Tekme, vuruş, nefes.

Tekme, vuruş, nefes.

Şamandıraları takip et,

Jolie. Eve dön.

Başım dönüyordu. Hâlâ doğru yönde gittiğimi umuyordum. Çok üşümüştüm.

Tekmele, vur, nefes

al. Devam et, devam

et.

Ve et.

Sonsuza kadar yüzdüm.

Artık hava gerçekten kararıyordu.

Işıkları görebiliyordum. Şamandıraların hemen yanındaydım. Bu iyiydi.

Ayakkabılarımı uzun zaman önce nehrin dibine gönderdiğimden beri çıplak olan ayaklarımı umutsuzca esneterek içlerinde bir şeyler hissetmeye çalıştım.

Çok karanlıktı. Çok üşümüştüm.

Tekneler görüyorum.

Ölmek istemiyorum. Henüz değil.

Yaklaşıyordum. Yaklaşmak zorundaydım. Hâlâ şamandıraların yakınındaydım. İskeleyi görebiliyordum.

Tekmele, vur, nefes al.

Burada kimse kalmamıştı. Antrenman biteli çok olmuştu. Kimse beni aramaya gelmedi.

Oradaydım! İskelenin yanındaydım. Sadece onu yakalayıp gerekiyordu, sonra dinlenebilirdim.

Elimi uzattım ama ıskaladım. Kahretsin, ?

A büyük el dalgalandı içine ve Su,

kavrama benim uyuşmuş, uzanmış kolum. Yukarı doğru çekildim, sıırıslıklam titriyordum.

Vücudum iskeleye düştü ve sonra aniden güçlü kolların arasına alındım.

"Siktir. Siktir. *Siktir.* , Joanna. Sadece ."

Dünya etrafımda dönüyordu ve ben çaresizce nefes alıp veriyor, kalbimin çarpmasını durdurmaya çalışıyordum.

Ve çok üşüyordum.

Beni nehirden çıkaran adam kollarında benimle koşarken yüzümü boynuna gömdüm, tanıdık kokusu beni sardı ve acınası küçük bir inilti çıkarırken ona daha sıkı sarıldım.

"*Bennett.*"

ŞAFTÖR on iki

I Bennett'in kollarında olmam dışında nerede olduğumu unutmıştım. Bir kapının gürültüyle çarptığını duydum ve merkezi ısıtmanın sıcaklığı beni sardı.

Soyunma odası.

Işıklar kapının üzerindeki acil durum ampulü dışında kapalıydı.

Kapı, odanın çoğunu gölgelerle örtülü bıraktı. Bennett hızlı adımlarla odanın içinden geçip duş alanına girdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarından kurtulup bir kabine girdim. Suyu açtı, sıcaklığı ancak ılık hale getirdi ve sonra beni sıırılsıklam gömleğimden tutarak akıntının içine çekti.

"Çıkar şunu," diye talep etti, sesindeki aciliyet hırpalanmış sistemimde bir şok etkisi yarattı. "Gömleğini ve pantolonunu. Donarak ölmenden önce bunları çıkar."

"Tamam," diye mırıldandım. Gömleğimi çekiştirdim ama üzerime yapışmıştı. "Kahretsin, işte." Beni hızla soydu, gömleğimi üstümden yırttı.

başımı tuttu ve şortumu ayak bileklerime kadar indirerek beni sadece siyah spor sütyenim ve basit siyah pamuklu külotumla bıraktı. Şortumu çıkardım ve o da iri elleriyle omuzlarımdan tutup sırtımı fayans duvara dayadı ve duş başlığını su gövdemi hedef alacak şekilde açarken duvara yaslanmama izin verdi.

Titredim, ılık su içimi ısıtırken uyuşukluk yavaş yavaş uzuvlarımdan çekilmeye başladı, ama değildi

Kulaklarımdaki uğultuyu yatıştırıyor, tünel görüşümü düzeltiyor ya da normal nefes almama yardımcı oluyor.

"Hey," diye tersledi Bennett, yüzümün yanlarını kavradı ve beni çok iyi hatırladığım o yosun yeşili gözlere bakmaya zorladı. Durduğumuz yerde neredeyse hiç ışık yoktu ama bakışlarının yoğunluğunu, yakışıklı yüzünü gölgeleyen derin çatık kaşlarını ve beni dikkatle değerlendirirken çenesini sertçe gıcırdatmasını *hissedebiliyordum*. "Bana bak," diye ısrar etti. "Nefes al. Burada güvendesin. Sadece *nefes al*."

"Bennett," dedim dişlerim gıcırdayarak. "Deniyorum.... Yapamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Panik atak geçiriyorsun," dedi, hâlâ yüzümü okşuyordu. "Benimle birlikte nefes al. Al ve . Al ve ." Derin bir nefes aldı ve yavaşça üfleyerek aynı düzeni tekrarladı. Onu izledim, nefeslerini eşleştirmeye çalıştım ve uzun, zor bir dakikadan sonra nefesimi bunu yapabilecek kadar yavaşlatabildim.

"Aferin kızıma," dedi, sert övgüsü bu halimle bile içimde bir şeyleri harekete geçirmekle tehdit ediyordu. "Isınıyor musun?"

"Evet," dedim, hâlâ titriyordum. "Ben sadece... O nehirden nefret ediyorum Bennett. Nefret ediyorum."

"Yıllardır o nehirde kürek çeken biri için ilginç bir düşünce," diye cevap verdi. Bana yaklaştı, suyu kapatırken yakındaki askıdan tek havluyu aldı ve etrafıma sardı. Üzerinde hâlâ uzun kollu tayfa tişörtü ve dar siyah eşofman altı vardı, ikisi de bu noktada biraz nemliydi ve işkence görmüş yüzümü inceledi. "Nehri düşünmeyi bırak," diye emretti. "Kes şunu."

"Yapamam," diye inledim. Bu sonsuza dek kâbuslarımda kalacaktı. O anlamadı.

Ellerini çıplak kalçalarımın götüre, parmakları külotumun hemen üstündeki teni sıyırdı. Sonra beni kendine doğru çekti, kollarıyla sardı ve bana sıkıca sarılırken vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Büyük elleriyle sırtımı ovdu, hala beni sakinleştirmeye çalışıyordu ve orada durduk, o sıcak duşta birbirimize sarıldık, ben büyük, titrek nefesler emerken birkaç uzun, sessiz dakika boyunca.

Tüm bunlar beni önemli ölçüde ısıtıp beynimi tekrar çevrimiçi hale getirirken, Bennett'in vücudumdaki ellerinin karnımda boğmak için içimde hiçbir güç kalmayan farklı bir tür sıcaklık uyandırmaya başladığini fark ettim.

"Hâlâ titriyorsun," diye fısıldadı, bana tekrar bakmak için geri çekildi. "Neye ihtiyacın var?" Güçlü parmakları kalçalarımıdaki deriye saplandı. "Ne?" diye tekrar sordu, şimdi otoriter ve talepkâr olmaya geri dönmüştü.

Sen.

"dağıt," diye .

Yeşil gözleri yalvarışım karşısında ısındı. "Tamam, bana odaklan," diye gürleyerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. "Sadece bana."

Sonra elini külotumun ön kısmına daldırdı ve hiç vakit kaybetmeden parmaklarını kıvrımlarımdan aşağıya, doğrudan klitorisime doğru sürükledi.

Küstah bir bok kafalı olduğu için ona vurmak yerine, daha iyi erişebilmesi için bacaklarımı açtım, nefesim kesilirken gözlerimiz hala kilitliydi.

Parmaklarını yavaş daireler çizerek hareket ettirmeye başladı, onu bu yolda takip etmem için beni ikna etti ve tek yapabildiğim alt dudağımı ısırp küçük bir inilti çıkarmak oldu.

"Öyle mi?" diye fısıldadı, o hassas sinir demetine biraz daha baskı uyguladı. "Daha iyi misin?"

"Daha iyi," diye nefes aldım, kalbim şimdi farklı bir nedenle çarpıyordu. "Daha fazla."

Talebime yavaş ve seksi bir şekilde sııttı. "Benim için ıslandın mı?" "Bütün vücudum ıslak, Spencer," diye tersledim onu.

Klitorisimin tembel, dolambaçlı alayları beni deli ediyor.

Küstahlığımı bekliyormuş gibi alaycı bir kıkırdamayla başını salladı, iki kalın parmağını içime sokmadan hemen önce, yalan söylemediğim için ikisi de çok az dirençle içeri kaydı.

İnleyerek gözlerini kapattı, sonra tekrar açıp yüzümü dikkatle izledi, ben , ani istilasına karşı attığım çığlık, parmaklarını tam G noktama geçirdiğinde müstehcen bir iniltiye dönüştü.

"Siktir, Bennett," diye inledim parmaklarını sokup çıkarmaya başladığında, elinin topuğu her vuruşta klitorisime çarpıyordu. "Oh kahretsin."

"Gözlerini benden ayırma," diye homurdandı, gözlerim dalgalanarak kapandığında, içimde biriken zevk beni boğmakla tehdit ediyordu. "Sana ne yaptığımı izle."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, gözlerim onun muhteşem yüzüne geri dönerken neredeyse bir sızlanma gibiydi. Hızını artırırken ellerimi kaldırıp onu nemli omuzlarından kavradım, parmakları içimde öfkeyle çalışıyor ve eli sert, hızlı bir basınçla klitorisime sürtünüyordu. "*Bennett*."

"Evet," diye hırıldadı. "Boşalırken lanet olası adımı söyle. Diğer her şeyi unut. Amında parmaklarımdan ve dudaklarında adımdan başka bir şey yok."

Tanrım, bundan asla geri dönemeyecektim. O lanet nehir içimdeki her şeyi aldı ve şimdi Bennett beni tekrar *onunla* dolduracaktı.

"Bennett," diye nefes nefese kaldım. Çok gergindim, tam sınırda sallanıyordum. ", boşalacağım. Aman Tanrım."

İnleyerek parmaklarını daha da sertleştirdi, boştaki eli beni duvara yapıştırdı, böylece tek yapabildiğim orada durup onu *almaktı*.

Ve sonra Bennett Spencer, birlikte battaniyeden kaleler inşa ettiğim ve kılıç olduğunu iddia ettiğim bir pistonla evin içinde kovaladığım, Monopoly oyunları yüzünden öfke nöbeti geçirdiğim ve oturma odasının zemininde bir uyku tulumunun içinde yanında huzur içinde uyuduğum çocuk, kendi elimle olmayan ilk orgazmımı benden aldı.

Çıglık attım, zevk merkezimden artık uyuşmayan uzuvlarıma doğru roketledi ve Bennett'in omuzlarını o kadar sert kavradım ki günlerce tırnaklarımdan iziyle kalacaktı.

"Bennett!" Ağladım.

"Sikeyim evet," diye tısladı. "Benim için gel."

Inledim, artçı şoklar içimde zonkluyordu ve ben tükenmişim, bitmişim, asla geri gelmeyecektim. Duvardan aşağı daha da yığıldım ve orgazmım nihayet azalırken beni sabitledi. Biz

Birbirimize baktık, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve sonunda elini külotumdan çekti.

Omuzlarına attığı bir havluyla geri dönmeden önce birkaç saniyeliğine duştan çıkarak uzaklaştı. Yaklaştı, bir eliyle yanağıma kavradı ve dikkatimi tekrar yüzüne yöneltti. Yosun tutmuş gözlerindeki sert parıltı bana bu ateşli küçük gezintinin artık sona erdiğini ve işimize geri döneceğimizi söylüyordu.

"Holywell'den çekil ve gelecek dönem yeni bir okula transfer ol," dedi, sözleri bir şekilde nazikti ama yine de otorite damlıyordu. "Tatilden sonra buraya dönmeye çalışırsan bursunu iptal ettiririm."

Ona sadece düz bir bakışla karşılık verebildim. Onunla bu konuda tartışmak hiçbir işe yaramayacaktı.

"Ölebilirdin!" diye bağırdı, sessizliğimden rahatsız olmuştu ve bu sözleri söylerken yüzünde beliren sıkıntı ifadesi o kadar kısaydı ki, hayal görmüş olmalıyım. "Bu iş burada bitiyor Joanna. Burası sana göre bir yer değil."

İç çektim. Çok ama çok yorgundum. "Artık gidebilirsin Bennett. Boğulmama izin vermediğin için teşekkürler."

Başımdaki tutuşunu bıraktı, şimdi soğuk ve hesapçı bir bakışla bana bakıyordu. Aramızda kalan sessizlik sağır ediciydi, sadece duş başlığından yavaşça damlayan suyun sesi rahatsız ediyordu. Sonunda arkasını döndü, havlusunu yerde bir köşeye fırlattı ve arkasına bile bakmadan soyunma odasından çıktı.

Havluma sarınmış halde boş duшта durdum ve akşamki olayların nihayet kafama dank etmesine izin verdim. Her şey çok berbattı ve bir hafta boyunca uyumam gerekiyordu.

"Bunu yapamamam çok kötü," diye mırıldandım kendi kendime, sıkılı yumruğumun içinde sakladığım şeye bakmak için elimi kaldırdım.

Bennett'in anahtarlığı parmaklarımdan sarkıyordu, Spencer Tower'ın anahtarlığı duş odasının loş ışığında paha biçilmez bir hazine gibi parlıyordu.

Sonunda kafam netleşmişti. Bunu yapmanın zamanı gelmişti.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

"C lear!" Max alçak bir sesle konuştu, sözleri sağ kulağıma taktığım kulaklık tarafından güçlendirilmişti. "Şimdi arka sokağa giriyoruz."

Spencer Tower'ın arkasındaki ıssız sokağa girdik.

İç yangın merdivenine açılan kapının bulunduğu yer. Genel keşiflerden güvenlik görevlilerinin zaman zaman sigara molaları için bu noktayı kullandıklarını biliyorduk ama neyse ki bu gece kim görevliyse, molalarını bizim soygunumuzla aynı zamana denk getirmemeye karar vermişlerdi.

Max ve ben ikimiz de silahlıydık ve yolumuza çıkan herkesi yaralamaktan çekinmeyecektik - oyalanacak zaman yoktu. Binaya girmek için Bennett'in fobunu kullandığımızda, Varis'in geliş gidişlerini izleyen herkesi olağandışı bir şeyler olduğuna dair uyarma riskini aldık. Gerekirse kaba kuvvet kullanarak içeri girecektik çünkü bu James Spencer'in kişisel kasasına girmek için tek şansımızdı.

Bennett'in anahtarlığının kayıp olduğunu çoktan anlayıp anlamadığına ve Spencer güvenliğine erişimi iptal etmesi için uyarıda bulunup bulunmadığına bağlı olarak, her şeyin başlamadan bitmesi de mümkündü. Bize zaman kazandırmak için elimden geleni yaptım, anahtarlığını rıhtımdan soyunma odasına giden yolda bir yerde düşürüp üzerine basmış gibi kırdım ve araba anahtarını yakındaki çimlere gelişigüzel serptim. Eğer adımlarını geri takip ederse, en azından *biraz* zaman geçirecekti.

Rıhtımla soyunma odalarını birbirinden ayıran geniş çimenlikte fobu arıyordu.

Beni o duшта bıraktığından beri tam doksan dakika geçmişti. Sonunda Spencer Tower'a ulaşma ihtimaliyle damarlarımda adrenalin dolaşıyordu ve ayaklarımın altında hareket edebilmemin tek nedeni buydu. Max tetiği çektiğim anda her şeyin hazır olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Tüm işler arasında en hızlı ilerleyenin bu olacağını biliyorduk.

"Dış kameralar halledildi," dedi Dom kulağıma. "Çatı katına çıkana kadar merdiven boşluğundaki kameralar da öyle, hazırlıklı olun."

Ekibimiz Spencer'ın çatı katı kameralarını birçok kez hacklemeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Neyse ki Spencer sadece dış girişlerde ve çatı katına erişimi olan tek asansörde güvenlik kamerası bulunduruyordu. Hargrave'ler gibi onlar da en özel alanlarında kamera istemiyorlardı, sözde ne kadar hacklenemez olurlarsa olsunlar.

"Gösteri zamanı," dedim kapıya yaklaşırken. "Umalım da Bennett henüz alarmı çalmamış olsun."

Siyah taktik pantolonumun cebinden fobu çıkardım ve ağır gri kapının yanındaki sensöre bastırdım. Bip sesi geldi, kapının kilidi gürültüyle açıldı ve içeri girdik.

Sonra altmış beş katlık sert, beton merdivenlerden yukarı doğru uzun bir yolculuğa başladık. Cuma akşamı saat sekiz buçuktu, bu nedenle asansör beklemek yerine binanın bu tarafındaki katlar arasında merdivenleri kullanmayı tercih eden biriyle karşılaşma ihtimalimiz vardı, ancak neyse ki kule sakinlerinden hiçbiri bu akşam nemli ve soğuk merdivenlere girmeyi tercih etmedi.

Kırkıncı kata geldiğimde kaskımın ve kar maskemin altında terliyordum ve bacaklarım bu akşamki yorucu yüzüşümden dolayı zaten çok yorgundu. Max buraya gelirken bana bir enerji barı ve bir smoothie vermişti, ama bunlar her şeyden dolayı hissettiğim derin yorgunluğu gidermemişti.

Buna Bennett'in beni o kadar sert boşaltması da dahildi ki o gece neredeyse ikinci kez bacaklarımdaki hissi kaybediyordum. O gece

Bu konudaki hislerimi başka bir zaman anlatırım.

"Hadi Jojo," diye ısrar etti Max, hâlâ sınırsız bir enerjiyle merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. "Neredeyse geldik. Sen farkına bile varmadan girip çıkacağız, sonra da eve gidip iki gün uyuyacağız."

Bacaklarımın *hareket etmesini* isterken oflaya puflaya "Siktir et," diye cevap verdim. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

Nihayet *-sonunda-* altmış dördüncü ve altmış beşinci katlar arasındaki merdivenlere ulaştık ve adımlarımızı yavaşlatarak silahlarımızı bir kez daha bellerimizden çıkardık.

Tamam, Max bunca zaman silahını havada tutmuştu ama kollarım çok yorulmuştu, tamam mı?

"Çatı katı girişine yaklaşıyoruz," dedim sessizce.

Dom'un sesi "Kamera batıya bakan duvara yerleştirilecek," diye bizi bilgilendirdi.

Max merdivenlerde alçaldı ve silahını kameraya doğrultmak için sahanlığın dibine uzandı.

"Kamerayı şimdi devre dışı bırakıyorum."

Sessiz bir patlamayla silahını ateşledi ve kameranin camından gelen keskin çatırtı bize hedefi tam isabetle vurduğunu gösterdi.

"Temiz," diye anons ettim.

Hızla sahanlığa çıktık ve bizi sıradan, yalnız, siyah bir kapı bekliyordu.

"Gerçeklik anı," diye fısıldadım, Bennett'in fobunu bir kez daha çıkardım. Şansım yaver giderse, hâlâ Akademi'de çimlerin arasında koşuşturuyor ve bu küçük şeyi arıyor olacaktı.

Fob'u kapının yanındaki küçük sensöre tuttum ve sesli bir patlamayla kilit açıldı.

Max kapıyı benim geçebileceğim kadar araladı.

Silahını havada tutarak hafif, sessiz adımlarla beni takip etti.

Spencer'ların çatı katındaki acil çıkış kapısının girişi, Spencer Tower'ın en tepesindeki üç katlı evlerinin en alt katından çıkıntı yapan geniş bir veranda olan havuz güvertesinin köşesindeki küçük bir beton basamakta yer alıyordu.

Karanlık ve sessiz havuzun etrafında dolanırken içime dolan nostalji ve özlemin sert acısına karşı koydum. Biz dördümüz, Anma Günü'nden İşçi Bayramı'na kadar birbirimizin havuzlarında yaşamıştık.

Yüzmeyi öğrendiğimizden beri her yaz, o sırada dadılarımızdan hangisine bu görev verilmişse onun şoförlüğünde gezerdik. Karanlıkta bile, burada artık mutlu çocukluk anıları yaşanmadığı ve uzun yaşanmadığı gerçeği dışında pek bir şeyin değişmediğini söyleyebilirdim.

"Havuz güvertesi temiz," diye bildirdi Max Dom'a. "Birinci kattaki oturma odasında bir ışık yanıyor."

Veranda kapılarının içinden görünmeyecek şekilde dış parmaklık boyunca ilerledik ve binaya girmeye hazırlandık.

Dom, Andrea'nın en kârlı kumarhanelerinden birine atıfta bulunarak, "Spencer ve karısının Serpenti's'teki Ferrero bağış gecesinde bulundukları hâlâ teyit ediliyor," dedi. "Ve Bennett'in arabasının çevreye girdiğine dair hiçbir iz yok."

Üzerimdeki ikinci silahı belimden çıkardım ve dolu olup olmadığını kontrol ettim. "Kâhya tutmuyorlar ama kâhya muhtemelen buradadır," diye fısıldadım. "Tranq silahı hazır."

"Üç deyince," diye mırıldandı Max, girişten birkaç metre ötede, binanın yan tarafındaki gölgelerin arasında durduğumuzda. "Bir, iki, üç, *kımıl*da."

Tek bir hareketle kapıya yöneldim ve Max kapıyı çekip açarken fobu sensörün üzerinden geçirdim. İçeri süzıldüm ve yakındaki bir sehpanın üzerindeki tek bir lambanın sıcak sarı ışıltısı dışında karanlık olan geniş oturma odasına girdim. Açık kat planının karşısında ve mutfak apliklerinin daha sert ışığı altında, pırıl pırıl beyaz mermer mutfak tezgahının arkasında koşuşturan Bayan Harris'in -Spencer'ların uzun süredir hizmetçisi ve yaşayan en huysuz kadın- koyu gri saçlarını gördüm.

Tetiği çekerken ensesine nişan aldım ve dart yumuşak bir patlamayla silahımdan fırladı.

Boynunu tutarak sendeledi ve duyulabilir bir gümbürtüyle lekesiz parke zemine düştü.

"Birinci kat temiz," diye duyurdum ve Max'e beni oturma odasından, geniş fuayeden geçip ikinci ve üçüncü katlara çıkan merdivenlere kadar takip etmesini işaret ettim.

"Acele edin," diye ısrar etti Dom. "Spencer Enforcer ekibinin giriş ve çıkışları düzenli olarak izleyen birileri olacağını biliyoruz."

Ancak Bennett'in yangın merdiveninden girişini fark etmelerinin ve tuhaf olarak işaretlemelerinin ne kadar zaman alacağını bilmiyoruz - ve bu, onlara zaten kayıp olduğunu bildirmediyse."

Merdivenleri koşarak çıktık ve ikinci kattaki sahanlıktan sola döndük. Lüks bir arabadan daha pahalı olan koridoru kaplayan uzun, renkli halının üzerinden geçerek doğruca en sondaki kapıya yöneldik.

James Spencer'ın özel çalışma odası.

Yolda geçtiğimiz büyük boy medya odasının açık kapısını görmezden geldim - çok fazla anı, onlarla uğraşmak için yeterli zaman yok.

Kapalı beyaz kapının önünde durduk, gerekirse basit kilidi açmaya hazırдық.

Topuz kolaylıkla döndüğünde Max nefesinin altından "Evet," diye haykırdı. "Birileri kendini beğenmiş."

"Babam çalışma odasını hiç kilitlemezdi," diye fısıldadım ıssız ofise girerken. Büyük masanın arkasındaki tavandan tabana pencerelere baktım, Şehrin parlak ışıkları odayı iyi görebilmemiz için bize yeterince ışık veriyordu. "Bir noktada, kendi evinde rahatlamak istiyorsun, biliyor musun? Zaten çok fazla güvenlik var. Sonunda ona pek bir faydası olmadı," diye alaycı bir ifadeyle ekledim.

Max çalışma odasının sağ tarafındaki duvardan duvara kitap raflarını incelemeye başlamadan önce bana sempatik gözlerle baktı. "Kasa bu raflardan birindeki kitapların arkasında mı?"

"Evet, Bennett çocukken bir ya da iki kez ona eriştiğini görmüş ve bize anlatmıştı." Büyürken birbirimizden hiç sır saklamamıştık ve olanlardan sonra bile onlar için bir şey değişmiş gibi görünmüyordu. Bennett'in Ailesi hakkında bildiklerini muhtemelen diğerleri de biliyordu.

"Anlıyorum," dedi Max ve kara gözlerinin mutlu dansı kar maskesinin altından sırttığını gösteriyordu.

Pencerelerin yanındaki raftan bir sıra kitap çekti ve duvardaki bir girintiye düzgünce sıkıştırılmış küçük çelik kasa orada duruyordu. "Hazır mısın?"

Başımı salladım ve onun yanına geçtim. Kemerimdeki küçük keseden aletlerimi çıkardım ve işe koyuldum.

Küçük tornavidamla, kasanın kontrol panelinin arkasında duran küçük pili bağlayan vidaları söktüm. İnce, dikdörtgen şeklindeki pili kaydırarak çıkardım, ardından panelin kendisini ayırdım, kasanın önünden çekip çıkardım ve arkasındaki kabloları açığa çıkardım.

"İşte," diye fısıldadım Max'e, renkli kablolardan ikisini kasaya olan bağlantılarından çekerek. " sende."

Max kemerinden küçük siyah kutusunu çıkardı ve bir kod girmeden önce iki kabloyu ona taktı.

Kontrol paneli elimde bip sesi çıkardı ve içeri girdik.

"Onunla uğraşmak için şifresini sıfırlamamı ister misin?" Kasanın küçük kapısını açarken Max bana sordu.

"Evet. 080215'e ayarla."

Ailemin öldürüldüğü gece. Eğer bu sayıları tahmin etmeye kalkışırsa, onun için geldiğimizi bilirdi.

"Vahşi," diye yanıtladı Max, parmakları kara kutusunun tuşları üzerinde uçuşurken.

Kasanın içine baktım. Düzgün bir yığın halinde dizilmiş birkaç ince kahverengi dosya klasörü vardı ve arka köşeye itilmiş, parlak kaplaması pencerelerden süzülen Şehir ışıklarında parıldayan küçük gümüş bir flash bellek gördüm.

Flash belleği almadan önce Max'e klasörleri uzattım ve eldivenli elimde çevirirken nefesim kesildi.

"Bu babamın," diye fısıldadım, sürücünün üzerine kazınmış tanıdık küçük beyaz harfler düşük ışıktaki ancak görülebiliyordu.

J. Knight.

Max omzumun üzerinden bakarak, "Bu bir KnightKey500," diye ekledi. "Bu şeylerin ciddi bir yerleşik şifrelemesi var ve iki yüz karakterlik bir anahtar gerektiriyor. Ve kilidi açmak için on deneme yaptıktan sonra kendi kendini imha ediyor."

Bunu biliyordum. Babam bunu her zaman üzerinde taşıyor, gözünün önünden ayırmazdı. zaman, o anda üzerinde çalıştığı projeyi sakladığı yer olduğunu düşünmüştümdür.

Cebe . O artık benimdi.

"Bu klasörlerde ne olduğunu tarayabilir misin, böylece daha sonra inceleyebiliriz?" Max kâğıtları karıştırmaya başladığında ona sordum.

"Evet, sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," diye yanıtladı çantasını karıştırırken. "Hey, siz ikiniz," Dom'un kısık sesi kulaklıklarımızın üzerinden geldi.

"Çatı katına çıkan asansör hareket halinde. Spencer hâlâ başında, yani o olamaz. Aşağıdaki yüksek katlardan birinde durabilir, ama sarın lütfen."

"Kahretsın."

Max klasörleri karıştırdı, telefonuyla hızlıca fotoğraf çekti, bu fotoğraflar depolanmak ve incelenmek üzere hemen sunucumuza yüklenecekti. Tuş takımını kasanın ön tarafındaki yerine geri taktım ve Max klasörleri tekrar içeri attıktan sonra kasanın kapısını sert bir itişle kapattım.

James Spencer değerli kasasına birinin girdiğini fark etmeden önce biraz zaman kazanmak amacıyla kitapları rafa geri koymak için ve sonra sessizce ofisten çıkıp kapıyı kapattık.

Max'le birlikte ikinci katın koridorunda süründük, ayaklarımız halının üzerinde sessizce ilerliyordu. Sadece tekrar aşağıya inip yangın merdivenlerine çıkmamız gerekiyordu ve sonra evimizde özgür olacaktık. Hatta teşekkür etmek için Bennett'in fobunu mutfak tezgahının üzerine bıraktım.

Tam merdivenlerden aşağıya inmeye başladığımızda, fuaye tekrar görünür hale geldi, asansör yüksek bir sesle çatı katına vardığını duyurdu.

Donup kaldık. Bennett olma ihtimaline karşı bayıltıcı silahıma sarıldım. Onu öldüremeyeceğimi biliyordum.

Kapılar açıldı ve Frankie Fingers dışarı çıktı.

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

S Vur, kahretsin, kahretsin.

Max arkamda donmuş, emrimi bekliyordu. Frankie asansörden çıkmış, bir yandan da telefonunda geziniyordu.

Yüzünde sıkılmış -ya da belki sinirlenmiş- bir ifade vardı, bu yüzden tüm Ailelerdeki en korkulan İnfazcı ile çatışmaya girip girmeyeceğimize ya da kaçıp kaçmayacağımıza karar vermek için tam bir saniyem vardı.

"*B Planı*," diye tısladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve ben daha konuşmamı bitirmeden harekete geçen Max'in peşinden merdivenleri koşarak çıktım.

"Oh, burada neyiz varmış?" Frankie seslendi, aceleyle geri çekilmemiz dikkatini çekmişti.

"Kahretsin! Çatıya çıkın," diye bağırdı Dom kulaklarımıza.

Merdivenleri tırmanıp ikinci katın sahanlığına ulaştığımızda arkamızdan gelen çizmeli ayak seslerini duyduk.

Frankie peşimizden koşarken gülerek, "Ben de bu gecenin sıkıcı geçeceğini sanıyordum," dedi. "Oh, ama! Sadece konuşmak istiyorum."

Siktir et.

Max köşeyi dönerken onu takip ettim ve koridordaki banyolardan birinin hemen diğer tarafında bulunan üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru koştum.

"Kahretsin!" Bir silah sesi duyduğumda bağırdım, bir mermi başımın hemen yanındaki duvara saplanmıştı.

Max silahını kılıfından çıkardı ve Frankie'nin genel çevresine birkaç el ateş etti, Max hala merdivenlere doğru koştuğu ve nişan almaya vakit bulamadığı için kurşunlar etrafındaki duvarlara çarpıyordu.

Frankie eğildi ve yuvarlanarak yoldan çekildi, hala gülüyordu, sonra ayağa kalktı ve tekrar peşimize düştü.

Bir sonraki merdivenleri ikişer ikişer çıktık, bacaklarım beni zorlamaya başladıkça Max aramızdaki mesafeyi artırdı. aydınlatma armatüründen seken bir başka kurşunla sarsılarak yolumdan çekildim ve Frankie'nin beni doğrudan vurmaya çalışmadığı anlaşıyordu.

Bizi canlı yakalamak istedi.

Merdivenlerin tepesine vardık, Frankie her adımda bize yaklaşırken üçüncü kata ulaştık.

"Sağa dön! Koridorun sonu!" Max'e bağırarak onu çatıya çıkan merdiven boşluğuna yönlendirdim.

O kaçtı ve ben de peşinden gittim ya da gitmeye çalıştım ama güçlü bir el bileğimi sardı ve beni yere düşürdü.

"Siktir!" Frankie'nin suratına tekme atmak için dönerek homurdandım. Kaçtı, vücudu altımdaki merdivenlerin tepesine doğru sarktı ve darbem onun yerine omzundan sıyrıldı.

"Ah, bebeğim," dedi kıkırdayarak. "Bu hiç hoş değildi."

Boğuştuk ve beni merdivenlerden aşağı çekti. Öne doğru eğildim ve kafasına bir yumruk salladım. Yumruğumu geri savurarak engelledi ve beni tutmak için tırmanmaya çalıştı. Yuvarlanmadan önce ona tekme attım, merdivenlerde botlarımla satın almak için çabaladım. Sırt çantama yapışarak beni geriye doğru çekti ve beni merdivenlerden aşağı yuvarlayıp kaçınılmaz bir boyun kırılmasına yol açmadan çantamdan kurtuldum.

Max köşeden geri döndü, silahını havaya kaldırmıştı ve Frankie tam Max ona tekrar ateş ederken yoldan çekildi.

Max elimden tutup beni ayağa kaldırdı ve son birkaç merdivenden yukarı ve koridordan aşağı sürükledi. Denizdeki ayaklarımı geri aldım ve arkasından koşarak bizi Spencer'ın helikopter pistinin bulunduğu Kule'nin çatısına götürecek olan son merdivene yöneldim.

Max'i çatıya çıkar. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Frankie arkamızdan koştu, merdivenlerden aşağı dalışından sonra etkileyici bir hızla toparlandı. Ateş üstüne ateş etti, sonunda biri Max'i elik yeleğinden yakaladı. Max homurdandı, biraz sendeledi ve o anda dünyam altüst oldu, karnım yere düştü ve tkezlerken bacaklarım beni bırakmaya çalıştı.

"Ben iyiyim!" Max seslendi, merdivenlere doğru sıçradı ve tırmanmaya başladı. "Hadi Jojo, neredeyse geldik!"

Zor nefes alarak kendime geldim ama zamanında değil.

Frankie üzerime atladı ve beni merdivenlerin alt yarısında yüzüstü yere yatırdı.

"Kahretsin!" Max çoktan tepeye ulaşmıştı ve aşağıya doğru koşmaya başladı.

"Hayır! Git!" Ona bağırdım.

Bıçağımı kalamdaki kınından çıkardım ve sonra beni yere mıhlayan sert bedene var gücümle vurdum.

"Ah, Tanrım, bebeğim," diye tısladı Frankie, bıçak uyluğunun etli kısmına girerken.

Max'in beni tekrar ayağa kaldırması için tam zamanında onu üzerimden ittim. Merdivenlerin tepesine koştuk, ağır kapının sürgüsünü atıktık ve çatıya doğru hızla ilerledik.

Max kapıyı iterek kapattı ve ikimiz de binanın en yakın kenarına doğru koştuk, çatının çevresini saran sağlam elik korkulukta durduk.

"Hazır mısın?" Max bana dönerek sordu ve sonra gözleri dehşetle açıldı. "antan nerede?" diye nefes nefese kaldı.

Acı acı gülümsedim. "İkinci ve üçüncü kat arasındaki merdivenlerde Frankie ile greşirken kaybettim." Elimle aceleyle korkulukları işaret ettim. "Gitmelisin Max. şimdiye kadar Spencer Enforcer ekibine haber vermemiş olmasına imkn yok. İkimiz buradan tek başımıza "

"Hayır," dedi sertçe ve iki güçlü eliyle beni pazularımdan yakaladı. " olmaz. Seni burada o psikopatla bırakmayacağım!"

"Yapmak zorundasın."

"Hayır!" Başını şiddetle salladı ve kollarımı sıkıca kavradı.

"Max, *ltffen* git," diye yalvardım, sesim çatlıyordu. Gözlerime dolmak üzere olan yaşları kırıpştırarak uzaklaştırdım. Güçlü olmak zorundaydım. "Bana söz vermiştin. Bu işe başlamadan önce, iş noktaya gelirse kendini kurtaracağına söz vermiştin. Bu benim savaşım. Sana zarar vermelerini izleyemem, Max. Bunu yapmayacağım."

"Jojo, *hayır*. Yapamam," diye ağladı. Gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve hasarlı ruhumda hissettiğim acı yıkıcıydı.

Artık böyle şeyler hissedebileceğimi bilmiyordum.

"Yapmak zorundasın. Beni ldrmeyecekler, Max. nce bilgi isteyecekler. Bunun için olasılıklarımız var. Siz beni dışarı çıkaracaksınız." Gözlerim aresizdi, dinlemesi için yalvarıyordum. "*Ltffen*. Seni almalarına izin veremem. Bu çok daha kötü olur."

Kapı çarparak açıldı. "şimdi git!"

Ona bağırdım.

"Sikerim böyle işi," diye tükürdü ve sonunda beni bırakıp parmaklıklara tırmandı. Omzunun üzerinden bana baktı. "Seni seviyorum ama bunu çok ama çok sikeyim."

Kendini kenardan aşağı bıraktı, ben de aceleyle kenara yaklaştım ve eğilip düşüşünü izledim. Birkaç saniye sonra paraşütünü çekti, siyah, dikdörtgen kumaş çantasından fırladı ve onu havada yakaladı. Zarif bir şekilde uzaklaştı, komşu kulelerin arkasında ve karanlığın içinde kayboldu.

"Seni çıkaracağız tatlım," diye mırıldandı Dom kulağıma, sesindeki yalpalamayı pek saklamadan. "Merak etme."

"Biliyorum," fısıldadım.

Arkamda bir silah patladı. Yenik bir nefes verdim, omuzlarım çöktü.

Frankie alçak sesle ıslık alarak, "Bu etkileyiciydi," dedi. "Sonunda ikinizi de küçük bir sohbet için buraya çekebileceğimi düşünmüştüm. Bir BASE atlayışı beklemiyordum. Ve bunu tamamen kazara yaptım!"

Yüzümü ona döndüm. Bir eliyle tabancasını havaya kaldırmış, doğrudan kafama doğrultmuştu; diğer eliyle de çantamı kaldırmış, onunla benimle alay ediyordu.

Kollarımı kavuşturdum ve ona dik baktım. Bu insanlara korku gsteremezdim.

Asla.

Frankie bana doğru yürüdü, yaralı bacağını biraz destekliyordu. Bıçağını çıkarmıştı ama kan artık yırtık, asitle yıkanmış kot pantolonunun baldırından sızıyordu. Üzerinde bir başka eski püskü ev yapımı atlet vardı, bu atletin ön tarafında neon mavisiyle "Nirvana" yazıyordu ve siyah saçları terli alnına dökülmüştü.

"Güzel. Görüyorum ki uslu durmaya hazırsın," diye mırıldandı. "Sadece çok *merak ediyorum*. Sevgili yeğenim, bodrumda zaten iş başında olduğum için buradaki işleri hızlıca kontrol etmemi istediğinde gerçekten bu kadar heyecanlanmayı beklemiyordum."

Önümde durdu, çantamı yanımdaki yere bıraktı ve uzanıp kar maskemi indirerek yüzümü ortaya çıkardı. Beni incelerken saniyeler saatler gibi geldi ve sonra gözleri büyüdü.

İnanılmaz bir kahkaha attı. "James Spencer'ın lanet evine girecek cesaretin kimde olduğunu merak ediyordum. Ama tabii ki *sensin*, Küçük Şövalye."

Ağzım açık kaldı. Sadece ona bakabildim, nutkum tutulmuştu.

Silahını indirerek yanında, elinde serbestçe sallanmasına izin verdi ve çarpıcı yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Ben de Andrea'nın bodrumdaki ofisine birinin girdiğini ve eğyalarını bir santim yerinden oynattığını iddia edecek kadar iğrenç bir paranoyak olduğunu sanıyordum. Ama bahse girerim o da sendin?"

Ona bakmaya devam ettim.

"Kahretsin, özür dilerim." Beni gülünç bir ayı gibi kucakladı. "Nasılsın? *Nerelerdeydin?*"

"Frankie, ben...." Kekeledim.

"Siktir, biliyor musun? Sakın söyleme. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Beni bıraktı ve geri çekilerek tekrar yüzüme baktı. "Mor gözlerini sevdim. Hoş bir dokunuş."

"Menekşe rengi," diye mırıldandım, hâlâ .

"Tabii, tabii," dedi, sırt çantamı almak için eğildi. Bana doğru uzattı. "Al bakalım. Gitsen iyi olur. Patron birazdan evde olur."

Çantamı ondan sessizce aldım, hâlâ ekibim beni nasıl çıkaracağını bulana kadar bilgi almak için bodruma götürülmediğime hayret ediyordum.

Bir kahkaha daha patlattı ve sanki bu şimdiye kadarki en harika şeymiş gibi ellerini çırpı. "Güzel Şehrimizde işler biraz karışmak üzere. Bunu dört gözle bekliyorum."

Sonra beni parmaklıklara doğru itti.

"Um," diye başladım. "Teşekkürler mi?"

"Lafı bile olmaz, Küçük Şövalye," dedi ve kalçasına bıçak yemiş biri için şaşırtıcı derecede neşeli adımlarla çatı katına geri dönmeye başladı. "Sonra görüşürüz!" diye seslendi omzunun üzerinden.

"Hoşça kal Frankie," diye mırıldandım.

Ağır kapıyı çekerek açtı ve içinde kayboldu; kapının çarparak kapanma sesi sessiz çatı katında yankılandı.

Dünyanın en büyük rahatlamasını yaşadım. "Hepsini aldın mı?"

"Evet," diye yanıtladı Dom, sesi de son derece rahatlamış geliyordu. "Yani, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Çantamı sırtıma aldım ve kayışlarını göğsümde . "Lanet olsun. Dom, hazır değilim. Ailemin *neden* öldürüldüğüne dair hâlâ elimde bir şey yok."

"Biliyorum, ama anlaşıştık. Eğer bir gün ölürsen, doğrudan İkinci Aşama'ya geçeceğiz. Böylesi senin için daha güvenli."

Hay sikeyim. Haklıydı tabii ki.

İ çekildi benim balaclava yukarı üzerinde benim burun ve ağız tekrar kaskımı sıktım ve korkuluklara tırmandım.

"Mari'yi arayacağım," dedim Şehrin parıldayan ışıklarına bakarken. "O yardım edebilir ve ona güveniyorum."

"Katılıyorum," diye cevap verdi. "Max'e iyi olduğunu haber verdim. Seninle B Planı için belirlediğimiz buluşma noktasında buluşacak."

"Anladım. Seni seviyorum. Evde görüşürüz." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Sonra atladım, düşerken vücudum soğuk gece havasını keskin bir şekilde kesiyordu. Birkaç saniye sonra paraşütümü bıraktım. Ben

Şehrin gökdelenleri arasından süzülerek Spencer Kulesi'nden uzaklaşırken, tüm bu berbat gecede hayatta kalmak için çok derinlerde bulduğum enerjinin her bir zerresi bedenimi terk etti. Kayışlarımın içinde sarktım ve yapmak zorunda olduğum şeyle barıştım.

Ne de olsa bu lanet bir savaştı ve ben kazanmaya geldim.

ŞAFTÖR TWENtY-EIVE

BENNETT

"I Yemin ederim, bu tür şeyler her yıl daha da acı verici oluyor," diye yakındı Zach, burbonundan kocaman bir yudum alırken. "Yine ne zaman gidebileceğiz?"

" kes," dedim ona üçüncü kez. "Babam burada onur konuğu olarak bulunuyor, yani o kadar gitmiyoruz. Bunu biliyorsun."

Her zamanki uzun masalardan arındırılmış ve duvardan duvara ışıltılı tatil eğlenceleriyle süslenmiş yemek salonunda, babamın Benedict Hendrickson ve Edward Jansen ile konuştuğu yere baktım. Annem güzel beyaz bir elbise giymiş olan babamın kolunu tutuyordu ve yüzündeki yumuşak ifade bana babamın yanında bu etkinliklerden birini daha atlatacak kadar kendini tedavi ettiğini söylüyordu.

"Bu şeyde ara sıra Ailelerimiz dışından birini onurlandırmaya çalışacaklarını düşünürdünüz," diye ekledi Noah, tembel bakışlarını odada gezdirirken dalgınca gözlüklerini düzeltiyordu. "Akademi, ail yalakalık yapmaktan başka bir şey için varmış gibi davranmak için daha fazla çaba gösterebilir."

Zach sıırttı. "Biz de kışımızı bol bol öptürüyoruz, dostum."

Gözlerimi devirdim. Yorgundum ve şu anda olmak istediğim son yer Holywell Akademisi Tatil Balosu'ydu, smokin giymiştim ve çakırkeyif olmaya yaklaşımadan sadece gerginliği azaltacak kadar içmeye özen gösteriyordum. Sadece kendi hayatımızı değil

Bu gece öğrenci arkadaşlarımızın yanı sıra çok sayıda veli ve üst düzey ailelerden temsilciler ve hatta birkaç basın mensubu da vardı.

"Bu gece kıçın öpülecek mi Ferrero?" Noah, Zach'e bilmiş bir gülümseme fırlatarak sordu. "Lisa kesinlikle... agresifti."

Homurdandı. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Buraya geldikten yaklaşık beş dakika sonra bana külotunu verdi."

Yine gözlerimi devirmek üzereydim ki smokin pantolonunun cebinden küçük bir kırmızı dantel parçası çıkardı, ben de onun yerine içkimi biraz yudumladım.

"Vay ," dedim, bana ordövr tepsisinden bir şeyler ikram için duran garsona el sallayarak. "Sanırım o kadar da şaşırmadım." Şanslıydım ki Harper henüz kendini bana atacak seviyeye gelmemişti - ama bağlayıcı bir sözleşmeyle bunu halledeceğine dair bahse girmişti.

Zach'e yan gözle baktım. "Eğer kendini şımartmak istiyorsan, yap gitsin. Yeterince dikkatli olacağına güveniyoruz."

İçini çekti ve Lisa, Harper, Annie ve üst düzey ailelerden gelen diğer kızların bulunduğu yakındaki kokteyl masasına bir göz attı. Her biri balo elbisesi giymiş, manikürlü parmaklarının arasına özenle sıkıştırdıkları kadehlerden şampanya yudumluyor, her biri diğerlerine karşı acımasız bir aşağılamadan başka bir şey hissediyormuş gibi davranıyordu.

"Hayır, dostum," diye yanıtladı Zach. "Bu, şu anda kendimi çözecek enerjiye sahip olmadığım bir ağ."

Noah, Annie'nin anne ve babası Dr. ve Bayan Ling'e el sallarken yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Belki de bunu yapmalısın," diye mırıldandı. "Belki o zaman Joanna sonunda *doğru* şeyi yaptı ve okulu bıraktı diye üzölmeyi bırakırsın."

"Ben *üzölmüyorum*," diye karşılık verdi. "Hepimiz gitmesi gerektiği konusunda hemfikirdik. Sadece Prenses olmadan burası biraz daha sıkıcı. Sonunda pes etmesine hâlâ biraz şaşıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Çok inatçıydı, çok *sinir bozucuydu* ve güvenliğine önem vermiyordu.

Beni için yaşıyordu.

"Onu nehirden çıkardıktan sonra ne kadar berbat durumda olduğunu görmedin," diye cevap verdim. "Sana hipotermi sınırında olduğunu söylemiştim."

tam bir panik atağın ortasında. Ondan sonra ben de havlu atardım."

Noah iç çekti. Harper'ın, Joanna Miller'ı daha iyilerine boyun eğmeyi reddettiği için -ve açıklanamaz bir şekilde olması gerekenden daha fazla dikkatimizi çektiği için- cezalandırmaya yönelik son girişiminin haberini en çok o almıştı. Son yedi yılın fırtınasını bir şekilde Zach ve benimle birlikte atlatmıştı ve merhamete benzeyen bir şeye tutunmayı başaran tek kişi oydu.

"Evet," dedi. "Umarım gerçekten gitmiştir. Zaten bursunu iptal ettirdiğin için önümüzdeki dönem geri gelemezdi."

Onu o duşta bıraktığımdan beri kampüste görülmemişti, hala tanık olduğum en ateşli orgazmdan titriyordu - sadece kendi kontrolümü tamamen kaybetmek olarak tanımlayabileceğim şeyin sonucu.

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da içimde ortaya çıkarmaya devam ettiği bir şeydi ve ellerim onun titreyen, damlayan ıslak vücudunun üzerindeyken orada durmak beni sınırın ötesine itmişti.

Cumartesi günü Harper'ı çok sevindirecek şekilde Chase'e gelmedi ve dönemin son haftasında hiçbir dersine girmede. Noah notlarına baktı ve bize tüm ödevlerini teslim ettiğini söyledi, umarım dönemlik kredisini alıp ülkenin öbür ucunda hepimiz tarafından unutulacağı bir okula transfer olmuştur.

Joanna Miller bir *sirendi*. Dikkat dağıtıcı, güvenilmez - Chad Hendrickson'ı kısırlaştırmayı nasıl başardığını hâlâ bilmiyorduk ve bu rahatsız ediciydi.

"Baban hâlâ ne kadar kızgın, Bennett?" Zach, babamın bize doğru sert bakışlarını yakalayarak sordu.

"Çok." Frankie'ye beni kulübün bodrumunda tavana asmasını emretmediği için şanslıydım.

"Her neyse. Bunu atlatacaktır. Frankie'yi oraya çıkarıp suçluları yakalayamasa bile bir şey alamadan kovalayarak bu işi hallettik. Bir hayat kurtarıken anahtarlarını kaybettiğin için seni suçlayamaz."

. "Yapabilir ve yapacak da. Ve hala kasasına giremiyor, bu yüzden hiçbir şeyin alınmadığından emin değiliz."

İçinde ne olduğunu ben bile bilmiyordum ama her ne ise, bu konuda son derece tedirgindi.

"*Onun* burada ne işi var?" Noah aniden tükürerek salonun girişine doğru baktı.

Zach ve ben, dünyada kimin *Noah'ın* kötü tarafına böyle geçtiğini görmek için döndük. Koridora giren Mari Anzaldua'ydı ve Max Miller'ın kolunu tutuyordu. Max'in yüzü her zamanki boktan sırıtışı yerine asıktı ve Mari'nin gözleri ağlamış gibi kırmızı ve şişti.

Zach tekrar Noah'ya döndü. "Prenses'in kuzeniyle derdin ne senin?"

"Sadece beni kızdırıyor."

"Aileden geliyor," dedim kuru bir ifadeyle.

Salonun hoparlörlerinden çalan ilahilerin alçak melodisi kesildi ve ardından bir mikrofonun açılmasının keskin geri bildirimi geldi.

"Evet, merhaba. Lütfen beni dinler misiniz?"

Dean Jansen, her zamanki gibi profesyonel bir etek takım giymiş, normalde yemeklerimizi yediğimiz kürsünün üzerine kurulmuş mikrofon standında duruyordu. Gecenin sahnesi burasıydı; kenarları ipeksi altın rengi kumaşla kaplanmış ve kenarları atatürk çiçekleriyle süslenmişti, tüm bunların tek amacı babama saçma sapan bir ödül daha vermektir.

Hepimiz dikkatimizi sahneye çevirdiğimizde büyük kalabalığın gürültüsü azaldı.

"Holywell'de bir başka başarılı dönem ve harika bir Tatil Balosu için hepinize teşekkür ederim, tabii ki bunların hiçbirisi Saint Gabriel Şehri'nin Dört Ailesi'nin cömertliği olmadan mümkün olamazdı." Dekan babama hoşgörölü bir gülümsemeye baktı. "Bu akşam, özel konuğumuzu onurlandırmak benim için *büyük* bir zevk-"

Salonun kapıları büyük bir gürültüyle açılınca sözünü kesti.

Bir kadın kendinden emin adımlarla salona girdi, bir amaç uğruna doğruca salona doğru yürürken kalabalık sihir gibi onun için dağıldı.

sahne. Yürüdükçe etrafında dalgalanan koyu kırmızı bir elbise giymişti, yüksek yırtmacı uzun bacaklarını ve yüksek ince topuklu ayakkabılarını gösteriyordu.

"Bekle, bu...?" Noah mırıldandı, gözleri kıza yapışmıştı.

"Prenses mi?" Zach kafası karışmış bir şekilde sözlerini tamamladı. "Saçına ne yaptı?"

Kesinlikle Joanna'ya benziyordu. O vücudu tanıyordum; uzun boylu, kaslı, bacakları günlerce uzundu. Odanın ortasına yakın bir yerde durduğumuz yerden geçerken profilinden görünen çenesinin kendinden emin duruşu, sömestr boyunca bakarak çok zaman geçirdiğim bir şeydi. Ama bu elbise yüksek modaydı ve onun alabileceğinden çok daha ve her zamanki at kuyruğu yerine ustalıkla dalgalar halinde şekillendirilmiş saçları artık koyu kahverengi değildi. Onun yerine çarpıcı bir açık sarıydı.

Neredeyse beyaz.

Acı dolu anılar bana saldırdı.

"Affedersiniz Dean," diye seslendi sahnenin önüne ulaştığında, Dean Jansen'e bakmak için boynunu yukarı kaldırdı. "Sakıncası yoksa birkaç şey söylemem gerekiyor."

"Bunun anlamı nedir?" Dekan Jansen sordu. "Kim...." Dean Jansen şaşkınlıkla ona baktı ve her ne gördüyse aniden mikrofondan uzaklaştı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve çenesi hayalet görmüş gibi açıldı.

Joanna zarif bir şekilde sahneye tırmandı ve sonra döndü, mikrofon standını tutarken başı dikti ve gözleri benimkilere dikildi.

Noah'ın nefesi kesildi.

"Gözleri," diye tısladı Zach, sesi aniden titremişti. "Lanet olası gözlerine bak."

Çok iyi tanıdığım akuamarinin eşsiz tonundaki gözler bana bakıyordu. Bu renk, hem en değerli anılarımın hem de hayatımın en kötü gecesinde - *hayatlarımızın* - beynime sonsuza dek kazınmış rengiydi.

"Bu... bu olamaz," diye mırıldandım.

"İyi akşamlar Holywell Akademisi," dedi mikrofonu, kraliçe edasıyla odayı süzerek. "Bu kısa konuşmayı mazur görürseniz

Onur konuğumuza geçmeden önce birkaç şey söylemek istiyorum." Bu son sözleri söylerken, sanki babam kendisinden aşağıdaymış gibi ona doğru bakmayı reddediyordu.

Odanın ön tarafındaki masasının yanında duruyordu ve sert maskesini yırtan dehşet dolu bakış, bizimle aynı şeyi fark ettiğini gösteriyordu.

"Nasıl... bu nasıl olabilir?" Noah fısıldadı. "O olamaz."

"Hepiniz beni Holywell'de birinci sınıf ve burslu öğrenci olan Joanna Miller olarak tanıyorsunuz; şehrin seçkinleriyle dirsek teması kurarak Güney Yakası'ndan çıkmaya çalışan bir *sokak çocuğuyum*. Burada geçirdiğim süre boyunca bana buraya ait olmadığım sürekli hatırlatıldı."

Şaşkın mırıltılar etrafımızı sardı. Öğrencilerden alay ve şikayet sesleri duyuluyordu.

Harper yüksek sesle, "Yapamazsın, seni beş para etmez sürtük," deyince annesi sert ve endişeli bir bakışla onu susturmaya çalıştı. "Ne? Neden konuşmasına izin veriyoruz?"

Ellerim titredi. Dekan Kerstin Knight'ı iyi tanıyordu ve şu anda karşımızda duran Joanna Miller, Kerstin'in ölmeden önceki haline çok benziyordu.

"Harper, tatlım," dedi Joanna, ona sahte bir sempatiyle dolu küçümseyici bir bakış fırlatarak. "Sana kapamanı ve söyleyeceklerimi dinlemenı öneririm. Duymak ilgini çekecek, söz veriyorum."

"Onu... taklit ediyor mi?" Zach fısıldadı. "O *Öldü*. Bize onun öldüğünü söylediler!"

Ama o odadan çıktığında öyle değildi. Bunu biliyordum. Bazen hayal ettiğimi sanıyordum.

Ama bize *söylediler*. Onu da öldürdüklerini söylemişlerdi.

"Holywell'e nasıl geldiğimi duymanın hepiniz için ilginç olabileceğini düşündüm," diye devam etti Joanna, sesini artık ürkütücü derecede sessiz olan yemek salonuna yansıtarak. "Görünüşe göre hikâye onur konuğunuzla ilgili."

Sonunda babama doğru baktı ve o anda babama attığı çığ, içgüdüsel nefret dolu bakış midemi bulandırdı.

Lanet olası ayaklar.

"Bu o," diye fısıldadım.

Zach tamamen mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardı. "Bu pek çok şeyi açıklıyor, değil mi?"

Sesi güçlü ve kendinden emin bir şekilde devam etti. "On bir yaşındayken, kendi evimde yatağımdan koparıldım. Bilincimi kaybedene kadar kafama bir silahın kabzasıyla vuruldu."

Sikeyim.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı Noah.

Ona baktım. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Sanki o iğrenç konferans salonuna geri dönmüş, her şeyi yeniden yaşıyor gibiydik.

"Kendime geldiğimde yabancı bir odada yerde yatıyordum ve başımdan kanlar akıyordu. Ne yazık ki, onur konuğumuz James Spencer'ın babamı vurarak öldürdüğünü duymak için tam zamanında kendime geldim."

Yüksek soluk sesleri duyuldu. Odadan sesler yükseldi.

Dört Aileden birinin reisi olan babam cinayetle suçlanıyordu.

Kesinlikle işlediği bir cinayet.

Salondaki basın mensupları sahnenin önüne doğru ilerlemişti ve şimdi telefonlarıyla onu çekiyorlardı.

"Kahretsin, her şeyi duymuş," diye inledi Zach nefesinin altında. "Sikeyim. *Siktir.*"

Gözleri Zach'inkileri buldu. Sırada ne olduğunu biliyorduk.

"Ve sonra babamın öldürülmesine tanık olan çığlık atan, hıçkıran annem, Andrea Ferrero tarafından vurulmak için tam zamanında kendini topal bedenimin önüne attı. Sesi de bunu yaptığı için çok heyecanlıydı."

Zach sesli bir şekilde yutkundu ama sarsılmaz bir güvenle onun bakışlarını üzerinde tuttu.

Ve özlem.

Bu *oydu.*

Gözleri Noah'ya kaydı.

"Ve sonra, tabii ki, Peter Hargraves'in odadaki on iki yaşındaki çocukları tebrik ettiğini duydum.

En iyi arkadaşları ve ailesi önünde, iyi yapılmış bir iş için öldürüldü."

Noah hepimizin hissettiği kalp kırıklığının her zerresini yüzünde taşıyarak sadece ona bakabildi.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyordum.

"Bunca zamandır ölü taklidi yapıyordum, anlıyor musun?" diye devam etti, gözlerini Nuh'un gözlerinden ayırıp tekrar babama bakmaya başladı. "Ve sanırım şanslı aile reislerimiz bile on bir yaşındaki baygın bir kızı vuramayacak kadar korkak oldukları için şanslıydım. O odadan ölü ebeveynlerimin cesetleriyle birlikte çıkarıldım ve sonra bir İnfazcı cipinin arka koltuğuna atıldım. Benim de ailem gibi ölmemi sağlamakla görevli iki şanslı adam bunu kimin yapması gerektiği konusunda tartışırken, ben arabadan atladım ve kendimi Obsidian'a attım."

Gözleri yine üzerime dikilmiş, ruhumu yakıyordu. Orada öylece durdum, umutsuzca duygusuz maskeme tutundum ve o zamandan ve sadece birkaç gün öncesinden bana saldıran rahatsız edici görüntülerin hepsini aldım.

Nehir.

Panik atak.

Ailesi gözlerinin önünde öldürüldükten sonra o nehirde canını kurtarmak için yüzdü.

Noah bana baktı, şaşırmıştı. O da fark etmişti.

"Her nasılsa, orada boğulmadım," dedi, şimdi doğrudan bu gösteriden hâlâ sadece rahatsız olmuş görünen Harper'a bakarak.

Henüz anlamamıştı.

"Olde Town'daki rıhtıma ulaştım. Tüm dünyam haline gelen nazik bir aile tarafından kabul edildim." Max'e gülümsedi, o da ona gülümseyerek karşılık verdi, göğsü gururla kabarmıştı.

Artık Noah'la birlikteydim. Ondan nefret ediyordum.

"Görüyorsunuz, bunca zamandır oturup ailemi kaybettiğim için ağlamadım ve saklanmadım. Son yedi yılımı Güney Yakası'nda bu güne hazırlanarak geçirdim. Holywell Akademisi'ne sadece ve sadece tek bir şey yapmak için geldim; *bana ait* olanı geri alarak ailemin intikamını almak."

Dehşet vücudumun her yerine yayılıyordu. Bir dönem boyunca *uğraştığımız* geveze, sorun çıkaran, dayanılmaz derecede *ateşli* burslu öğrencinin aslında ölmüş en iyi arkadaşımız olduğunun ortaya çıkması yetmezmiş gibi, işler çok daha kötüye gidecekmiş gibi geliyordu.

"Bunca zamandır bizimle taşak geçiyormuş," dedi Zach, nefesini üfleyerek.

"Neden?" Noah alçak sesle umutsuzca fısıldayarak sordu. "Neden bize onun kim olduğunu söylemedi? Onu koruyabilirdik!"

Tekrar kalabalığa baktı. "Bu gece ayrılmadan önce, burada bulunan sevgili basın mensuplarına birkaç şey vereceğim. Elimde Peter Hargraves'in kişisel sunucusundan alınan ve 2 Ağustos 2015 gecesini Hargraves Kulesi'ndeki bir konferans odasına giren her bir aile reisini gösteren kamera görüntülerinin bir kopyası var. Ayrıca ailemin canlı bir şekilde içeri sürüklendiğini ve daha sonra dışarı çıkarıldığını da gösterecek."

"O nasıl...?" Noah şaşkınlıkla mırıldandı. "Babamın kütüphanesine mi girmiş?"

"Ayrıca Andrea Ferrero'nun kullan-at telefonunun SIM kartının bir kopyasına sahibim ve bu da onun İnfazcılara o gece ailemin kaçırılıp Hargraves Kulesi'ne teslim edilmesi emrini verdiğini doğruluyor."

"Lanet olsun," diye küfretti Zach, şaşkınlık hâlâ her kelimesini renklendiriyordu. "Annem ofisinde biri var diye söylenip duruyordu. Oraya nasıl inmiş ki?"

Biliyordum, tıpkı bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim gibi.

"Ve elimde doğrudan James Spencer'ın kişisel kasasından alınmış, kalan üç aile reisi tarafından imzalanmış ve basitçe 'sadakatsizlik' gerekçesiyle tüm ailemin *ortadan kaldırılması* yönünde oy kullandıkları bir belgenin taranmış bir kopyası var."

Babamın yüzü bir şekilde hem şoktan solmuş hem de öfkeden kızarmıştı.

Zach fısıldayarak, "Anahtarlığını çalan o," dedi.

"Belli ki," diye tükürdüm. Ayrıca görünüşe göre Spencer Kulesi'nin tepesinden paraşütle atlamıştı.

Kaçırdığımız çok şey vardı. Bilmediğimiz çok şey.

Bütün bir dönem boyunca ölü en iyi arkadaşımızın yüzüne bakmıştık - uçumuzun de yokluğunu hala hayalet bir uzuv gibi derinden hissettiği kız - ve hiçbir fikrimiz yoktu.

Ve bizimle enayi gibi oynuyordu.

"Henüz anlamadıysanız, hepiniz için heceleyerek söyleyeyim," diye gürledi mikrofona, parmak eklemleri mikrofon standına sarıldığı yerden bembeyazdı. "Benim adım Jolie Marie Knight. Bahamalar'daki talihsiz bir uçak kazasında *değil*, en yakınları tarafından öldürülen Jeffrey ve Kerstin Knight'ın kızıyım. Benim olanı geri almak için buradayım ve sonra da sizin olan için geleceğim, Bay Spencer." Babamın öfkeli bakışlarını bir eşitin güveniyle tuttu. "Seninle işim bittiğinde, Dört Aile kurumu harabeye dönecek ve eğer geri kalanınız benim kurallarına göre oynamak istemiyorsa, Olde Town rıhtımında oturup Şehir yanıp kül olurken mutlulukla izleyeceğim."

O akuamarin gözler son bir kez benimkilerle buluştu ve o kadar haklı bir öfke, o kadar meydan okuma ve o kadar *güçle* parladılar ki korkayım mı, öfkeleneyim mi, yoksa tahrik mi olayım bilemedim.

Jolie.

Bizim

Jojo.

Ölümden döndük.

Ve o bizi yok etmek için buradaydı.

Jolie ve çocuklar serinin 2. Kitabı [*Kaleyi Ele Geçir*](#)'de geri dönecekler!

Her ikisi de Noah'ın POV'undan olan 2. Kitabın Önsözüne ve 1. Bölümüne bir göz atmak ister misiniz? Haber bültenime kaydolun!

TEŞEKKÜRLER

Ellerinin arkasından bakar

Dışarı çıkmak güvenli mi? Bu benim ilk u urumum ve umarım sizi daha fazlası için çok heyecanlandırır, kızdırmaz, yıkmaz ya da kötü bir şey yapmaz.

Jolie'nin hik yesini yazmak çok e lenceliydi. Bu aslında bir kitap için aklıma gelen ilk fikirdi (Mave Fortune'u yazmadan önce bile) ve son birkaç yıldır romantik bir yazar olma yolunda t kezledikten sonra nihayet bununla ba a çıkmaya hazır olduğuma karar verdim.

Öncelikle sizi temin ederim ki, bu kitap neredeyse sadece Jolie'nin bakış açısından anlatılmış olsa da, bir sonraki kitapta erkekleri daha çok göreceğiz. Serinin geri kalanının  oklu POV olmasını planlıyorum, bu yüzden bundan sonra Zach, Bennett ve Noah'ın kafalarına girece iz.

Ayrıca burada ve şimdi size söz veriyorum ki bir sonraki kitapta heyecan çok daha fazla artacak. Bu kitaba ba larken, Jolie erkeklere kim olduğu konusunda yalan söylemeyi bırakana kadar için romantizm tarafında gerçek bir hareketlilik istemedi imi güçlü bir şekilde hissettim. Birden fazla erkeğin kadınıma açık olduğu ilk grup sahnelerimi yazacağım için çok heyecanlıyım.

Ve bununla birlikte, buradaki sihrin arkasındaki ekibe bolca teşekkür etmek istiyorum, onlar olmadan bu kitap mümkün olmazdı.

Öncelikle, aklıma tutan, tüm karalamalarımı okuyan, güzel grafikler hazırlamamı ve doğru Facebook partilerine zamanında gitmemi sağlayan asistanım Steph. Sen en iyisisin ve bu yolculuğa seninle devam edeceğim için heyecanlıyım.

Benim için Alpha-read yapan ve beni ilk kez gerçek bir seri yazmanın bu korkutucu yolunda ikna etmek için ellerinden geleni yapan David ve Morgan'a, sabrınız ve birçok yararlı düşünce ve yorumunuz için teşekkür ederim.

Beta ekibime -Gwen, Amanda, Corina, Megan, Emma, Kaitlyn, Nicole ve Delaney- sizler kendime olan güvenim için büyük bir nimetsiniz. Her şey için teşekkürler.

McKinley'e, olağanüstü editör-sen en iyisisin, beni asla bırakma. Hikayelerime bu kadar özen gösterdiğin için teşekkürler.

Bir Elizabeth Dear kitabını eline alanların %95'inin sebebinin kendisi olduğunu düşündüğüm Cherie'ye, muhteşem kapaklarımı hazırlarken harcadığın zaman ve gösterdiğin özen için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, şu anda iki kariyeri bir arada yürütme çılgınlığımı destekleyen kocama teşekkür ederim.

Çok yakında çıkacak olan 2. Kitap-Kaleyi Ele Geçir'de tekrar görüşmek üzere!

ELIZABETH DEAR TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR.

Blackstone Akademi

Yeni Yetişkin, Paranormal Romantik

[Mave Fortune: Reddedilmiş Bir Eş Hikayesi](#)

(E/K) [Ben Fortune: Bir çekil Değiştiren Aşk](#)

Hikayesi (M/M) [Knox: Bir Alfa'nın Kurtuluş](#)

Hikayesi (E/K)

[Asher'in Hikayesi: Bir Blackstone Akademisi Romanı](#) (M/M)

Harriet'in Hikayesi: Bir Blackstone Akademisi Romanı (2023) (E/K)

Bir şövalyenin İntikamı

Yeni Yetişkin, Çağdaş WhyChoose Romance

Kapılara [Saldırın](#)

[Kaleyi Ele Geçirin](#)

[Kralı Öldürün](#)

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Dear, hayatında ara sıra biraz romantizm ve macera isteyen bir hatunun süper gizli ikinci kişiliğidir. Bir bağımsız romantizm fanatiği ve doymak bilmez bir okuyucu olarak okumak isteyeceği kitapları yazıyor ve akıllı ağızlı kahramanlar, seksi destekleyici erkekler ve güçlü aile bağlarından oluşan markasını geliştiriyor. TÜM mecazları seviyor ve sadece sizin de bu yolculuktan keyif almanızı umuyor. En son haberleri takip etmek için lütfen onu aşağıdaki bağlantılardan takip edin.

[Haber bültenime!](#) kaydolunFacebook'taki [okuyucu grubuma](#) katılın! [Merch Mağazamı](#) ziyaret edin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

